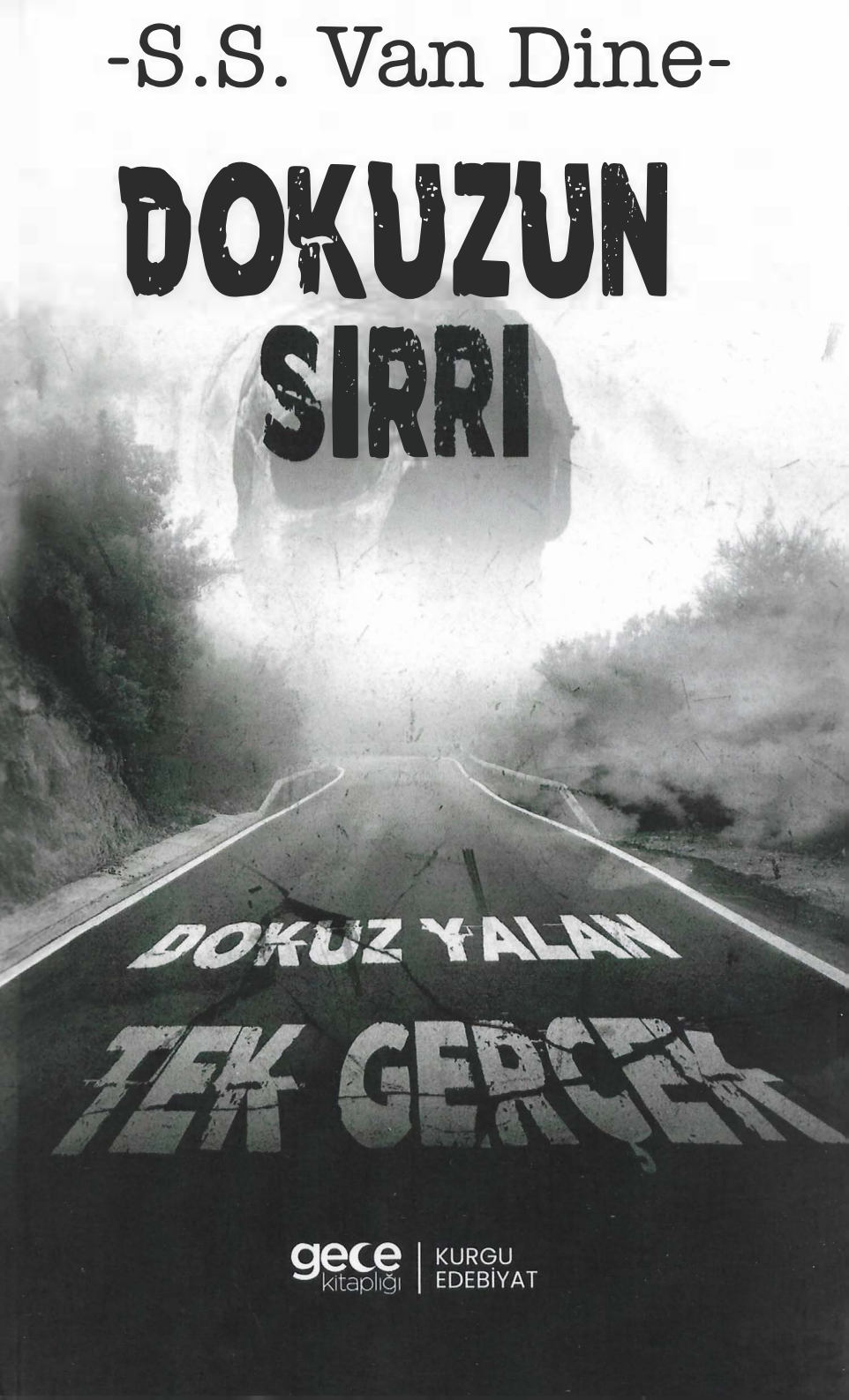
-S.S. Van Dine-

DOKUZUN SIRRI

gece kitaplığı | KURGU EDEBİYAT

-S.S. Van Dine-

DOKUZUN SIRRI

gece kitaplığı

İmtiyaz Sahibi • Yaşar Hız

Genel Yayın Yönetmeni • Eda Altunel

Yayına Hazırlayan • Gece Kitaplığı

Çeviri • Gökhan İnce

Birinci Basım • Mayıs 2024 / ANKARA

ISBN • 978-625-425-643-1

© copyright
Bu kitabın yayın hakkı Gece Kitaplığı'na aittir.
Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, izin almadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Gece Kitaplığı
Adres: Kızılay Mah. Fevzi Çakmak 1. Sokak Ümit Apt
No: 22/A Çankaya/ANKARA Tel: 0312 384 80 40

www.gecekitapligi.com
gecekitapligi@gmail.com

Baskı & Cilt
Bizim Buro
Sertifika No: 42488

-S.S. Van Dine-

DOKUZUN SIRRI

gece kitaplığı

İÇİNDEKİLER

Ölmekte Olan Adam 7
Yan Kapıdaki Ev 26
Sir Clinton Ivy Lodge'da 36
Bungalov Trajedisi 74
Dokuz Olası Çözüm 98
Kehribarın İçindeki Sinek 116
Hassendean Günlüğü 141
Alacaklı 154
Alınan Bilgiler 163
Kanun Reklamı 184
Silverdale Vasiyetleri 198
Muhbirin Öldürülmesi 217
Ceket 233
Sör Clinton'ın Dublörü 246
Yazılı Kanıtlar 262
Bay Adalet 278
Birleştirici İplik 291
Sir Clinton'ın Not Defterinden Alıntılar 304

Bölüm I.

Ölmekte Olan Adam

Dr. Ringwood sandalyesini yemek masasından geriye doğru itti. Şöminenin üzerindeki saate bir göz attığında, bu akşam yemeğe gelmek için her zamankinden de geç kaldığını anladı. Gözlerindeki ifade bir süredir uykusuz olduğunu gösteriyordu; ayağa kalktığında ise her hareketi aşırı yorgun olduğunu ele veriyordu.

"Kahvemi çalışma odasına getir lütfen Shenstone," diye emretti. "Telefonu da oraya götürebilirsin."

Yorgun bir şekilde koridoru geçti, çalışma odasının ışıklarını yaktı ve ne yapacağına karar verememiş gibi bir an eşikte durdu. Ocakta parlak bir ateş yanıyordu; halının ağır havı ayaklarına yumuşak geliyordu; ve büyük heybe koltuklar ona günün yorgunluğundan sonra saf fiziksel rahatlık ve gevşeme çağrışımı yapıyordu. Bir masaya doğru ilerledi, tekrar tereddüt etti ve sonra posta ambalajı içindeki B.M.J.'nin bir kopyasını aldı. Masanın üzerindeki kutudan bir puro alarak mekanik bir şekilde kesti ve ateşin yanındaki sandalyelerden birine oturdu.

Shenstone, Dr. Ringwood'un dirseğine küçük bir masa çekti ve kahveyi üzerine koydu; sonra bir an için geri çekilerek, odadaki bir bağlantıya taktığı telefonla geri döndü.

"Onu buraya getir, Shenstone. Eğer uyuyakalırsam çanın beni uyandıracağından emin olmak istiyorum."

Shenstone kendisine söyleneni yaptı ve tam odadan çıkmak üzereydi ki Dr. Ringwood tekrar konuştu.

"Sis dağılıyor mu acaba?"

Shenstone başını salladı.

"Hayır, efendim. Şimdi geldiğinizden daha kötü. Gerçekten çok kalın, efendim. İnsan en yakın sokak lambasını bile göremiyor."

Dr. Ringwood kasvetle başını salladı.

"Umarım kimse bu akşam dışarı çıkmamı istemez. Gündüz vakti, her şeyin üzerinde böyle bir sis varken yabancı bir kasabada yolunu bulmak yeterince zor. Ama gündüzleri her zaman size yardım edebilecek insanlar vardır. Sanırım bu gece dışarıda polisler dışında kimse olmayacak."

Shenstone'un yüzü sempatisini gösteriyordu.

"Sizin için çok zor, efendim. Eğer bir gece çağrısı olursa, belki beni uyandırırsınız, efendim, ben de sizinle dışarı çıkıp yolunuzu bulmanıza yardımcı olabilirim. Eğer bir faydam dokunacaksa bunu seve seve yaparım efendim. Dr. Carew huzurevine girdiğinde, size elimden gelen her türlü yardımı yapmam gerektiğini özellikle vurguladı."

Dr. Ringwood'un yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

"Bezelye çorbasının içini benden daha iyi görebileceğin şüpheli, Shenstone. Akşam yemeği için geri dönerken çoğu zaman kaldırımı bile göremiyordum; bu yüzden korkarım yerel bilginiz size pek bir şey katmayacaktır. Yine de teşekkürler. Kasabanın bir ha-

ritası var ve onunla yolumu bulmaya çalışacağım."

Durakladı ve sonra Shenstone gitmek için dönerken ekledi:

"Şuradaki masaya bir sürahi, bir viski ve biraz soda koy. O zaman bu gece seni tekrar endişelendirmeme gerek kalmayacak."

"Çok iyi, efendim."

Shenstone odadan çıkarken Dr. Ringwood B.M.J.'nin ambalajını yırtarak açtı, kâğıdı ateşe attı ve dergiyi açtı. Kahvesini yudumlarken içindekileri gözden geçirdi; ancak birkaç dakika içinde hantal dergi dizlerinin üzerine kaydı ve kendini tamamen çevresinin rahatlığına bıraktı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki pratisyen hekim olmama gerek kalmadı" diye düşündü. "Uzmanlık yeterince zor bir iş, ama genel pratisyenlik tam bir köpek hayatı, eğer bu da onun bir örneğiyse."

B.M.J.'yi tekrar eline aldı; ama bunu yaparken keskin kulağı ön kapı zilinin sesini yakaladı. Yüzünde kızgın bir ifade belirdi ve Shenstone'un bir ziyaretçiyi kabul ettiğini duyunca daha da derinleşti. Birkaç saniye içinde çalışma odasının kapısı açıldı ve Shenstone anons etti.

"Dr. Trevor Markfield, efendim."

Otuz yaşlarında temiz traşlı bir adam odaya girdiğinde Dr. Ringwood'un yüzü aydınlandı ve yeni geleni selamlamak için sandalyesinden kalktı.

"İçeri gel, Trevor. Şöminenin yanındaki sırayı dene. Geçen hafta geldiğimden beri seni aramak isti-

yordum ama bir türlü fırsat bulamadım. Bu grip salgını beni kaçırttı."

Trevor Markfield ateşe doğru ilerleyip ellerini alevlere doğru uzatırken sempatik bir şekilde başını salladı.

"Sizi daha önce araştırırdım ama yaşlı Carew'in yanında çalıştığınızı daha bu sabah birinden duydum. Bu biraz senin çizginin dışında, değil mi?"

"Carew eski bir dostumuz; apandisit hastalığına yakalandığında benden aceleyle muayenehanesine bakmamı istedi, ben de reddedemedim. Bir çeşit deneyim oldu. Son beş gündür iki saat aralıksız uyuyamadım ve sanki bir sonraki hasta bedava ameliyat riski taşıyormuş gibi hissediyorum. Anestezi olmadan onu taşlığından ısırabilecek durumdayım."

Markfield'ın sert yüz hatları hafifçe gevşedi.

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Gerçek vakalar umurumda değil. Ama dün gece, nükseden bir 'grip vakasından yeni dönmüşken, sabahın ikisinde çağrıldım. Küçük bir çocuktu. 'Çok hasta, doktor. Lütfen hemen gelin.' Oraya gittiğimde, sadece akut bir aşırı doldurma vakası olduğunu gördüm. "Doğum günüydü doktor ve tabii ki o gün istediği gibi davranmasına izin vermek zorundaydık. Ben oraya gittiğimde, garip bir şekilde boşalmıştı ve hiçbir sorunu yoktu. Beni yataktan kaldırdığı için özür dilemedi elbette. Bir doktorun yatağının olmaması gerekir. Sanırım bir sonraki şey ölümcül bir tırnak batması vakası olacak. Gerçekten tehlikeli bir şeyle son nefesini vermek üzere olan insanlar için elinden gele-

ni yapmaya çalışan birinin zamanının bu tür şeylerle heba edilmesi çok can sıkıcı."

"Hâlâ insan hayatının değerli olduğu fikrine sahip misiniz? Savaş bunu yerle bir etti," diye yorumladı Markfield, ellerini ısıtmak için birbirine sürterek. "İnsan hayatı var olan en ucuz şey. Fizikçiliğe girmek yerine bilimsel tarafa geçmem bir lütuf. Asla sempatik bir hasta başı tavrı edinemezdim."

Dr. Ringwood masanın üzerindeki sürahiye doğru bir hareket yaptı.

"Yer var mı?" diye davet etti. "Berbat bir gece."

Markfield teklifi hemen kabul etti, yarım bardak viski doldurdu, içine çok az soda kattı ve bardağını bariz bir memnuniyetle içti. Kadehi bırakarak karşıya geçti ve ateşin yanına oturdu.

"Cehennem gibi bir gece," diye onayladı. "Kasabanın bu ucunu avucumun içi gibi bilmesem, buraya gelirken yolumu kaybederdim. Uzun zamandır gördüğüm en yoğun sis."

Dr. Ringwood, "Kasabayı tanımadığım için daha kötü bir durumdayım," diye belirtti. "Ve bu 'grip salgınının zirvesine henüz çok yaklaşmadık. Bilimsel tarafta olduğunuz için şanslısınız. Croft-Thornton Araştırma Enstitüsü, değil mi?"

"Evet, buraya üç yıl önce, 1925'te geldim. Silverdale kimya departmanının başına geçmek için beni yendi; bana ikinci sırayı verdiler."

"Silverdale mi?" Dr. Ringwood düşündü. "Alkaloidler üzerinde çalışan adam mı? Son zamanlarda

yan ürün olarak yeni bir kondensat mı çıkardı? Adını biliyor gibiyim."

"Bu o. Beni fazla endişelendirmiyor. Arada sırada evinde yemek yerim; ama bunun dışında Enstitü dışında pek görüşmeyiz."

"Eski günlerde bir sigara içerken ona rastladığımı sanıyorum. Oldukça iyi banjo çalardı. Temiz traşlı, oldukça düzgün giyimli? Otuz beş yaşlarında falan olmalı. Bu arada, şimdi evli, değil mi?"

Markfield'ın yüzünde belli belirsiz bir küçümseme ifadesi belirdi.

"Oh, evet, o evli. Fransız bir kızla. Buraya geldikten sonra bazı amatör tiyatrolarda rastladım ona. İlk başlarda oldukça eğlenceliydi, ama kalıcı olarak kabul edilirse biraz fazla titiz olacağını düşünüyorum. İlk başlarda onunla çok dans ederdim, ama tempo benim zevkime göre biraz fazla sıcaktı. Bir erkeğin bazı akşamları kendine ayırması gerekir, bilirsiniz; onun istediği de sürekli bir dans partneriydi. Bu iş için Enstitü'den bir yavruyu -genç Hassendean'ı- işe aldı."

"Silverdale'in kendisi bu tür bir şey yapmıyor mu?"

"Bir bok değil. Ara sıra dışında dans etmekten nefret eder. Tuhaf bir çift. Görebildiğim kadarıyla hiçbir ortak noktaları yok; ve görünüşe göre her birinin ayrı bir yol seçmesi konusunda anlaşmışlar. Onları asla birlikte göremezsin. Kız sürekli Hassendean velediyle takılıyor, tam bir çömez; Silverdale ise Enstitü'deki kızlardan biri olan Avice Deepcar'la yeni ormanlara yöneldi."

"Ciddi misiniz?" Dr. Ringwood kayıtsızca sordu.

"Eğer kastettiğiniz buysa, boşanmaktan memnun olacağını sanıyorum. Ama Yvonne hakkındaki tüm skandallara rağmen bunu yapabileceğinden şüpheliyim. İşaretleri okuyabilirsem, Hassendean yavrusunu sadece kendi eğlencesi için ipinde tutuyor, gerçi kesinlikle dükkanın her yerinde fetihlerinin reklamını yapıyor. Övünülecek pek bir şey değil: fileto edilmiş bir dil balığı kadar gerçek omurgası olan şu genç, sözde romantik, kendi yağında kavrulanlardan biri."

Dr. Ringwood kayıtsızca, "Silverdale için biraz zor," diye yorum yaptı.

Trevor Markfield'ın kısa kahkahası küçümsemesini ele veriyordu.

"Bir erkeğin bir kadına bağlanması tam bir eşeklik. Silverdale onun bir tarafına takıldı-oh, şüphesiz o tarafı çok çekici. Ama görünüşe göre ikisi için de uzun sürmemiş ve işte buradasın! Kadınlar kendi çizgilerinin dışında bir erkeğin işine yaramazlar. Biri onlarla evlenirse çok fazla zaman isterler ve genellikle şeytanın ta kendisidirler. Silverdale'in sorunlarına hiç sempati duymuyorum."

Sıkıldığı her halinden belli olan Dr. Ringwood yeni bir konu arıyordu.

"Enstitü rahat bir yer mi?" diye sordu.

Markfield açıkça onaylayarak başını salladı.

"Birinci sınıf. Ekipman için su gibi para harcamaya hazırlar. Tarımsal deneyler için kurdukları

yeni Araştırma İstasyonu'ndan geliyorum. Şehrin birkaç mil dışında. Bu alanda yaptığım bazı çalışmalar için içinde bir ya da iki odam var."

Dr. Ringwood cevap veremeden telefon zili çaldı ve boğuk bir beddua ile aletin yanına gitti.

"Dr. Ringwood konuşuyor."

Mesaj ulaştığında yüzü karardı.

"Pekâlâ. Birazdan onu görmeye geleceğim. Adres 26 Lauderdale Caddesi mi demiştiniz? En kısa zamanda geleceğim."

Telefonu bıraktı ve konuğuna döndü.

"Dışarı çıkmam gerek, Trevor."

Markfield yukarı baktı.

"26 Lauderdale Caddesi dediniz, değil mi?" diye sordu. "Şeytana bak! Orası Silverdale'in evi. Yvonne'un bir sorunu yok, değil mi? Bileğini burkmuş falan olabilir mi?"

"Hayır. Görünüşe göre hizmetçilerden biri hastalandı; diğer hizmetçi de biraz endişeli çünkü tüm aile bu gece dışarıda ve o da hastasıyla ne yapacağını bilmiyor. Gitmek zorundayım. Ama böyle bir sisin içinde yolumu nasıl bulacağım, bilemiyorum. Nerede bu yer?"

"Yaklaşık birkaç mil ötede."

Dr. Ringwood sisi ve yerel coğrafya hakkındaki yarım yamalak bilgisini düşünerek, "Bunu bulmak biraz zaman alacak," diye homurdandı.

Markfield cevap vermeden önce bir iki dakika

düşünmüş gibiydi.

"Bak ne diyeceğim," dedi sonunda, "arabam kapıda, Araştırma İstasyonu'nun hemen aşağısındayım. İstersen seni Silverdale'e götürebilirim. Böyle bir gecede bunu senin yapabileceğinden çok daha iyi yaparım. Arkamdan gelirsin ve gözün arka lambamda olur. Tekrar eve dönebilirsin, sanırım; daha kolay, çünkü sadece ana caddeye giden yolu bulman ve oradan ayrılmaman gerekiyor."

Dr. Ringwood zorluklarının bu şekilde çözülmesinden duyduğu rahatlamayı gizlemeye çalışmadı.

"Çok naziksin, Trevor. Başlamadan önce haritaya bir göz atmama izin ver. Onu yanıma alacağım ve öyle ya da böyle eve dönmeyi başaracağımı umuyorum."

Rahat odanın etrafına hayıflanarak baktı ve sonra geceyi incelemek için pencereye gitti.

"Her zamankinden daha yoğun," diye rapor etti. "Bu sisin içinden sürünerek geçmeniz gerekecek."

Birkaç dakika içinde Dr. Ringwood botlarını giymiş, Shenstone'u yokluğunda telefonla ilgilenmesi için uyarmış ve arabasını garajdan çıkarmıştı. Bu arada Markfield kendi motorunu çalıştırmış ve kapıda doktoru bekliyordu.

"Beni gözden kaybettiğin anda korna çal," diye tavsiye etti. "Korna sesini duyarsam durur ve ben de korna çalarım. En kötüsü olursa bu bizi irtibatta tutar."

Sürücü koltuğuna tırmandı ve yolda yavaşça ilerlemeye başladı. Dr. Ringwood arkasına düştü. Sis her zamankinden daha yoğundu ve arabaların farları

sisi delmeden sadece çelenklerini aydınlatıyordu. Dr. Ringwood arabası çalışır çalışmaz, önündeki kuyruk lambası ve gözlerinin hemen altındaki birkaç metre karelik yol dışında tüm dünyayla bağlantısını kaybettiğini hissetti. Kaldırımın kenarları kaybolmuştu; sislerin arasından hiçbir evin penceresi görünmüyordu. Zaman zaman bir sokak lambasının soluk ışığı, yere herhangi bir ışık düşürmeden havada parlıyordu.

Bir keresinde yol gösterici arka lamba neredeyse gözden kayboldu. Bundan sonra, öndeki arabaya yaklaştı, ayağını gaz pedalından frene kaydırdı ve el gazıyla sürdü. Gözleri sisin ısırığıyla ışıldamaya başladı ve nefesini çekerken boğazı düğümlendi. Salonda bile havanın ciğerlerini yakan bir tınısı vardı ve sisin içinde farların oluşturduğu gölgeleri görebiliyordu.

Neredeyse en başından beri yönünü kaybetmişti ve şimdi tüm dikkatini Markfield'in arka lambasına vermişti. Bir ya da iki kez tekerleklerinin yanındaki tramvay hatlarını gördü ve bir ana caddede olduklarını anladı; ama bu ona konumları hakkında sadece en belirsiz bilgiyi veriyordu. Etrafındaki buharın ses kesici niteliği, yalıtılmışlık duygusunu tamamlıyordu. Kendi motorunun belli belirsiz vuruşları dışında, sessiz bir dünyada gibiydi.

Birden Markfield'in kornası onu şaşırttı ve önündeki arabaya çarpmamak için frene basmak zorunda kaldı. İnsan olduğu pek anlaşılmayan gölgeli bir figür arkasına doğru ilerledi ve sis bulutları arasında kayboldu. Sonra bir kez daha dikkatini önündeki loş lambaya yoğunlaştırmak zorunda kaldı.

Sonunda Markfield'in arabası yumuşak bir şekilde kaldırıma yanaştı ve yavaşça durdu. Dr. Ringwood arabayı durdurdu ve rehberi koltuğundan inip yanına gelene kadar bekledi.

"Lauderdale Caddesi'ne dönmek üzereyiz."

Dr. Ringwood hayranlığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Bu oldukça iyi bir navigasyon," dedi. "Tüm yolculuk boyunca bir kez bile tereddüt ettiğini fark etmedim."

Markfield umursamaz bir tavırla, "Yer konusunda oldukça iyiyimdir," diye karşılık verdi. "Şimdi tek yapmanız gereken on metre kadar ileride sola dönmek. Numaralandırma yolun bu ucundan başlar ve çift numaralar sol taraftadır. Evler büyük bahçeli villalar, bu yüzden sadece yanlarından geçerken kapıları saymanız gerekiyor. Kaldırımdan ayrılmazsanız motor girişlerini kolayca görebilirsiniz."

"Teşekkürler. Sen olmasaydın buraya gelebileceğimden şüpheliyim, Trevor. Şimdi eve dönüş yolu ne olacak?"

"Buradan dümdüz geri gelin. Üç yol geçin - bunu 1 numara olarak sayın. Sonra sağa dönün ve tramvay hatlarını geçene kadar düz devam edin. Bu Park Yolu olacak. İki tramvay hattını daha geçene kadar sola doğru devam edin ve sonra sağa dönün. Burası Aldingham Caddesi, Blue Boar Pub'ın orası. Oradan yolunuzu kolayca bulursunuz, sanırım. Eve dönmenin en kolay yolu bu. Sizi daha kısa bir yoldan getirdim ama böyle bir gecede asla bulamazsı-

nız. Yakında tekrar görüşürüz. İyi geceler!"

Markfield daha fazla beklemeden arabasına doğru yürüdü ve çok geçmeden Dr. Ringwood, gerçek dünyayla tek temas noktası olan kırmızı yıldızın kendisinden uzaklaşıp sisin içinde kaybolduğunu gördü. Yıldız kaybolduğunda debriyajı bıraktı ve el yordamıyla kaldırım kenarı boyunca Lauderdale Caddesi'ne doğru ilerlemeye başladı.

Sis her zamanki gibi yoğundu ve kaldırımın kenarındaki ev kapılarının yerlerini gösteren kırıkları bile tespit etmekte biraz zorlandı. Bahçelerin duvarları tırmanan sis perdesinin arkasında gizlenmişti. Yedi giriş saydı ve bir sonrakine doğru ilerliyordu ki aniden bir korna sesi gözlerini önündeki boşluklara kaldırmasına neden oldu; iki altın disk neredeyse üzerine doğru parlıyordu ve garip araba ters taraftan geçerken onu çarpışmaktan sadece direksiyonu kırması kurtardı.

"Lanet olsun gözlerine!" diye homurdandı kendi kendine. "Böyle insanlar asılmalı. Kimsenin böyle bir gecede saatte yirmi mil hızla gidip herkesi yolundan alıkoymaya hakkı yok. Hem de yolun ters tarafından."

Savrulurken kaldırımla temasını kaybetmişti ve şimdi sola doğru sürünüyor, lastiklerini kaldırıma sürtmekten korktuğu için hafifçe direksiyonu kırıyordu. Sonra bir kez daha kapıları saymaya başladı.

"Sekiz . . . . Dokuz . . . On . . . On bir . . . On iki. Bir sonraki."

Bir sonraki kapıyı geçti ve hemen ötesinde dur-

du. Sonra böyle bir gecede arabayı sokakta bırakmanın pek de güvenli olmadığını düşünerek oturduğu yerden indi ve eve giden kısa yolun kapısını açmak için kaldırıma çıktı. Ancak giriş temizdi ve tam arabasına dönmek üzereydi ki aklına bir fikir geldi ve kapının sütununu incelemek için bir kibrit çaktı.

"Numara yok tabii ki!" diye yorumladı sıkıntıyla. "Ivy Lodge. Her neyse, burası olmalı."

Arabasına dönerek kapının önünden geri geri geçti ve ardından arabayı içeri sürerek araba yoluna çıktı. Tam zamanında, ön kapıya yaklaştığında, duran bir arabanın ışıkları onu uyardı ve çarpışmayı önlemek için kısa bir süre durdu. Motoru kapatarak dışarı çıktı ve eve yaklaştı, bunu yaparken ışıklı bir pencerenin önünden geçti. Duran araba boştu ve bir ışığın parladığı ön kapıya doğru merdivenleri tırmandı. Biraz aradıktan sonra basma düğmesini buldu ve zili çaldı. Sis her zamankinden daha yoğun görünüyordu; merdivenlerde durup sisin içine bakarken, boş motorun ve kendi farlarının dışında hiçbir ışık göremedi. Ev dünyadan tamamen soyutlanmış gibiydi.

Kimse kapıyı açmaya gelmeyince sabırsızlanarak zili tekrar çaldı; daha kısa bir aradan sonra da, evdeki herhangi birinin zilin sesini duymaması imkânsız gibi görünene kadar parmağını düğmenin üzerinde tuttu. Ama hâlâ kimse görünmüyordu. Işıklandırılmış odalar ve bekleyen araba onu evde birinin olması gerektiğine ikna etti ve bir kez daha zili çalıştırdı.

Notalar tekrar kaybolurken, kapıya doğru eğildi ve bina içinde herhangi bir hareket sesi yakalamak

için kulaklarını zorladı. Önce hiçbir şey duymadı; ama birden bir şey dikkatini çekti: boğuk bir öksürüğe benzer bir ses. Dr. Ringwood sadece bir iki dakika tereddüt etti.

"Bana öyle geliyor ki bu evde bir tuhaflık var," diye içinden geçirdi. "Teknik olarak hırsızlık sanırım; ama kapı kilitli değilse, içeri girip etrafa baksam iyi olacak."

Kolu çevirdiğinde kapı açıldı ve usulca salona adım attı. Evde her şey normal görünüyordu. Merdivenlerin daha gerisindeki dede saatinin tik taklarını duyabiliyordu; ama dikkatini ilk çeken ses tekrarlanmamıştı. Sisi bastırmak için kapıyı yavaşça kapattı ve bir an durup dikkatle dinledi.

"Kimse yok mu?" diye sordu gür bir sesle.

Cevap gelmedi; ama kısa bir süre sonra, zemin kattaki ışıklı odadan geldiği belli olan ve kendisini şaşırtan sesi tekrar duydu. Yarım düzine hızlı adımla kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Yüce Tanrım! Neyin var senin?" diye bağırdı, bakışları geldiği duman odasının tek sakinini yakaladığında.

Sedirin üzerinde sarı saçlı genç bir adam çaresizce yatıyordu. Dr. Ringwood dudaklardaki kırmızı lekeden akciğer kanaması olduğunu tahmin etti; çocuğun gömleğinin ön kısmındaki kan miktarı ve halının üzerindeki koyu renkli gölcük de saldırının ciddiyetine işaret ediyordu. Gencin gözleri yeni geleni yakaladı ve güçsüzce doktora işaret etti. Ringwood sandalyeye doğru ilerledi ve eğildi. Yardımın çok

geç geldiğini görmek için bir uzmana ihtiyaç yoktu. Hasta bir çaba gösterdi ve doktor kelimeleri yakalamak için eğildi.

". . . Beni yakaladılar ... tabanca ... ateş ... iyi olduğunu düşündüm ... tamam ... asla tahmin etmedim ..."

Dr. Ringwood daha yakına eğildi.

"Kimdi o?" diye sordu.

Ama bu kırık dökük ve soluk soluğa mesaj kurbanın son çabasıydı. Son sözüyle birlikte bir öksürük onu sarstı; ağzından kan boşandı ve son bir çırpınışla minderlerin arasına yığıldı.

Dr. Ringwood çenesinin düştüğünü gördü ve daha fazla yardımcı olamayacağını anladı. Birdenbire, sisin içinden geçmenin verdiği yorgunluk bir kez daha üzerine çöktü. Büyük bir çabayla doğruldu ve cesede baktı, sanki kendisini doğrudan ilgilendirmiyormuş gibi, aniden ortaya çıkan bu gizemden merakla uzaklaştığını hissetti. Sonra, soğukkanlı tıbbi beyni sanki kendisinden bağımsız bir iradeyle çalışmaya başladı. Defterini çıkardı ve daha sonra unutmamak için yakaladığı birkaç kopuk kelimeyi not etti.

Hâlâ eğitiminin verdiği titizlikle, bir kez daha eğilip cesedi yakından inceledi ve bu sırada gömleğinde, akciğerleri delip geçen kurşunların giriş yerlerini belli eden iki küçük yırtık keşfetti. İncelemesini tamamladıktan sonra cesedi olduğu gibi bıraktı, kol saatine saati not etti ve cep defterine bir not daha düştü.

Bunu yaparken aklına yeni bir fikir geldi. Başka cinayetler de işlenmiş miydi? Peki ya evdeki hizmet-

çiler? Onu arayan kişi, ölü ya da diri, evin içinde bir yerlerde olmalıydı. Muhtemelen katilin kendisi de hâlâ villada gizleniyordu.

Risk almayı düşünemeyecek kadar yorgun olan Dr. Ringwood evi keşfetmeye koyuldu; ama hayretler içinde evin boş olduğunu fark etti. Hiçbir yerde normal rutinin dışına çıkıldığını gösteren en ufak bir işaret göremedi. Vestiyer odasında iki kişinin yaşadığı anlaşılıyordu, çünkü mandalların üzerinde iki farklı boyda şapka olduğunu fark etmişti; üst kattaki hizmetçi odalarının dışında üç yatak odasının kullanımda olduğu anlaşılıyordu.

Bir sonraki adımın polisi aramak olduğunu düşündü. Bu mesele ne kadar çabuk omuzlarından kalkarsa o kadar iyi olacaktı. Ama bu noktada aklına, Ringwood'un kendisinden bile şüphelenebilecek ve tüm olay aydınlanana kadar onu gözaltında tutmak isteyebilecek, metodik ve muhtemelen yavaş bir dedektifin resmi geldi. Bu tam bir baş belası olurdu. Sonra önünde bir çıkış yolu belirdi. Bir önceki gece grip olan bir uşağı ziyaret ettiğini hatırladı. Hastayı gördüğünde, adamın efendisi gelip durum hakkında bilgi almış ve Ringwood adamın durumu konusunda onu rahatlatmıştı.

"O adamın adı neydi?" Ringwood hafızasını sorguladı. "Sir Clinton bilmem ne. Emniyet Müdürü ya da öyle büyük bir böcek. Şüpheye düştüğünüzde merkeze gidin. Sanırım beni hatırlayacaktır; gözünden pek bir şey kaçmış gibi görünmüyordu. Ve bu beni astlarımın elindeki bir sürü sıkıntıdan kurtaracak. Adı neydi onun? Sör Clinton. Driffield, işte bu.

Onu arayacağım."

Bulunduğu salonun etrafına baktı ama telefon göremedi.

Kendi kendine, "Herhalde cesedin bulunduğu duman odasındadır," diye düşündü.

Ancak evdeki tüm olası yerleri aramasına rağmen herhangi bir alet bulamadı.

"Belli ki telefonları yok," diye itiraf etmek zorunda kaldı. "Ama bu durumda Silverdale'in evinde olamam. Burası yanlış dükkân olmalı."

Sonra diğer arabanın sisin içinden üzerine doğru geldiği anı hatırladı.

"Bu herhalde her şeyi açıklıyor," dedi yüksek sesle. "Yolundan çekilmek zorunda kaldığımda, kaldırımla tekrar temas kurmadan önce giriş kapılarından birini kaçırmış olmalıyım. Eğer öyleyse, belli ki yanlış evdeyim. Ama kimin evi?"

Duman odasına tekrar girdi ve bir ipucu bulmak için etrafına bakındı. Duvarlardan birine yaslanmış bir yazı masası duruyordu, ona doğru ilerledi ve bir not kâğıdı kutusundan bir kâğıt aldı. Başlık istediği şeydi: "Ivy Lodge, 28 Lauderdale Caddesi, Westerhaven."

"Olan buydu," diye düşündü, konuyu bu kadar basit bir şekilde açıklığa kavuşturduğu için belli belirsiz bir memnuniyet duyarak. "Belli ki Silverdale'in evinin bitişiğindeyim, oradan telefon edebilirim."

Emniyet Müdürü'nü aradığında ev sahibinin adını da ekleyerek verdiği bilgiden emin olmasının daha

iyi olacağı aklına geldi. Masanın güvercin delikleri arasında yaptığı yeni bir arama, orijinal zarfında "Edward Hassendean, Esq." adresine yazılmış bir mektup ortaya çıkardı. Dr. Ringwood mektubu tekrar yere bıraktı ve bu isimle ilgili bir çağrışım bulabilmek için hafızasını yokladı. Akşamın erken saatlerinde Markfield'in konuşmasına sadece üstünkörü bir dikkat göstermişti ve zihninin bu zor verinin izini bulabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

"Hassendean! Sanırım Silverdale'in karısının eteklerinde dolaşan yavrunun adı buydu."

Sandalyenin üzerindeki cesede baktı.

"O genç olabilir. Sanırım polis yakında ceplerinin içindekilerden bunu anlayacaktır. Ayrıca, ailenin geri kalanı yakında evde olacak. Akşam için dışarı çıkmış olmalılar, hizmetçiler de öyle. Bu da evin boş olmasını açıklıyor."

Cep defterini çıkardı ve çocuğun kopuk kopuk konuşmaları üzerine aldığı notu taradı.

"Beni yakaladı ... iyi olduğunu düşündüm ... tamam ... hiç tahmin etmedim ..."

Sözcükleri tekrar okurken Dr. Ringwood'un zihninde bir aydınlanma parıltısı geçti. Burada uçarı bir eş, ahlaksız bir çocuk ve bir entrikanın aniden ortaya çıkmasıyla çileden çıkmış bir koca görüyordu; üç karakterden oluşan iğrenç, küçük bir trajedi. Bu sefil olayın yeterince açık bir açıklaması gibi görünüyordu. Markfield'in şüpheleri gerçeğe oldukça yakındı; eğer bir şey varsa, gerçek durumun gerisinde kalmışlardı. Patlamayı bir şey tetiklemişti ve Dr. Ringwood

bir iki dakika boyunca kocasının aydınlanmasına neyin yol açmış olabileceğini düşündü.

Sonra olayın yeni bir yönüne uyandı. Hassendean ailesi kısa süre içinde eve dönecekti, yoksa hizmetçiler ortaya çıkacaktı. Polis ne kadar erken gelirse o kadar iyiydi. Bu arada, mümkünse ortalığın karışmasını önlemek daha uygun görünüyordu.

Dr. Ringwood duman odasından çıktı, kapıyı arkasından kilitledi ve cebine koyduğu anahtarı çıkardı. Sonra, döndüğünde ön kapının dışarıdan açılabileceğinden emin olarak merdivenlerden indi ve bir kez daha sisin içine girdi.

Bölüm II.

Yan Kapıdaki Ev

Arabanın kenarındaki kutu, Dr. Ringwood'a karanlıkta kapıya kadar yeterli bir rehberlik sağladı ve bahçe duvarını takip ederek 26 numaranın girişine ulaşmakta çok az zorluk çekti. Bir kibritin ışığında kapı direğindeki Heatherfield adını okudu, ama burada da ayırt edici bir numara yoktu. Yine de bu kez hata yapması mümkün değildi ve ön kapının üzerindeki ışık sisin içinden belli belirsiz parlayana kadar el yordamıyla ilerledi.

O giderken, durumdaki yeni bir karışıklık aklına geldi. Ivy Lodge'daki trajedinin haberini ağzından kaçırırsa bunun etkisi ne olurdu? Silverdale'in hizmetçisi sinirli bir tipse, cinayeti duyunca korkabilir ve evde sadece hasta bir refakatçiyle yalnız bırakılmayı reddedebilirdi. Bu çok garip olurdu. Dr. Ringwood en iyi yolun yandaki olay hakkında hiçbir şey söylememek ve sadece telefona gitmek için basit bir mazeret uydurmak olduğuna karar verdi. Telefon ederken kendini kapatabilirse, kadın hiçbir şey öğrenmeyecekti; kapatamazsa, o zaman polisle iletişim kurarken onu yolundan çekmek için bir bahane uydurması gerekecekti.

Merdivenleri tırmandı ve zil düğmesine bastı. Bu kez bekletilmedi, çünkü kapı hemen açıldı ve aşçı olduğu anlaşılan orta yaşlı bir kadın, sisin içinde çerçevelenmiş figürüne endişeyle baktı. Karşısında

bir yabancı gören kadın kapıyı neredeyse kapalı tutuyordu.

"Bu Dr. Ringwood mu?" diye sordu.

Sonra, adam başıyla onaylayınca, kadın titrek bir açıklama seline kapıldı:

"Hiç gelmeyeceğinizi sanıyordum doktor. Ina üst katta hastayken ve evde başka kimse yokken bırakılmak çok büyük bir sorumluluk. Önce başı ağrıyordu; sonra hastalandı; cildi sıcak ve yüzü kızarmış görünüyor. Sanırım gerçekten hasta, doktor."

Dr. Ringwood, "Bakarız," diyerek onu temin etti. "Ama öncelikle başka bir hasta için telefon etmem gerekiyor. Telefonunuz var mı? Bir dakikamı bile almaz; ayrıca önemli bir konu."

Hizmetçi, Dr. Ringwood'un doğrudan hastasının yanına gitmemesine sinirlenmiş gibiydi; ama Dr. Ringwood'u telefonun bulunduğu vestiyere götürdü. Dr. Ringwood alete gitmeden önce durakladı. Bu sinirli yaratığı duyamayacağı bir yere götürmek için bir bahane düşündü.

"Bakalım," dedi. "Biraz kaynar suya ihtiyacım olabilir, küçük bir sürahiye. İstediğimde hazır olması için şimdi gidip bir çaydanlık koyabilir misin?"

Hizmetçi mutfağa doğru gitti, bunun üzerine kapıyı arkasından kapattı ve zili çaldı. Sör Clinton Driffield evdeydi ve birkaç dakika içinde Dr. Ringwood hikâyesini anlatmaya başladı.

"Ben Dr. Ringwood, Sör Clinton. Beni hatırlarsınız; uşağınızla ilgileniyorum."

"Umarım davada yanlış bir şey yoktur?" diye sordu Emniyet Müdürü.

"Hayır, ondan değil. Bu akşam Lauderdale Caddesi, 26 numaradaki Heatherfield'dan arandım. Ben Dr. Carew'in yardımcısıyım ve Westerhaven'da bir yabancıyım; ve bu siste yanlış eve gittim, buranın bitişiğindeki eve: Ivy Lodge, 28 Lauderdale Caddesi. Bay Hassendean'ın evi. Ev aydınlıktı ve kapıda bir araba duruyordu; ama zili çaldığımda cevap alamadım. Bir şey kuşkularımı uyandırdı ve içeri girdim. Ev boştu: ne hizmetçi vardı ne de içeride kimse. Zemin kattaki sigara odasında yirmi iki yaşlarında bir genci ölmek üzereyken buldum. Akciğerinden iki kez vurulmuştu ve neredeyse içeri girdiğim anda ellerimin üzerinde öldü."

Durakladı; ama Sir Clinton bir yorum yapmayınca Dr. Ringwood devam etti:

"Evde telefon yoktu. Duman odasının kapısını kilitledikten sonra buraya geldim. Bu evde görmem gereken bir hastam var. Adamlarınızın Ivy Lodge'a ulaşması ve kontrolü ele alması ne kadar sürer?"

"Yirmi dakika içinde orada olurum," diye cevap verdi Sir Clinton. "Muhtemelen yerel polis de aynı zamanda orada olacaktır. Şimdi onları arayacağım."

"Pekâlâ. Burada hastamla ilgileneceğim; sonra da Ivy Lodge'a dönüp sizi bekleyeceğim. Hizmetçilerin ya da ailenin tekrar eve gelme ihtimaline karşı birilerinin evde olması gerekiyor."

"Tamam. Birazdan yanınızda olacağım. Güle güle."

Dr. Ringwood saatine baktığında saatin onu yirmi dakika geçtiğini gördü.

"Bu siste yollarını bulabilirlerse saat on bire çeyrek kala burada olurlar," diye düşündü.

Vestiyerden çıkarak en yakındaki oturma odasına gitti ve hizmetçiyi çağırmak için zili çaldı.

"Su bir iki dakika içinde kaynamaya başlayacak, doktor," diye duyurdu arka binadan gelen kadın. "Ina'yı görmeye gitmeden önce ihtiyacınız olacak mı, yoksa ben mi getireyim?"

"Buna hiç ihtiyacım olmayabilir. Bana yolu gösterin lütfen."

Onu hastanın odasına götürdü ve muayenesini yaparken bekledi.

"Ne oldu doktor?" diye sordu adam tekrar dışarı çıktığında.

"Korkarım skarlatinası var. Oldukça kötü bir atak. Hemen hastaneye götürülmesi gerekiyor ama böyle bir gecede hastane minibüsünün buraya kolayca gelebileceğinden şüpheliyim. Siz de kızıl geçirdiniz mi acaba?"

"Evet, doktor. Çocukken bende de vardı."

Dr. Ringwood bu bilgiden memnun olmuş gibi başını salladı.

"O zaman ondan alma riskiniz pek yok. Bu işleri kolaylaştırır. Minibüsün yolunu kaybetme ihtimaline karşı onu bu gece değiştirmemeyi tercih ederim. Ama birkaç saatliğine ona göz kulak olabilirsen, so-

run olmaz."

Hizmetçi bu öneriye pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Dr. Ringwood bu güçlükten kurtulmanın bir yolunu aradı.

"Bu gece evde kimse yok, değil mi?"

"Hayır, efendim. Bay Silverdale öğle yemeğinden beri eve gelmedi ve Bayan Silverdale de yemekten hemen sonra dışarı çıktı."

"Ne zaman dönecek?"

"Geç saate kadar değil, efendim, sanırım. Genç Bay Hassendean yemeğe geldi ve onun arabasıyla gittiler. Sanırım dans etmek için Alhambra'ya gittiler, efendim."

Dr. Ringwood, Hassendean adını duyunca istemsiz hareketini bastırdı.

"Şüpheye düştüğünde, doktor kartını oyna," sonucuna vardı zihninde hızla, dışarıya hiçbir şey belli etmeden. Herhangi bir polis ziyaretiyle kafası karışmadan önce hizmetçiden bazı kanıtlar elde etmesi mümkün görünüyordu. Tekrar kadına dönerken şüpheci bir havaya büründü.

"Bayan Silverdale gün boyunca hizmetçiyle çok sık görüştü mü?"

"Hayır, efendim. Neredeyse hiç."

"H'm! Bayan Silverdale ne zaman yemek yedi?"

"Saat yedi buçukta, efendim."

"Bu Bay Hassendean yemekten çok önce mi bu-

radaydı?"

"Hayır, efendim. Yarım saatten birkaç dakika önce geldi."

"Yemekten önce neredeydiler?"

"Misafir odasında, efendim."

"Sanırım hizmetçi gün boyunca o odadaydı?"

"Sadece biraz toz alıyordum, efendim. Boğazının ağrıdığından ve keyifsiz olduğundan şikayet ediyordu ve rahatsız etmekten kaçınabileceği hiçbir şey yapmadı."

Dr. Ringwood aklı pek yerinde değilmiş gibi başını salladı.

"O zaman Bayan Silverdale ve Bay Hassendean akşam yemeğine gittiler? Hizmetçi yemekte bekledi mi?"

"Hayır, efendim. O sırada kendini çok kötü hissediyordu, ben de onu yatağına gönderdim ve akşam yemeğine kendim baktım."

"Bulaşıklara ya da o tür bir şeye dokunmamış mıydı?"

"Hayır, efendim."

"Yemekten hemen sonra Bayan Silverdale ve Bay Hassendean dışarı mı çıktılar?"

Hizmetçi bir an tereddüt etti.

"Evet, efendim. En azından--"

Dr. Ringwood yüzünü ciddileştirdi.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatın. Bu kızıl vakalarda ne olduğunu asla bilemezsiniz."

"Efendim, tam kahve getirecektim ki Bay Hassendean, 'Kahvemizi salonda içelim, Yvonne' dedi. Bu oda biraz soğuk' dedi. Ya da onun gibi bir şey. Kahveyi yemek odasında istemediğini hatırlıyorum. Ben de kahveyi almaya gittim; kahveyi alıp döndüğümde salonda ateşin yanında oturuyorlardı. Tepsiyi onlara götürecektim ki Bay Hassendean: 'Şuradaki masaya bırak' dedi. Ben de tepsiyi yere bıraktım ve yemek masasını temizlemeye gittim."

Dr. Ringwood düşünceli bir tavırla, "Hizmetçi de bu sabah salonun tozunu almıştı," dedi. "Bay Hassendean yemekten sonra salonda fazla kalmadı, değil mi?"

"Hayır, efendim. Kahve içmeleri çok uzun sürmedi."

Dr. Ringwood yargılayıcı bir tavırla baktı ve tekrar konuşmadan önce anlaşılmaz bir noktayı düşünüyor gibiydi.

"Bayan Silverdale gün boyunca hasta görünmüyordu, değil mi?"

"Hayır, efendim. Ama şimdi siz söyleyince, dışarı çıkmadan hemen önce oldukça tuhaf göründüğünü düşündüm."

"Gerçekten mi? Ben de böyle bir şeyden korkuyordum. Tam olarak ne demek istiyorsunuz?" Dr. Ringwood ilgisini olabildiğince gizleyerek sordu.

"Şey, efendim, tam olarak söylemek zor. Salon-

dan çıktı ve pelerinini almak için yukarı çıktı; tekrar aşağı indiğinde salonda mutfağa birkaç tabak götürürken yanından geçtim. Sersemlemiş gibiydi, şimdi siz söyleyince anladım."

"Sersemlemiş mi?"

"Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı, efendim. İyi tarif edemiyorum. Sanki yanından geçerken beni fark etmemiş gibiydi."

Dr. Ringwood'un yüzünde ciddiyetin arttığı görüldü.

"Korkarım Bayan Silverdale'e de bulaşmış olabilir. Peki ya Bay Hassendean?"

Hizmetçi cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Bay Hassendean'da garip bir şey fark etmedim, efendim. Belki biraz gergin görünüyordu, o kadar. Ama siz bana bu soruyu sormasaydınız buna hiç dikkat etmezdim."

Dr. Ringwood, halkın hastalıklar konusundaki cehaleti için içten içe yıldızlarına teşekkür ederek bir onay hareketi yaptı.

"Ve sonra birlikte mi gittiler?"

"Evet, efendim. Bay Hassendean pelerini Bayan Silverdale'den aldı ve omuzlarına koydu. Sonra onun koluna girdi ve arabasına doğru gittiler. Kapının önünde bekliyordu."

"H'm! Sanırım hizmetçi bugün pelerine dokunmadı?"

"Oh, hayır, efendim. Bayan Silverdale'in oda-

sındaydı elbette; ama pelerine yaklaşması için hiçbir neden yoktu."

Dr. Ringwood hatırlamakta güçlük çekiyormuş gibi yaptı.

"Hassendean! Onu kesinlikle tanıyorum. Benim boylarımda, sarışın, küçük bıyıklı biri değil mi?"

"Evet, efendim. Bu o."

Dr. Ringwood tahminini doğrulamıştı. Yan odada yatan genç Hassendean'ın cesediydi.

"Bakalım," dedi. "Bir saat kadar sonra buraya tekrar gelmem gerekebilir. Üst kattaki hastama bir kez daha bakmak istiyorum. Sizce Bayan Silverdale o zamana kadar dönmüş olur mu?"

"Saat on bir buçuk gibi mi efendim? Hayır, o kadar çabuk döneceğini sanmıyorum. Çoğu gece gece yarısını geçene kadar dışarıda olur."

"Oturup beni bekleyebilirsin, lütfen. On ikiye kadar burada olmazsam yatağa git. Ama-- Hayır, eğer başarabilirsen, bence Bayan Silverdale eve gelene kadar uyanık kalmalısın. O hasta ona bakacak kimse olmadan bırakılmamalı. Gece biraz başı dönebilir diye korkuyorum. Bu senin için zor bir durum; ama onun için elinden geleni yapmalısın."

"Pekala efendim, madem öyle diyorsunuz."

"Belki Bay Silverdale gelir. Genelde geç kalır mı?"

"Ondan asla emin olamazsınız, efendim. Bazı günler eve akşam yemeğine gelir ve geç saatlere ka-

dar çalışma odasında çalışır. Diğer zamanlarda kahvaltıdan sonra evden çıkar ve saatlerce geri dönmez. Şimdi beş dakika içinde burada olabilir ya da sabah ikiye kadar eve gelmeyebilir."

Dr. Ringwood alabileceği tüm bilgileri aldığını düşünüyordu. Hizmetçiye olası acil durumlarda ne yapması gerektiğine dair bazı talimatlar verdi; sonra saatine bakarak oradan ayrıldı.

Evin merdivenlerinden inerken sisin dağıldığına dair hiçbir işaret göremedi ve sisin içinden geçerken her zamanki kadar dikkatli davranmak zorunda kaldı. Sorgulamasının sonuçları onu tatmin etmemiş değildi. Belli ki genç Hassendean, Silverdale'in karısıyla randevu alarak buluşmuştu. Birlikte yemek yemişler, sonra da sisler içinde uzaklaşmışlardı. Hizmetçinin söylediklerine bakılırsa, evden çıktıklarında her ikisi de biraz anormal bir durumdaydı. "Sersem gibiydiler," "biraz gergindiler. Bu ifadeleri, tanımların belirsizliğinden duyduğu hafif bir rahatsızlıkla hatırladı.

Dans salonuna gitmek yerine, genç Hassendean'ın o sırada boş olduğunu bilmesi gereken Ivy Lodge'a gitmiş olmaları oldukça muhtemel görünüyordu. Ve orada bir şeyler olmuştu. Kız gitmiş ya da götürülmüş, genç de ölüme terk edilmişti. Ama Yvonne Silverdale nereye gitmişti?

Dr. Ringwood Ivy Lodge'un kapısını açtı ve cebinden duman odasının anahtarını çıkardı. Ev onun ayrıldığı zamanki gibi sessizdi. Belli ki eve kimse gelmemişti.

Bölüm III.

Sir Clinton Ivy Lodge'da

Dr. Ringwood eve girenleri duyabilmek için duman odasının kapısını açık bırakmıştı. Genç Hassendean'ın cesedini ikinci kez üstünkörü inceledi; ama hiçbir şeyin yerini değiştirmemeye özen gösterdiği için, ilk incelediğinden daha fazlasını bulamadı. Polis olay yerine gelene kadar yapabileceği başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu; bu yüzden rahat bir sandalye seçti ve fırsatı varken kendini dinlenmeye bıraktı.

Yandaki hasta onu biraz endişelendiriyordu. Belki de sis olsun ya da olmasın kızı hemen hastaneye götürmeliydi. Gece sayıklamaya başlarsa çok garip olurdu. Ve bundan sonra aklı, onu endişelendiren diğer vakalara kaydı. Bu grip salgınıyla birlikte Carew'in muayenehanesi, vekil olarak gelmeye söz verdiğinde hayal ettiği güzel, sessiz, koşturmacalı işten başka bir şey olmuştu.

Uyumsuz bir bağlantıyla, düşünceleri az önce içinden geçtiği olaylara geri döndü. Ölüm, bir tıp adamı için günlük işlerden biriydi, ama cinayet için pek pazarlık yapmamıştı. En azından şimdiye kadar bunun bir cinayet vakası olduğunu varsaymıştı, ama muhtemelen intihardı. Tabanca görmediğini hatırladı ve odada silah aramak için bir anlık bir istek duydu; ama yorgunluğu ilgisinden daha fazlaydı ve bu projeden vazgeçti. Ne de olsa, bu iş polisin işiydi, onlar göreve geldiklerinde; onu ilgilendirmezdi.

Yine de trajedi konusunu aklından çıkaramadı ve kendisine rağmen durumun olasılıkları üzerine spekülasyon yapmaya başladı. Genç Hassendean ve Bayan Silverdale'in akşam yemeğinden sonra arabayla Ivy Lodge'a gittiklerini varsayalım. Bu, kapıdaki boş arabayı açıklıyordu. O zaman eve girmiş olmalılar. Kapıyı herkesin girebileceği şekilde açık bulmuştu. Bu oldukça tuhaf bir nokta gibi görünüyordu. Şüphesiz, buraya davanın kapsadığı tek amaç için gelmiş olsalardı, davetsiz misafirlere karşı ön kapıyı kapatmak gibi bariz bir önlem alırlardı. Ama bunu yapmış olsalardı, Silverdale içeri nasıl girebilirdi? Komşularının evinin anahtarına sahip olması mümkün değildi.

Dr. Ringwood'un aklına Silverdale'in kilitli olmayan bir pencereden içeri girmiş olabileceği geldi. Duman odasının penceresinden bir şey görmüş ve bir hırsız gibi eve girmiş olabilirdi. Ama bütün perdeler sıkıca kapatılmıştı. İsteseler bile kimse dışarıdan içeriyi göremezdi. O halde Silverdale'i cinayete teşvik eden şey karısının suçluluğunun tesadüfen ortaya çıkması olamazdı. Şüphelenmiş ve kasıtlı olarak suçlu çiftin izini sürmüş olmalıydı.

Dr. Ringwood'un zihni, neredeyse iradesi dışında, gecenin olaylarını yeniden kurgulama girişiminde ısrar etti. Silverdale'in içeri girdiğini varsayarsak -nasıl olursa olsun- o zaman ikisini şaşırtmış olmalıydı; ve bu işin sonu genç Hassendean'ın vurulması olmuştu. Ama bu durumda Yvonne Silverdale ve kocasından hâlâ haber alınamamıştı. Silverdale onu vuramadan kadın gecenin karanlığında kaçmış mıy-

dı? Yoksa kocası onu kendisiyle birlikte gitmeye mi zorlamıştı? Ve eğer gerçek buysa, Silverdale neden kapıyı kilitlememişti? Olayın açıklığa kavuştuğunu düşünmeden önce açıklanması gereken pek çok şey varmış gibi görünüyordu. Bu polisin işiydi.

Düşünceleri aniden ön kapıdan gelen ayak sesleriyle bölündü ve bir sıçrayışla kendini toparlayıp sandalyesinden kalktı. Tam kapıya doğru ilerliyordu ki kapı açıldı ve Sör Clinton Driffield, yanında başka bir adamla birlikte odaya girdi.

"İyi akşamlar, Dr. Ringwood," diye selamladı Emniyet Müdürü onu. "Sanırım söz verdiğim saatte buraya ulaşmayı başardık, gerçi bu kadar sis varken zor bir işti."

Arkadaşını tanıtmak için döndü.

"Bu Müfettiş Flamborough, doktor. Davadan o sorumlu. Ben sadece bir izleyici olarak buradayım. Sizden öğrendiğim kadarıyla ona gerçekleri anlattım; ama eğer varsa daha fazla bilgi isteyebileceğini umuyorum."

Sir Clinton'ın sözleri üzerine Müfettiş Flamborough'nun diş fırçası gibi bıyıklarının altındaki ağzı yarı dostça yarı esrarengiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aynı anda, doktorla iyi ilişkiler kuruyor ve Emniyet Müdürü'nün sözlerindeki anlaşılmaz bir espriyi takdir ediyor gibiydi.

"Tıp adamı olmanız büyük şans, efendim. Ölüm, ikimizin de günlük işidir; ikimizin de dengesini bozacak bir şey değildir. Bu tür vakalardaki tanıkların çoğunun şoktan kafası o kadar karışır ki, onlardan

net bir hikaye çıkarmak zordur. Bir doktor farklıdır."

Dr. Ringwood pohpohlanmaya pek yatkın değildi ama Müfettiş'in muhtemelen gerçek duygularını dile getirdiğinin farkındaydı. Üçü de ölüm konusunda uzmandı ve aralarında kibarca ağıt yakarak zaman kaybetmeye gerek yoktu. O geceden önce hiçbiri kurbanı görmemişti ve onun için duygusallaşmanın bir anlamı yoktu.

"Oturun doktor," diye araya girdi Sir Clinton, doktorun yüzüne bir göz attıktan sonra. "Yorulmak üzereymişsiniz gibi görünüyorsunuz. Bu grip salgını sizi çok yormuş olmalı."

Dr. Ringwood ikinci kez sorulmasını beklemedi. Sir Clinton da onu izledi ama Müfettiş cebinden bir not defteri çıkararak soruşturmasını başlatmaya hazırlandı.

"Bakalım, doktor," diye hoş bir şekilde başladı. "En başından başlamak istiyorum. Bize bu işe nasıl girdiğinizi anlatabilirsiniz; ve bize bazı kesin zamanlar verebilirseniz, bu çok yardımcı olacaktır."

Dr. Ringwood başını salladı ama cevap vermeden önce bir an tereddüt eder gibi oldu:

"Sanırım önce bir şeyden emin olsaydım size en net bilgiyi verebilirdim. Bunun bu evde yaşayan genç Hassendean'ın cesedi olduğuna inanıyorum, ancak yakından incelemedim - siz gelmeden önce herhangi bir şekilde rahatsız etmek istemedim. Eğer bu genç Hassendean'ın cesediyse, kanıtlarıma başka şeyler de ekleyebilirim. Belki siz de kendiniz bakar ve onu teşhis edip edemeyeceğinizi görürsünüz."

Müfettiş amiriyle bir bakış alışverişinde bulundu.

"Nasıl isterseniz efendim," diye cevap verdi.

Odayı geçti, chesterfield'ın yanında diz çöktü ve cesedin giysilerinin ceplerini aramaya başladı. İlk iki cepten kimlik tespiti için bir şey çıkmadı ama Müfettiş gece yeleğinin ceplerinden birinden küçük bir kart çıkardı.

"Alhambra için sezonluk bilet," diye bildirdi, şöyle bir göz gezdirdikten sonra. "Haklısınız doktor. İmza burada: Ronald Hassendean."

"Bundan oldukça emindim," diye yanıtladı Dr. Ringwood. "Ama emin olmak isterim."

Müfettiş ayağa kalktı ve ocaklığa geri döndü.

"Şimdi, belki, efendim, bize hikayeyi kendi yönteminizle anlatırsınız. Ama her şey açık olsun. Yani, bize kendi gördüklerinizi anlatın ve başka bir şey getireceğiniz zaman haber verelim."

Dr. Ringwood berrak bir zihne sahipti ve olayları düzgün bir sırayla bir araya getirebiliyordu. Fiziksel yorgunluğuna rağmen, gecenin her olayını kendi sırasına göre ele alabiliyor ve anlatısındaki yerine düzgün bir şekilde oturtabiliyordu. Bitirdiğinde, hikâyeyi polisin geldiği noktaya kadar getirmişti. O hikâyesini bitirdiğinde, Müfettiş başıyla onaylayarak defterini kapattı.

"Burada pek çok faydalı bilgi var doktor. Yardımınıza sahip olduğumuz için şanslıyız. Bize anlattıklarınızdan bazılarını farklı insanlardan öğrenmek için çok uğraşmamız gerekirdi."

Sir Clinton, doktoru sandalyesinde kalmaya davet eden bir hareketle ayağa kalktı.

"Tabii ki doktor," diye belirtti, "hikayenizin büyük bir kısmı Askerin Söyledikleri gibi, ilk elden kanıt değil. Bunları yine size veren kişilerden öğrenmemiz gerekecek: Dr. Markfield ve yandaki hizmetçi. Bu sadece rutin bir şey; ve doğal olarak bu anlattıklarınıza en ufak bir şekilde inanmadığımız anlamına gelmiyor."

Dr. Ringwood hafif bir gülümsemeyle kabul etti.

"Bir hastanın semptomlarını ilk elden kendim görmeyi tercih ederim" dedi. "Yeniden anlatırken bazı şeyler biraz çarpıtılıyor. Ve size anlattıklarımın bir kısmı büyük ihtimalle dedikodudan ibaret. Bunu duymanız gerektiğini düşündüm; ama kesinlikle doğruluğunu garanti etmiyorum."

Müfettiş, doktorun görüşlerini onaylayan bir ifadeyle gülümsedi.

"Ve şimdi, efendim," dedi Sör Clinton'a bakarak, "sanırım buradaki araziyi gözden geçirsem ve toplamaya değer bir şey olup olmadığına baksam iyi olacak."

Hareketi kelimeye uydurdu ve odayı sistematik bir şekilde araştırmaya başladı, zaman zaman arkadaşlarının yararlanması için yüksek sesle yorum yaptı.

Bir süre sonra, "Burada tabanca yok, tabii bir yere saklanmadıysa," diye rapor verdi. "Katil onu da yanında götürmüş olmalı."

Sör Clinton'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Sadece bir öneri, Müfettiş. Lütfen gerçekleri ve çıkarımları ayrı kutularda tutalım. Gerçekten bildiğimiz şey, şu ana kadar herhangi bir tabanca bulamadığınızdır."

Flamborough'nun sırıtışı, Emniyet Müdürü'nün atışının onun duygularını incitmeden eve gittiğini gösteriyordu.

"Çok iyi, efendim. "Tabanca ya da tabancalar bulunamadı. Bunu not edeceğim."

Halıyı incelemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Burada yeni bir şey var efendim," diye duyurdu. "Halı o kadar koyu ki daha önce fark etmemiştim. Desen de onu gizliyordu. Ama işte burada, tamam."

Kapıya yakın bir noktada işaret parmağını kumaşın üzerinde gezdirdi ve ardından uğursuz bir kırmızıyla lekelenmiş kumaşı incelemeleri için tuttu.

"Bir kan lekesi, hem de oldukça büyük bir tane! Etrafta onlardan daha çok olabilir."

"Evet," dedi Sör Clinton yumuşak bir sesle. "İçeri girerken koridordaki halının üzerinde birkaç tane fark ettim. Ön kapıdan bu odaya kadar onlardan bir iz var. Belki de onları görmediniz; dikkat çekici değiller."

Müfettiş biraz üzgün görünüyordu.

"Keskin bir gözünüz olduğunu biliyorum efen-

dim. Onları kendim fark etmedim."

"Sanırım başka bir yere gitmeden önce bu odayı bitirmeliyiz. Bütün pencereler hızlı, değil mi?" diye sordu Emniyet Müdürü.

Flamborough onları inceledi ve tüm yakalamaların açık olduğunu bildirdi. Sonra merakla odanın içinde bir aşağı bir yukarı baktı.

"Kurşun delikleri mi arıyorsunuz?" Sör Clinton sordu. "Çok doğru. Ama hiç bulamayacaksınız."

"Bazı şeylerden emin olmayı severim, efendim."

"Ben de öyle, Müfettiş. Hatırlarsanız Dr. Ringwood da öyle. Bir şeyden emin olabilirsiniz. Eğer bu akşam burada iki el ateş edilmiş olsaydı ve tüm pencereler şu anda olduğu gibi kapalı bırakılmış olsaydı, içeri girdiğimizde havadaki barut kokusunu alırdım. Ama almadım. Dolayısıyla, bu odada hiç ateş edilmedi. Buradan kurşun deliklerini aramanın faydasız olduğu sonucu çıkıyor. Bu mantık zinciri sizi tatmin ediyor mu, Müfettiş?"

Flamborough sinirli bir hareket yaptı.

"Bu yeterince doğru," diye itiraf etti. "Bunu düşünmem gerekirdi."

Sir Clinton, Müfettiş'in rahatsızlığına aldırış etmeden, "Sanırım şimdi bu oda ile ilgili ana noktaları öğrendik," diye ekledi. "Akciğerinden vurulduğuna dair görüşünüzü doğrulamak için cesedi incelemenizde bir sakınca var mı doktor?"

Dr. Ringwood onayladı ve diğer tarafa geçerek genç Hassendean'ın cesedini dikkatli bir incelemeye

tabi tuttu. Birkaç dakika içinde tek yaranın göğüste olduğu anlaşıldı ve doktor daha önceki teşhisinin doğruluğundan emin olduktan sonra Emniyet Müdürüne döndü.

"Tomografi olmadan kesin bir şey söylenemez elbette ama kurşunların giriş şekline bakılırsa, kurşunların sol akciğeri etkilediği çok açık. Görünüşe göre çok az dış kanama var; ve bu daha çok interkostal arterlerden birinin dahil olabileceği gibi görünüyor. İç kanaması çok fazla olmalı. Muhtemelen doktor da bunu doğrulayacaktır."

Sör Clinton kararı itirazsız kabul etti.

Flamborough'ya dönerek, "Peki siz ne anlıyorsunuz, Müfettiş?" diye sordu.

"Şey, efendim, bu küçük kalibreli tabancalarla bir tahminden fazlasını söylemek zor. Görebildiğim kadarıyla, tabanca ateşlendiğinde oldukça yakınmış gibi görünüyor. Sanırım yaranın etrafındaki elbise gömleğinde yanma ya da renk değişikliği gibi bir şey görebiliyorum, ancak kan emin olmayı zorlaştırıyor. Olayı daha iyi inceleme şansım olana kadar bu kadarını söylemek istiyorum."

Sör Clinton doktora döndü.

"Sanırım akciğerdeki bir yara, ateş edildikten sonra neredeyse her zaman ölüme yol açabilir. Yani bir adam böyle bir yarayla bile uzun süre yaşayabilir ve vurulduktan sonra bir dereceye kadar hareket edebilir mi?"

Dr. Ringwood buna katılmakta hiç tereddüt etmedi.

"Bir ya da iki saat, hatta günlerce yaşayabilirdi. Ya da, tabii ki, neredeyse bir anda yere yığılabilirdi. Akciğer yaralarında ne olacağını asla bilemezsiniz."

Sör Clinton bunu belli bir süre düşünmüş gibiydi. Sonra kapıya doğru ilerledi.

"Şimdi kan izlerini takip edeceğiz. Işığı kapatıp kapıyı kilitleseniz iyi olur, Müfettiş. Kimsenin yanlışlıkla içeri girip korkmasını istemeyiz."

Salona çıktılar ve orada Sir Clinton, Müfettişin dikkatini halıda fark ettiği kan izlerine çekti.

"Şimdi dışarıdaki arabaya bir göz atsak iyi olur," diye önerdi.

Ön kapıdan merdivenlerden inerlerken, Müfettiş cebinden bir flaş lambası çıkarıp yaktı. Işınları sadece sisi aydınlatmaya yaradı; ve neredeyse arabanın yanına gelene kadar pek bir şey göremediler. Müfettiş eğildi, parmağını sürücü koltuğuna sürttü ve sonra lambanın ışığında elini inceledi.

"Orada biraz daha kan var, efendim," diye rapor verdi.

Parmak ucundaki izleri temizledi ve diğer koltukları da aynı şekilde incelemeye devam etti. Sonuçlar olumsuzdu. Sürücü koltuğunun kapısındaki koşu tahtası üzerindeki bir iki leke dışında araba temiz görünüyordu. Müfettiş Flamborough doğruldu ve Sir Clinton'a döndü.

"Görünüşe göre arabayı kendisi geri sürmüş olmalı, efendim. Eğer arabayı başka biri kullanmış olsaydı, kan bu koltuk yerine diğer koltuklarda olurdu."

Sör Clinton bir hareketle onayladı.

"Sanırım bu mümkün, doktor? Akciğerindeki bir yara onu tamamen etkisiz hale getirmez mi?"

Dr. Ringwood başını salladı.

"Bu tamamen ne tür bir yara olduğuna bağlı. İlk bakışta buna karşı bir şey görmüyorum. Araba kullanmak vücut kaslarını fazla zorlamaz."

Sir Clinton yan lambaların ışığında gözlerini arabanın çizgileri üzerinde gezdirdi.

"Bu bir Austin, bu yüzden böyle bir gecede bile muhtemelen motoru kendi kendine marşla çalıştırabilir. Arabayı çalıştırması gerekmez. Kendisi hiç efor sarf etmeyecektir."

Müfettiş zemini inceliyordu.

"Hava oldukça sert donmuş," diye rapor verdi. "Böyle bir gecede arabanın izini sürmek mümkün değil, şehir trafiğinin tüm izlerini takip etmek mümkün olsa bile. Bu boş bir son."

"Numarayı alsanız iyi olur, Müfettiş. Bir polis memurunun bunu fark etmiş olma ihtimali var, ancak böyle bir gecede bu ihtimal binde birdir."

Flamborough arka plakanın yanına gitti ve rakamları cep defterine not etti, bunu yaparken de yüksek sesle tekrarladı:

"GX.6061."

Tekrar arabanın yanına geldi ve el fenerinin ışığı altında tüm iç mekânı dakikalarca inceledi.

"Burada yerde yatan bir kız mendili var," dedi sürücünün yanındaki yere bakarken. Sonra mendili yan lambanın ışığında tutarak ters çevirdi ve rapor verdi.

"Bir köşesinde 'Y.S.' işlenmiş. Bu Yvonne Silverdale için sanırım. Bizi fazla ileriye götürmez. Genç Hassendean'la birlikte gittiği arabanın bu olduğunu kanıtlaması dışında ve sanırım bunu başka bir yerde daha iyi kanıtlayabilirdik."

"Başka bir şey bulamadınız mı?" Sör Clinton sordu.

"Hayır, efendim."

Emniyet Müdürü daha fazla bir şey söyleyemeden, sisin içinden iki figür belirdi ve bir kadın sesinden gelen irkilmiş bir haykırış arabanın etrafındaki gruba ulaştı. Sir Clinton, Dr. Ringwood'un kolunu tuttu ve aceleyle kulağına fısıldadı:

"Hizmetçiler eve dönüyor. Onlara genç Hassendean'ın bir kaza geçirdiği ve eve getirildiği masalını anlat. Onlara kim olduğunu söyle. Histeri krizine girmelerini istemeyiz."

Dr. Ringwood sisin içindeki loş figürlere doğru ilerledi.

"Ben Dr. Ringwood," diye açıkladı. "Sanırım siz de hizmetçisiniz, değil mi? Sessizce içeri girmelisiniz. Genç Bay Hassendean kötü bir kaza geçirdi ve rahatsız edilmemeli. Kapıdan girdiğinizde sağdaki odada, o yüzden evin içinde yaygara yapmayın. Yatağa gitseniz iyi olur."

Hızlı bir fısıltı sesi duyuldu ve ardından hizmetçilerden biri sordu:

"Bir trafik kazası mıydı, efendim?"

Dr. Ringwood, ayrıntılara girmek istemediğinden, arkasındaki pencereye doğru bir işaret yaptı.

"Lütfen gürültü yapmayın. Bay Hassendean hiçbir şekilde rahatsız edilmemeli. Mümkün olduğunca çabuk yatağa gidin ve sessiz olun. Bu arada, ailenin geri kalanının eve ne zaman gelmesini bekliyorsunuz?"

"Briç oynamak için dışarı çıktılar, efendim," diye cevap verdi daha önce konuşan hizmetçi. "Genellikle saat on bir buçuk gibi eve dönerler."

"Güzel. Onları beklemem gerekecek."

İki hizmetçiden daha cesur olanı o konuşurken ilerlemişti ve şimdi araba lambalarının loş ışığında ona şüpheyle bakıyordu.

"Affedersiniz efendim," diye cüret etti. "Her şeyin yolunda olduğunu nereden bileceğim?"

"Yani bir hırsız olabileceğimi mi söylüyorsunuz?" Dr. Ringwood sabırla cevap verdi. "İşte Müfettiş Flamborough. Sizin için yeterince koruma sağlayacağı kesin."

Hizmetçi Flamborough'yu rahatlamış bir şekilde inceledi.

"Oh, sorun değil, efendim. Müfettiş Flamborough'u bir keresinde polis spor salonunda görmüştüm. Bu o, doğru. Biraz şüpheci davrandığım için özür dilerim, efendim--"

"Çok doğru," diye onu rahatlattı Dr. Ringwood. "Şimdi yatağına git, olur mu? Düşünmemiz gereken bir hasta var."

"Kötü bir kaza mı, efendim?"

"Belki de çok ciddi. Konuşmakla düzelmez zaten."

Dr. Ringwood'un öfkesi hizmetçinin ısrarı yüzünden biraz yıpranmaya başlamıştı. Ancak, ipucunu aldı ve arkadaşıyla birlikte evin içine çekildi. Müfettiş Flamborough onları kapıda yakalayan bir hareket yaptı.

"Bu arada, genç Bay Hassendean bu gece evden ne zaman ayrıldı?" diye sordu.

"Söyleyemem efendim. Saat yedide ayrıldık. Bay Hassendean ve Bayan Hassendean o sırada dışarı çıkıyorlardı - dışarıda yemek yiyorlardı. Bay Ronald da giyiniyordu sanırım. O da yemeğe gidiyordu."

Flamborough onları kovdu ve salonda gözden kayboldular. Sir Clinton başka bir hamle yapmadan önce onlara yoldan çekilmeleri için makul bir süre tanıdı. Müfettiş cep defterine bir not yazmakla meşguldü.

"Sanırım eve tekrar girebiliriz," diye önerdi Emniyet Müdürü. "Lütfen ön kapıyı arkamızdan bağlayın, Müfettiş. Aile geldiğinde bizi uyarmış olursunuz."

Merdivenlerden yukarı çıktı, salona girdi ve rastgele bir iki kapıyı açtıktan sonra, içinde harlı bir ateşin yandığı evin salonunu seçti.

"Biz de burada bekleyebiliriz. Uzun sürmeyece-

ğini umuyorum. Oturun, doktor."

Sonra Dr. Ringwood'un yüzündeki ifadeyi fark ederek devam etti:

"Sizi alıkoyduğum için üzgünüm doktor; ama artık elimizdesiniz, sanırım Hassendeliler gelene kadar sizi tutmamız gerekecek. Ne çıkacağını kimse bilemez. Bize söyleyecekleri tıbbi kontrol gerektirebilecek bir şeyleri olabilir ve sizden yararlanma şansımız olduğu sürece ayrılmak için tanrıların çok fazla hediyesi oldunuz."

Dr. Ringwood, yatağını üzüntüyle düşünmesine rağmen, kabullenişini neşeli bir hale getirmeye çalıştı.

"Hepsi bir günlük iş," dedi. "Sadece yandaki kızıl vakası için biraz endişeliyim. Gitmeden önce oraya bakmam gerekecek."

"Biz de öyle yapacağız," diye açıkladı Sir Clinton. "Aileden tüm kanıtları aldıktan sonra, telefon edip cesedin morga götürülmesini sağlamamız gerekecek. Yandaki evden telefon edebileceğimizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Sizi aramak için oraya kendim gitmek zorunda kaldım. Hassendean'ların telefonu yok."

"O zaman biz de seninle gelelim. . . . H'm! İşte kapı zili, Müfettiş. Onunla ilgilenseniz iyi olur. Onları buraya getirin lütfen."

Flamborough aceleyle odadan çıktı; şaşkınlık ve dehşet ifadeleriyle bölünen bazı boğuk konuşmalar duydular; sonra Müfettiş, Bay ve Bayan Hassende-

an'ı salona götürdü. Dr. Ringwood ilk bakışta olumsuz etkilendi. Bay Hassendean yetmiş yaşlarında, kırmızı yüzlü, beyaz saçlı bir adamdı. Kendisinden beş yaş kadar küçük olan kız kardeşi, kendisinden yirmi yaş küçük kadınların havasını ve kıyafetini taklit ediyordu.

"Bu ne? Nedir bu?" Bay Hassendean odaya girerken sordu. "Tanrı ruhumu korusun! Yeğenim vuruldu mu? Bu ne demek oluyor?"

"Biz de bunu bilmek istiyoruz efendim," dedi Müfettiş Flamborough'nun sakin sesi, yaşlı adamın belagatinin köpüren selini keserek. "Olayı aydınlatmanız için size güveniyoruz."

"Benim üzerime mi?" Bay Hassendean'ın sesi, Müfettiş'in önerisi karşısında duygularını ifade etmek için kendini zorluyor gibiydi. "Ben polis değilim, sevgili dostum; emekli bir tuzlacıyım. Tanrı beni korusun! Sherlock Holmes'a benziyor muyum?"

Durakladı, görünüşe göre bir an için kelime bulamadı.

"Şimdi, buraya bak, iyi adam," diye devam etti, "eve geliyorum ve seni evimde buluyorum ve bana genç yeğenimin vurulduğunu söylüyorsun. O işe yaramaz bir çocuk, kabul ediyorum; ama bu konunun dışında. Bunun için kimin suçlanacağını bilmek istiyorum. Bu yeterince basit bir soru, elbette. Ve cevap vermek yerine, benden sizin işinizi yapmamı isteme cüretini gösteriyorsunuz! Polis ücretlerini ne için ödüyoruz, söyle bana! Ve salonumdaki bu adamlar

kim? Buraya nasıl geldiler?"

"Bu Sir Clinton Driffield; bu da Dr. Ringwood," diye cevap verdi Müfettiş, Bay Hassendean'ın diğer sözlerine aldırmadan.

"Ah! Adınızı duymuştum, Sör Clinton," diye onayladı Bay Hassendean, pek de nazik olmayan bir tavırla. "Peki, ne olmuş?"

"Oldukça talihsiz koşullar altında karşılaştık, Bay Hassendean," diye yatıştırıcı bir şekilde itiraf etti Sir Clinton, "ama bunlar bizim seçimimiz değil, biliyorsunuz. Duygularınızı çok iyi anlıyorum; eve döndüğünüzde böyle bir olayla karşılaşmak kötü bir şok olmalı. Ama yeğeninizi vuran kişinin izini bulmamıza yardımcı olacak her türlü bilgiyi bize vereceğinizi umuyorum. Bize bir an önce yardım etmenize gerçekten ihtiyacımız var, çünkü kaybedilen her saat suçluyu yakalamamızı daha da zorlaştırabilir. Farkında olmadan, olayın anahtarı sizin elinizde olabilir."

Emniyet Müdürü sözlerinden çok tavırlarıyla yaşlı adamı yatıştırmayı başarmıştı.

"Madem öyle, benim için sorun değil," diye kabul etti, ses tonundaki sertlik biraz azalmıştı. "Sorularınızı sorun, ben de sizin için ne yapabileceğime bakayım."

Dr. Ringwood, durumdaki değişikliği izlerken, kendi kendine alaycı bir şekilde, bir züppeyle uğraşmak söz konusu olduğunda bir unvanın işe yarayabileceğini düşündü.

"O yaşlı herif prensip olarak Müfettiş'e kaba davrandı ama Sir Clinton Driffield aynı soruyu sorunca oldukça yumuşak davrandı," diye düşündü kendi kendine. "Ne tip ama!"

Emniyet Müdürü sorgusuna başlarken, zaten bazı bilgilere sahip olduğunu belli etmemeye dikkat etti.

"Belki de en baştan başlamalıyız, Bay Hassendean," diye önerdi, değerli bir işbirlikçiye danışan birinin havasıyla. "Yeğeninizin bu akşam için yaptığı düzenlemelere ışık tutabilir misiniz? Evde mi kalacaktı, yoksa sizin bildiğiniz dışarıda bir işi mi vardı?"

"Bana yandaki şırfıntıyla yemeğe çıkacağını söyledi."

Sör Clinton'ın gülümsemesi yaşlı Hassendean'ı daha da etkisiz hale getirdi.

"Korkarım daha kesin konuşmanız gerekecek. Bugünlerde çok fazla fahişe var."

"Tam oradasınız, efendim! Haklısınız. Size katılıyorum. Yandaki Fransız kızdan bahsediyorum, adı Silverdale. Yeğenim hep onun eteklerine asılırdı, efendim. Onu ona karşı sık sık uyardım."

"Bir şeyler olacağını hep biliyordum!" Bayan Hassendean haklı bir Cassandra edasıyla konuştu. "Ve şimdi oldu."

Sör Clinton ana yola geri döndü.

"Akşamı yan odada geçirmek isteyip istemediğine dair bir fikriniz var mı?"

Bayan Hassendean, kardeşi cevap vermeden araya girdi.

"Bana onunla birlikte Alhambra'ya dans etmeye gideceğinden bahsetti. Bunu hatırlıyorum, çünkü bana bu gece nereye gideceğimi sordu ki bu onun için alışılmadık bir ilgiydi."

"Parasını dağıtıyor tabii ki!" diye bağırdı kardeşi öfkeyle.

"O zaman dağıtacak parası vardı?" Sör Clinton kayıtsızca sordu. "Yaşına göre şanslı olmalı."

Nedense bu düşünce yaşlı adamın zihninde bir keder uyandırmış gibiydi.

"Evet, kendine ait yılda yaklaşık 500 sterlini vardı. Bekar bir genç adam için çok rahat bir gelir. Ve ben onun vekili olarak oturmak, üç ayda bir ona para ödemek ve bu paranın yandaki kıza mücevher ve benzeri şeyler almak için harcanmasını görmek zorundaydım. Ben zengin bir adam değilim, efendim; ve size söz veriyorum, bu parayı kendim daha iyi harcayabilirdim. Ama onun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu, hiçbir şekilde. Bütün o iyi paranın çöpe atılmasına seyirci kalmak zorunda kaldım."

Dr. Ringwood, kuruyemişçinin ruhuna dair bu ifşaat karşısında gülümsemesini gizlemek için yana döndü.

"Bu arada, o parayı şimdi kim alacak?" Sör Clinton sordu.

"Biliyorum, efendim. Ve umarım bunu daha iyi bir şekilde kullanırım."

Sör Clinton bu düşünceye cevaben başını salladı ve bir sonraki sorusunu sormadan önce düşünüyor gibiydi.

"Sanırım ona karşı kin besleyebilecek birini düşünemiyorsun?"

Yaşlı adamın bakışları bu soruya şüpheyle baktığını gösteriyordu; ama kız kardeşinin daha az vicdan azabı çektiği anlaşılıyordu, çünkü onun yerine cevap verdi.

"Ronald'ı ateşle oynadığı konusunda defalarca uyardım. Bay Silverdale hiçbir zaman açıkça hakaret etmedi ama ..."

Cümlesini yarım bıraktı. Sör Clinton beklediğinden daha az etkilenmiş görünüyordu. Kadının ifadesi hakkında hiçbir yorum yapmadı.

"O zaman anladığım kadarıyla Bay Hassendean, bize anlattıklarınız dışında olaya hiçbir ışık tutamıyorsunuz?"

Yaşlı adam yeterince bilgi verdiğini düşünüyor gibiydi, çünkü sadece onaylamayan bir hareketle cevap verdi.

"Yardımlarınız için size teşekkür etmeliyim," diye devam etti Sir Clinton. "Elbette, halledilmesi gereken bir iki formalite olduğunu anlıyorsunuzdur. Korkarım cesedin otopsi için kaldırılması gerekecek ve Müfettiş Flamborough'nun yeğeninizin evraklarını inceleyerek bu olayı aydınlatacak bir şey olup olmadığını görmesi gerekecek. Eğer bir itirazınız yoksa bunu şimdi yapabilir."

Yaşlı Hassendean bundan oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Bu gerekli mi?"

"Korkarım öyle."

Yaşlı adamın yüzü bu karardan duyduğu huzursuzluğun tüm izlerini taşıyordu.

"Mümkünse bundan kaçınmayı tercih ederim," diye homurdandı. "Mahkemede kullanmak için değil, değil mi? Bundan hiç hoşlanmam, hiçbir şekilde. Doğrusunu söylemek gerekirse, efendim," diye devam etti açık yüreklilikle, "o ve ben iyi geçinemezdik; ve benim hakkımda gazetelerde yayınlanmasını istemediğim pek çok şey söylemiş -yazmış demek istiyorum- olabilir. Sefil bir genç yaratıktı ve onun hakkındaki düşüncelerimi hiçbir zaman gizlemedim. Babasının vasiyeti üzerine yirmi beş yaşına kadar benim evimde yaşamak zorundaydı ve bana güzel bir hayat yaşattı, efendim. Tuttuğu günlükte bana iftira atmış olabileceğinden şüpheleniyorum."

Sir Clinton, Flamborough'nun ihtiyatlı davranması gerektiğini belirten bir ses tonuyla, "O günlüğü not alsanız iyi olur, Müfettiş," dedi. "Bu konuda kendinizi fazla sıkıntıya sokmanıza gerek yok, Bay Hassendean. Doğrudan bu davayla ilgili olmadığı sürece içindeki hiçbir şey kamuoyuna açıklanmayacak; sizi temin ederim."

Kurutmalıkçı bunun nihai bir karar olduğunun farkındaydı; ancak iyi bir nezaketle pes ettiği söylenemezdi.

"Kendi bildiğin gibi yap," diye homurdandı hışımla.

Sör Clinton bu öfke patlamasını görmezden geldi.

"İşleri halletmesi için Müfettişi yalnız bırakacağım," diye açıkladı. "Ben Dr. Ringwood'la gidip telefon işlerini halledeceğim, Müfettiş. Siz burada kalsanız iyi olur, elbette, biri sizi görevden alana kadar. Yapacak çok şey bulacağınızı umuyorum."

İstemeden ev sahibine ve ev sahibesine iyi geceler diledi ve doktorun ardından evden ayrıldı.

Bölüm IV.

Heatherfield'daki Suç

Dr. Ringwood, Sir Clinton'la birlikte el yordamıyla Ivy Lodge'un kapısına doğru ilerlerken, "Ne güzel bir hindi horozu," diye yorumladı.

Emniyet Müdürü bu tanımın uygunluğu karşısında gizlice gülümsedi.

"Başlangıçta kesinlikle biraz yalpaladı," diye itiraf etti. "Ama bu tür bir hayvana düzgün davranırsanız genellikle geviş getirmeyi bırakır. Yine de onunla uzun süre yaşamak istemem. Korkarım içinde bir yerlerde evcil bir zorba var."

Dr. Ringwood sertçe güldü.

"Güzel bir ev olmalı," diye onayladı. "Tüm kendini beğenmişliğine ve yaygarasına rağmen ondan pek değerli bilgiler alamadınız."

"Bir ya da iki karakter taslağı. Bu tür vakalarda yapmak zorunda kaldığımız gibi, insan birdenbire küçük bir çemberin içine düştüğünde böyle şeyler her zaman işe yarar. Sanırım bir hastayı ilk kez gördüğünüzde sizin için de durum aynıdır: hasta sadece hastalık hastası olabilir ya da akli dengesi yerinde olmayabilir. Onunla ilgili geçmiş deneyimlerinizden yola çıkamazsınız. Daha da kötü bir durumdayız, çünkü ölü bir adamla sohbet edip onun nasıl bir insan olduğunu öğrenemezsiniz. Bu sadece diğer in-

sanların onun hakkındaki izlenimlerini aceleyle toplamak ve duyduklarınızın yarısını önyargı gerekçesiyle bir kenara atmak anlamına geliyor."

Doktor, "Günlük tuttuğu doğruysa, en azından bu sefer kendi izlenimlerini alacaksınız," diye belirtti.

"Bu günlüğe bağlı," diye düzeltti Sir Clinton. "Ama bazı umutlarım olduğunu itiraf etmeliyim."

Heatherfield'ın kapısına yaklaştıklarında, Dr. Ringwood'un düşünceleri evdeki eşyaların durumuna döndü. Ön tarafa bakarken, gözü bir önceki ziyaretinde karanlık olan ışıklı bir pencereye takıldı.

"Şurası, ışığı yanan bir yatak odasına benziyor," diye arkadaşına işaret etti. "Buraya son geldiğimde ışık yanmıyordu. Belki Silverdale ya da karısı eve gelmiştir."

Onlar izlerken, ışıklı odanın perdeleri üzerinde şekilsiz bir gölge bir anlığına süzüldü.

"Bu beni rahatlattı," diye itiraf etti doktor. "O hizmetçiyi hastamla yalnız bırakmak pek hoşuma gitmedi. Ateşli bir vakada ne olacağı hiç belli olmaz."

Merdivenleri çıkarken aklına başka bir düşünce geldi.

"Burada reklamınızın yapılmasını istiyor musunuz, yani isminizin?"

"Kulak misafiri olmadan telefon edebildiğim sürece şimdilik sanmıyorum."

"Pekâlâ. Ben hallederim," diye onayladı Dr. Ringwood, parmağını zile basarken.

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzüğü kapıya kimseyi getirmedi.

"Bu kadın sağır olmalı," dedi düğmeye ikinci kez basarken. "Buraya son geldiğimde yeterince hızlı gelmişti. Umarım ters giden bir şey yoktur."

Sir Clinton, doktor parmağını çekinceye kadar çanın uzun süren sesinin bitmesini bekledi, sonra mektup kutusunun yarığına doğru eğildi ve dikkatle dinledi.

"Tam o sırada birinin hareket ettiğini duyduğuma yemin edebilirim," dedi tekrar boyunun uzunluğuna yükselirken. "Pencerede gördüğümüz gölgeyi açıklamak için binada biri olmalı. Bu biraz rom gibi görünüyor, doktor. Tekrar çalar mısınız?"

Dr. Ringwood itaat etti. Evin arka tarafında bir yerlerden gelen ağır bir gong sesini duyabiliyorlardı.

"Bunun herkesi uyandırması gerekirdi," dedi sesinde gergin bir tonla. "Bu akşam bu türden ikinci deneyimim. Pek de umurumda değil."

Bir dakika beklediler ama kimse kapıya gelmedi.

"Bu kesinlikle yasal değil," dedi Sir Clinton sonunda, "ama bir şekilde içeri girmemiz gerekiyor. Sanırım en kötü ihtimalle hastanızı bir bahane olarak kullanacağız. Siz burada biraz bekleyin, ben ne yapılabileceğine bir bakayım."

Merdivenlerden indi ve sisin içinde kayboldu. Dr. Ringwood bir iki dakika bekledi ve sonra kapının arkasındaki koridorda adım sesleri duyuldu. Sör Clinton kapıyı açtı ve içeri girmesini işaret etti.

"Burası boş gibi görünüyor," dedi aceleyle. "Burada kal ve kimsenin seni geçmemesine dikkat et. Öncelikle zemin katı dolaşmak istiyorum."

Koridorda kapıdan kapıya ilerledi, ışıkları yaktı ve önüne gelen her odayı hızla inceledi.

"Burada bir şey yok," diye rapor verdi ve ardından mutfak binasına doğru ilerledi.

Dr. Ringwood onun adımlarının geri çekildiğini duydu; sonra, kısa bir aradan sonra, bir kapının kapanma sesi ve bir sürgünün ateşlenme sesi geldi. Çok geçmeden Sir Clinton yeniden ortaya çıktı.

"Biri binaya girmiş," dedi sertçe. "Duyduğum ses bu olmalı. Arka kapı açıktı."

Dr. Ringwood maceralarının karmaşıklığı karşısında ne yapacağını şaşırdığını hissetti.

"Umarım o lanet olası hizmetçi kız kafayı bulup gitmemiştir," diye haykırdı, durumun karışıklığı içinde hastasına karşı sorumluluğu ön plana çıkmıştı.

"Bu sisin içinde kimseyi kovalamayı düşünmenin faydası yok," diye itiraf etti Sir Clinton, kendi mesleki önyargısına da ihanet ederek. "Her kimse temiz bir şekilde uzaklaşmış. Yukarı çıkıp etrafa bir göz atalım, doktor."

Önden giderek merdiven sahanlığının dibindeki düğmeyi kapattı; ama Dr. Ringwood'u şaşırtacak şekilde yukarıda hiç ışık görünmedi. Sir Clinton cebinden bir flaş lambası çıkardı ve aceleyle bir sonraki daireye doğru ilerledi; merdivenin dönemecini dönerken boğuk bir ünlem çıkardı. Aynı anda evin

yukarısından gelen tiz bir ses amaçsızca konuşmaya başladı.

Dr. Ringwood sesi duyunca, "Bu kız biraz sayıklıyor," diye teşhis koydu ve tırmanışını hızlandırdı. Ama küçük bir sahanlığa ulaşıp önünü görebildiğinde, gözleriyle karşılaştığı manzara onu birden ayağa kaldırdı. Sir Clinton elindeki fenerle merdivenin başında yerde yatan bir kitlenin üzerine eğilmişti ve bir bakışta bunun, daha önceki ziyaretinde kendisini eve kabul eden hizmetçinin cesedi olduğu anlaşıldı.

"Buraya gelin doktor, bakalım onun için bir şey yapılabilecek mi?" Sir Clinton'ın sesi şaşkınlığını bastırdı.

Aradaki basamakları sıçrayarak çıktı ve cesedin üzerine eğildi, bu sırada Sir Clinton ona yol açtı ve flaş lambasını yüzünde tutmaya devam etti. Merdivenlerin kuyusundan, sayıklayan hastanın sesi geliyordu, artık iniltili bir vızıltıya dönüşmüştü.

En kısa muayene bile kurbanın yardım edilemeyecek durumda olduğunu göstermiştir.

"Suni teneffüsü deneyebiliriz ama bu gerçekten zaman kaybı olur. Oldukça etkili bir şekilde boğulmuş."

Cesedin üzerine eğilirken Sör Clinton'ın yüzü kararmıştı ama sesinden duygularına dair hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"O zaman yukarı çıkıp yukarıdaki kıza baksanız iyi olur doktor. Belli ki kötü durumda. Ben buradaki işlerle ilgileneceğim."

Dr. Ringwood mekanik bir şekilde merdivenin bir sonraki basamağının ışığını yaktı ve sonra onu çalışır halde bulunca bir tür bilinçaltı şaşkınlığı yaşadı.

"Sigortanın attığını sandım," diye açıkladı istemsizce, aceleyle merdivenleri çıkarken.

Kendi başına kalan Sir Clinton, elindeki flaş lambasını sahanlığın üstündeki işlevsiz elektrik lambası dirseğine doğru çevirdi ve beklediği gibi ampulün prizden çıkarılmış olduğunu gördü. Kısa bir aramadan sonra lambanın halının üzerinde yattığını gördü. Emniyet Müdürü lambayı dikkatle yerden aldı ve cep feneriyle dikkatle inceledi; ancak yaptığı inceleme, camda yakın zamanda bırakılmış herhangi bir parmak izi olmadığını kanıtlamaktan öteye gitmedi. Onu dikkatlice bir kenara bıraktı, ışıklı yatak odasına girdi ve oradaki lamba prizlerinden birinden yeni bir ampul aldı.

Bununla birlikte sahanlığa döndü ve yeni ampulü boş prize takabilmek için üzerinde durabileceği bir şey aramak üzere etrafına bakındı. Mevcut tek mobilya parçası, sahanlığın bir köşesinde duran, üzeri bezle örtülmüş küçük bir masaydı. Sir Clinton masaya doğru bir adım attı ve dikkatle inceledi.

"Birileri bunun üzerinde duruyormuş," diye belirtti. "Ama izler neredeyse sıfır. Kumaş, masanın üstünü çizme tırnaklarının izlerinden koruyacak kadar kalın."

Masaya dokunmadan, daha önce ziyaret ettiği odaya tekrar girdi ve başka bir küçük masa buldu; bu sayede yukarı tırmanıp yeni ampulü sahanlığın üze-

rindeki boş prize takabildi. Ancak ampul yanmayı reddetti ve akımın gelmesi için merdivenlerin dibine gidip düğmeyi ters çevirmesi gerekti.

Flaş lambasını kapatan Sir Clinton sahanlığa döndü ve bir kez daha cesedin üzerine eğildi. Ölüm nedeni çok açıktı: iki ucunda kaba bir tahta sap bulunan bir ip kadının boğazına dolanmış ve boynunda turnike olarak kullanılmıştı. Kordonun eti derinden ısırması, katilin vahşiliğini yeterince açık bir şekilde gösteriyordu. Sir Clinton incelemesini uzatmadı ve bitirdiğinde cep mendilini çıkarıp cesedin çarpık yüzünü örttü. O bunu yaparken, Dr. Ringwood arkasından merdivenlerden indi.

"Hastane minibüsü için telefon etmem gerekecek," dedi. "Kızı bu halde burada bırakmak söz konusu bile olamaz."

Sör Clinton başıyla onayladı. Sonra aklına bir fikir geldi.

"Sanırım aklını kaçırmış?" diye sordu. "Yoksa onunla konuştuğunuzda sizi anladı mı?"

"Sayıklıyordu. Beni tanıyor gibi bile görünmüyordu," diye kısaca açıkladı Dr. Ringwood.

Sonra Emniyet Müdürü'nün sorularının nedeni aklına geldi.

"Kanıt verebileceğini mi söylüyorsunuz? Söz konusu bile olamaz. Çok kötü bir kriz geçiriyor. Bir şey görmüş ya da sesler duymuş olsa bile hiçbir şey hatırlamayacaktır. Ondan hiçbir şey öğrenemezsiniz."

Sör Clinton özel bir hayal kırıklığı göstermedi.

"Fazla bir şey beklemiyordum."

Dr. Ringwood merdivenlerden inmeye devam etti ve telefona doğru ilerledi. Mesajını gönderdikten sonra tekrar birinci kata çıktı. Odalardan birinde ışık yanıyordu, kapıyı iterek açtı ve içeri girdiğinde Sir Clinton'ı antika bir çekmeceli sandığın önünde yere diz çökmüş buldu.

Odaya şöyle bir göz atan doktor, odanın Bayan Silverdale'e ait olduğunu anladı. Bir gardırobun yarı açık kapısından birkaç elbise gördü; tuvalet masası kadınsı ıvır zıvırlarla doluydu, bunların arasında sahibinin kutusuna koymadığı bir pudra da vardı; tek kişilik yatağın yanındaki sandalyede bir sabahlık asılıydı. Tüm oda, tuvaleti için zaman harcamaya hazır bir kadın tarafından sürekli kullanıldığını gösteriyordu.

"Başka bir şey buldunuz mu?" Dr. Ringwood, Sör Clinton görevinden başını kaldırıp bakarken sordu.

"Bunun dışında hiçbir şey."

Emniyet Müdürü önündeki en alt çekmeceyi gösterdi.

"Birisi kilidi kırmış ve aceleyle içeri girmiş. Çekmece bir şekilde eve itilmiş ve biraz çıkıntılı bırakılmış. İçeri girdiğimde gözüme çarptı."

O konuKurken çekmeceyi açtı ve Dr. Ringwood karKıya geçerek Emniyet Müdürünün omzunun üzerinden çekmeceye baktı. Bir köKede birkaç mücevher kutusu duruyordu ve Sir Clinton dikkatini ilk olarak bunlara yöneltti. Onları birbiri ardına açtı ve

çoğunun içindekileri yerli yerinde buldu. Bir ya da iki yüzük ve birkaç küçük eşya eksik gibi görünüyordu.

"Büyük olasılıkla bu gece giyeceği şeyler bunlar," diye açıkladı, konuşurken deri kılıfları çekmeceye yerleştiriyordu. "Tekrar deneyeceğiz."

Eline geçen bir sonraki şey, çeşitli insanların fotoğraflarından oluşan bir paketti. Bunların arasında genç Hassendean'ın da bir fotoğrafı vardı ama Bayan Silverdale için özel bir değeri yok gibiydi, çünkü dikkatsizce paketin geri kalanının arasına atılmıştı.

Sir Clinton'ın görüşü, "Görünüşe bakılırsa burada pek de yararlı bir şey yok," şeklindeydi.

Biraz özenle korunmuş olan birkaç eski dans programının yanına döndü. Bunları sırayla kaldırıp doktorun görebileceği şekilde tutan Emniyet Müdürü, çeşitli partnerlerin karalanmış isimlerine baktı.

"Yine de bir beyefendi mütevazı görünüyor," diye belirtti. "Baş harfleri bile yok, sadece satırda bir yıldız işareti var."

Programları hızla ters çevirdi.

"Bay Asterisk gözde biri gibi görünüyor, doktor. Her dansta oldukça sık karşımıza çıkıyor."

"Muhtemelen dans partneri," diye tahmin etti Dr. Ringwood. "Genç Hassendean, büyük olasılıkla, diye düşünüyorum."

Sör Clinton programları bıraktı ve çekmeceyi tekrar aradı. Elini hırpalanmış bir deftere attı.

"Manastırdayken tuttuğu anlaşılan günlüğün bir kısmı. . . . H'm! Sadece bir okul kızının üretimi," birkaç sayfayı çevirdi, ilerledikçe okudu, "ve tamamen iyi bir okul kızı değil," diye bitirdi, bir girişte durakladıktan sonra. "Şu anda bundan çıkarılacak bir şey yok. Sanırım daha sonra, bazı durumlarda yararlı olabilir."

Küçük kitabı tekrar yere bıraktı ve bir kez daha çekmeceye döndü.

"Görünüşe göre hepsi bu kadar. Bir şey çok açık. O kilidi kıran kişi sıradan bir hırsız değildi, çünkü bibloları o almış olabilir. Sorun şu ki, bu aramanın ne için yapıldığını bulmamız gerekiyor; ve bu şey muhtemelen ortadan kaldırıldığına göre, insana tahmin yürütmek için oldukça geniş bir alan bırakıyor. Etrafa bir kez daha bakalım."

Birden öne doğru eğildi ve çekmecenin dibinden küçük bir nesne aldı. Dr. Ringwood onu kaldırdığında bir kâğıt parçası olduğunu gördü ve ters çevirdiğinde bunun bir zarfın köşesinden koparılmış, pulunun bir kısmı hâlâ üzerinde duran bir parça olduğunu fark etti.

"H'm! Kesin olmaktan çok düşündürücü," dedi Sir Clinton. "İlk tahminim bunun kabaca açılmış bir mektuptan koparılmış olduğu. Yani bu çekmecede bir zamanlar mektuplar olmuş olmalı. Ama katil dostumuzun bir paket mektubun peşinde olup olmadığını kesin olarak söyleyemeyiz."

Ayağa kalktı ve parçayı yakından incelemek için elektrik ışığının altına geçti.

"Üzerinde yerel posta işareti var. VEN'i görebiliyorum. Tarih 1925 ama ay kısmı yırtılmış."

Kağıdı Dr. Ringwood'a gösterdikten sonra dikkatlice not çantasına yerleştirdi.

"Hemen sonuca varmaktan nefret ederim, doktor; ama kesinlikle birisi mektupları ele geçirmek için buraya girmiş gibi görünüyor. Ve onları ele geçirmek için cinayet işlemeye değecek kadar önemli mektuplar olmalılar."

Dr. Ringwood başını salladı.

"Savunmasız bir kadını öldürdüğüne göre oldukça zor bir vaka olmalı."

Sör Clinton'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"İki cinsiyet vardır, doktor."

"Ne demek istiyorsun? . . Oh, elbette. 'Öyle olmalı' dedim, sizce bir kadın olabilir mi?"

"Sanmıyorum; ama olayla ilgili peşin hüküm vermekten nefret ediyorum, biliyorsunuz. Gerçekten söylenebilecek tek şey, birinin buraya gelip o talihsiz kadını öldürdüğüdür. Gerisi sadece varsayımdır ve doğru ya da yanlış olabilir. Gerçeklere uyacak bir hikaye uydurmak yeterince kolay."

Dr. Ringwood en yakın sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

"Korkarım beynim böyle bir şey üretemeyecek kadar yorgun," diye itiraf etti, "ama bu lanet işi açıklayabilecek herhangi bir şey duymak isterim."

Sör Clinton çekmeceyi yavaşça kapattı ve doktorla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Oh, bu yeterince kolay," dedi, "doğru çözüm olup olmadığı ise bambaşka bir soru. Buraya saat onu yirmi geçe geldiniz, hizmetçi tarafından içeri alındınız, hastanızı gördünüz, hizmetçinin size söyleyeceklerini dinlediniz -şansımıza bu önlemi aldınız, yoksa şimdi bize söyleyemeyeceği için tüm bu kanıtları kaçıracaktık- ve saat on bire yirmi beş kala bu evden ayrıldınız. Bir saat sonra tekrar geldik. Belli ki iş bu saatler arasında yapılmış."

Doktor, "Burada pek teori yok," diye belirtti.

Sör Clinton, "Sadece kafamda tekrar deniyorum," diye açıkladı, "ve başlangıçta zaman sınırlarını netleştirmek iyi olur. Şimdi devam edelim. Siz buradan uzaklaştıktan bir süre sonra katil ortaya çıkıyor. Bu kişiye X diyelim, sadece yaş veya cinsiyetle ilgili tüm önyargılardan kaçınmak için. Şimdi X bu cinayeti önceden düşündü, ama çok uzun zaman önce değil."

"Bunu nasıl anladınız?" Dr. Ringwood talep etti.

"Çünkü turnikenin saplarını oluşturan iki tahta parçası, uçlarına bakılırsa, bir ağaçtan kesilmiş ve yeni kesilmiş parçalardır. X eve girmeden önce bunlara sahip olmalıydı - dolayısıyla önceden tasarlamıştı. Ama uzun süreli bir kasıt söz konusu olsaydı, X'in elinde daha iyi bir tutamak olması gerekirdi. İşi kendim yapıyor olsaydım, son anda uygun bir dala konma riskini kesinlikle almazdım; ve X'in, göreceğiniz gibi, bana son derece soğukkanlı ve işinin ehli

biri gibi geldiğini söyleyebilirim."

"Devam edin," dedi doktor, ilgisini gizlemek için hiçbir çaba göstermeden.

"X arkadaşımız muhtemelen ipi cebinde taşıyordu ve yoldan gelirken kaba bir turnike yapmıştı. Arkadaşımız X'in eldiven giydiğini söyleyebilirim."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ringwood sordu.

"Sonra görürsün. Şimdi X ön kapıya gitti ve zili çaldı. Hizmetçi geldi, X'i tanıdı. . ."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ringwood tekrarladı.

"Bilmiyorum. Ben sadece size istediğiniz hipotezi veriyorum. Doğru olduğunu söylemiyorum. Devam edecek olursak: X kişisi Silverdale'in (ya da belki Bayan Silverdale'in) evde olup olmadığını sordu. Hizmetçi doğal olarak hayır dedi. Büyük olasılıkla X'e arkadaşının scarlatina hastası olduğunu söyledi. Bunun üzerine X bir not bırakmaya karar verdi ve notu yazması için eve davet edildi. Görünüşe göre uzun bir nottu; hizmetçiye mutfağa gitmesi ve X bitirene kadar beklemesi söylendi. O da gitmiş."

"Eee?"

"X'in kalemi kâğıda dökmek gibi bir niyeti yoktu elbette. Hizmetçi yoldan çekilir çekilmez X üst kata çıktı ve bu odanın ışığını açtı."

"Dışarıdan gördüğümüzün bu penceredeki ışık olduğunu unutmuşum," diye araya girdi Dr. Ringwood. "Devam edin."

"Sonra, çok sessiz bir şekilde, sahanlıktaki masa-

yı elektrik lambasının altına kaydırarak, X merdiveni aydınlatan ampulü çıkardı. Biri o masanın üzerinde durarak ona ulaşabilir. Sonra X masayı tekrar yerine koydu. Ampulün üzerinde parmak izi yoktu, yani X size söylediğim gibi eldiven giymiş olmalıydı."

"Çok fazla ayrıntıya sahipsiniz gibi görünüyor," diye itiraf etti doktor. "Ama bütün bu manevralar neden?"

"Hemen göreceksiniz. Sanırım bu işi yapanın çok havalı ve işinin ehli biri olduğunu daha önce söylemiştim. Her şey hazır olduğunda, X bir şekilde hizmetçinin dikkatini çekti. Merdivenlerin dibine geldi, hiçbir şeyden şüphelenmiyordu ama muhtemelen X'in evin içinde dolaşarak ne yaptığını merak ediyordu. Büyük olasılıkla X, üst kattaki hasta kızı aramak ve sınırların dışında dolaşmak için bahane olarak kullanmıştır. Her neyse, hizmetçi merdivenlerin dibine geldi ve sahanlıktaki ışığın düğmesini oynattı. Ampul çıkarıldığı için hiçbir şey olmadı tabii. Büyük olasılıkla düğmeyi bir ya da iki kez ileri geri denedi ve sonra lambanın kırıldığı ya da sigortanın atmış olduğu sonucuna vardı. Muhtemelen oda kapısından gelen ışığın yansımasını gördü. Her halükarda, merdivenden yukarı doğru sessizce çıktı."

Sir Clinton, doktorun itiraz etmesine izin vermek istercesine durakladı; ama kimse itiraz etmedi, o da devam etti:

"Bu arada X odanın kapısının karşısında, ikinci katın merdivenlerinin dibinde bir pozisyon almıştı. Hatırlarsanız, yarı karanlıkta oraya çömelen bir kişi ilk kata çıkan herkesten gizlenmiş olacaktı. Turnike

hazırdı elbette."

Dr. Ringwood hafifçe ürperdi. Görünüşe bakılırsa Sör Clinton'ın çizdiği resmi, rahat bir tonda çizilmiş olmasına rağmen canlı bulmuştu.

"Kız hiç kuKkulanmadan geldi," diye devam etti Sir Clinton. "X'i tanıyordu; bir sokak serserisi ya da o tür bir şey söz konusu değildi. Bir saldırı aklından geçecek en son şey olurdu. Ve sonra, bir anda, saldırı gerçekleşti. Muhtemelen X'in orada olduğunu düşünerek ışıklı odaya girmek için döndü; ve sonra ilmik boynuna dolanacak, bir diz sırtına inecek ve ..."

Sir Clinton korkunç bir hareketle cinayetle ilgili anlatısını kelimelerin yapabileceğinden çok daha etkili bir şekilde tamamladı.

"Bu X'e açık bir alan bıraktı. Üst kattaki kızın başı dönüyordu ve tanıklık edemezdi. X, scarlatina kapma korkusuyla ona yaklaşmaya cesaret edemedi ve bu ölümcül bir iş olurdu, çünkü doğal olarak önümüzdeki bir hafta boyunca tüm yeni kızıl vakalarına göz kulak olacağız. Scarlatina'nın hayatını kurtarmış olması ihtimaller dahilinde."

Dr. Ringwood'un yüzü bu noktayı takdir ettiğini gösteriyordu.

"Ya sonra?" diye sordu Sir Clinton'a.

"Gerisi çok açık. X buraya geldi, henüz tanımlayamadığımız bir şeyi arıyordu. Her neyse, bu çekmecenin içindeydi ve X nerede olduğunu biliyordu. Başka hiçbir şeye hafifçe dokunulmamış -muhtemelen çekmecenin anahtarı ortalıkta bırakılmış olabilir

diye onu ararken. Anahtarı bulamayan X çekmeceyi kırarak açmış ve belli ki biz de oraya varmışız. Burada kötü bir an yaşamış olmalısınız. Kapının zilini çaldığımızda X arkadaşımın hissettiklerini kıskanmadım. Ama soğukkanlılık insanı bu tür zorlukların üstesinden getirir. Biz ön kapının basamaklarında kuşkusuz bir şekilde dururken, X merdivenlerden aşağıya, arka kapıdan dışarıya ve sis perdesinin güvenliğine doğru kaydı."

Emniyet Müdürü sözlerini bitirirken ayağa kalktı.

"Demek öyle oldu, öyle mi düşünüyorsun?" Doktor Ringwood sordu.

Sör Clinton temkinli bir şekilde, "Olmuş olabilecek şey bu," diye cevap verdi. "Bazı kısımları kesinlikle doğru, çünkü onları destekleyen sağlam kanıtlar var. Gerisi tahmin yürütmekten başka bir şey değil. Şimdi telefona gitmeliyim."

Emniyet Müdürü odadan çıkarken, üst kattaki hasta kız belli belirsiz inledi ve Dr. Ringwood bastıramadığı bir esnemeyle sandalyesinden kalktı. Eşikte durdu ve cesedin üzerinden merdivenin dönüşündeki noktaya baktı. Sir Clinton'ın, katilin turnikesi ile pusuya yatmış bir şekilde orada çömelmiş olduğuna dair çizdiği resim, doktorun hayal gücü için biraz fazla canlıydı.

Bölüm V.

Bungalov Trajedisi

Sir Clinton Driffield, kariyeri boyunca dıK görünüKüne biraz özen göstermeyi önemli bulmuKtu; ama bunu yaparken amacı çoğu insanınkinden farklıydı, çünkü kendisini mümkün olduğunca göze çarpmayacak bir hale getirmeyi amaçlıyordu. İyi giyimli görünmek ama fazla şık olmamak; özel zekâsına ihanet etmeden zeki görünmek; insanların zihninde kendisiyle ilgili herhangi bir spekülasyon uyandırmadan onlarla tanışabilmek; hepsinden önemlisi, tavırlarındaki en ufak bir resmiyet imasını ortadan kaldırmak: bunlar onun için az bir çalışmanın konusu olmamıştı. Küçük görevlerde bulunduğu günlerde, sıradan bir insanın bu koruyucu taklidi onun amaçlarına mükemmel bir şekilde hizmet etmişti ve asıl amacı ortadan kalkmış olsa bile bunu hala geliştiriyordu.

Düzgünce dosyalanmış kâğıtların bulunduğu tel sepetli ofis masasında otururken, büyük bir şirkette çalışan genç bir yönetici gibi görünüyordu. Sadece gözlerindeki yorgunluk Heatherfield ve Ivy Lodge'da uykusuz bir gece geçirdiğini ima ediyordu ve mektupları açmaya başladığında bu belirti bile kaybolur gibi oldu.

Önündeki zarfları alırken gözü kahverengi kapaklı bir telgrafa takıldı ve önce onu açtı. İfadelere şöyle bir göz attı ve kaşları hafifçe kalktı. Sonra belgeyi bir kenara bırakarak masa telefonunu aldı ve

astlarından biriyle konuştu.

"Müfettiş Flamborough geldi mi?"

"Evet, efendim. Şu anda burada."

"Onu bana gönderin, lütfen."

Telefonu yerine yerleştiren Sör Clinton telgrafı bir kez daha eline aldı ve ifadesini yeniden gözden geçirir gibi oldu. Birisi kapıyı çalıp odaya girince başını kaldırdı.

"Günaydın, Müfettiş. Biraz yorgun görünüyorsunuz. Sanırım dün geceki işleri halletmişsinizdir?"

"Evet, efendim. Her iki ceset de morgda; doktor P.M.'ler konusunda uyarıldı; sorgu yargıcı soruşturma hakkında bilgilendirildi. Ve genç Hassendean'ın tüm evraklarını topladım. Henüz göz gezdirmekten fazlasını yapacak vaktim olmadı, efendim."

Sör Clinton başıyla onayladı ve telgrafı masasına doğru çevirdi.

"Oturun ve şuna bir bakın, Müfettiş. Koleksiyonunuza ekleyebilirsiniz."

Flamborough kâğıdı aldı ve bir sandalyeyi masaya doğru çekerken kâğıda göz gezdirdi.

"Emniyet Müdürü, Westerhaven. "Hassendean Bungalov Lizardbridge Yolu Adaleti'ni deneyin. H'm! Bu sabah saat 8.5'te G.P.O.'ya teslim edildi. Kısalıktan yana biraz hata yapmış gibi görünüyor. Üç kelime daha yazabilirdi ve yanlış da olmazdı. Kim gönderdi, efendim?"

"Belki de Yardımsever El Tarikatı'nın bir üye-

sidir. Birkaç dakika önce geldiğimde masamın üzerinde buldum. Artık siz de benim kadar biliyorsunuz, Müfettiş."

"Şu amatör hafiyelerden biri olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?" diye sordu Müfettiş ve ses tonundaki alt-asit ton, davetsiz yardımcılar hakkındaki düşüncesini ele veriyordu. "Geçen yıl Laxfield olayıyla uğraşırken bunlardan bıkmıştım."

Bir an durakladı ve sonra devam etti:

"Yardım konusunda oldukça keskin davranıyor. Sabah 8.5'te teslim edildi ve olayla ilgili yayınlanan tek şey Herald'a sıkıştırılmış bir stop-press notu. Yolda gelirken bir kopyasını aldım. Dürüst olmak gerekirse, efendim, bu bana bir bacak çekme gibi görünüyor."

Telgrafa küçümseyerek baktı.

"Lizardbridge yolu adaleti' derken neyi kastediyor? Lizardbridge Yolu'nda yaşayan bir J.P. yok; olsa bile bu bana mantıklı gelmiyor."

"Sanırım 'adalet' imzası, Müfettiş - eğer argoya eğilimli biri olsaydınız, ki siz bunu asla yapmazsınız, onun takma adı diyebilirdik."

Müfettiş sırıttı. Resmi olmayan dili resmi kelime dağarcığından oldukça farklıydı ve Sir Clinton bunu biliyordu.

"Adalet mi? Bunu sevdim!" Flamborough telgrafı masanın üzerine bırakırken aşağılayıcı bir şekilde boşaldı.

Sir Clinton umursamaz bir tavırla, "Sanki birinin

kanını istemiK gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Ama yine de, Müfettiş, bunu çöp sepetine atmayı göze alamayız. Dün geceki iki olayda da gerçek bir ipucu diyebileceğimiz bir şey bulamadık, hatırlayın. Bir kısrak yuvası olduğu ortaya çıksa bile bunu ihmal etmek olmaz."

Müfettiş Flamborough, kararın kendisine ait olmadığını belirtmek istercesine neredeyse belli belirsiz omuzlarını silkti.

"Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsanız, hemen soruşturma yapması için G.P.O.'ya bir adam göndereceğim efendim. Sabahın o saatinde çok fazla telgraf çekilmiş olamaz ve gönderenin eşkalini öğrenebiliriz."

"Muhtemelen," Sir Clinton'ın gitmeye meyilli göründüğü kadarıyla. "Adamınızı gönderin, Müfettiş. Ve o yokken lütfen arkadaşımızın dediği gibi şu Hassendean Bungalovu hakkında bir şeyler öğrenin. Postane çalışanları tarafından biliniyor olmalı ve oraya mektup gönderen yerel P.O.'ya ulaşsanız iyi olur. Oraya posta dağıtan adam size bu konuda bir şeyler söyleyebilir. Telefonu hemen çalıştırın. Eğer bu bir aldatmacaysa, bunu en kısa zamanda öğrenebiliriz."

"Pekâlâ, efendim," dedi MüfettiK, Sör Clinton'ı kendi görüKüne döndürmenin faydasız olduğunun farkındaydı.

Telgrafı aldı, cebine koydu ve odadan çıktı.

Müfettiş gittikten sonra Sir Clinton hızla mektuplarını gözden geçirdi ve sonra tel sepetlerdeki

belgelere yöneldi. İstediği zaman zihnini bölümlere ayırarak çalışma becerisine sahipti ve Flamborough raporuyla dönene kadar Emniyet Müdürü Hassendean davası üzerinde daha fazla düşünmedi. Müfettişin, kendisine emir verildiğinde en son yararlı bilgiyi elde edeceğine güvenebileceğini biliyordu.

"Hassendean'ların Lizardbridge Yolu üzerinde bir bungalovları var efendim," diye itiraf etti Flamborough bir kez daha geri döndüğünde. "Yerel postacıyı telefona çağırdım ve bana beklenebileceği kadarını verdi. Yaşlı Hassendean iyi bir fiyat elde etmeyi umarak bu şeyi özel olarak inşa etti. Savaştan hemen sonra çalıştırdı. Ama çok pahalıya mal oldu ve elinde kaldı. Yolun hemen dışında, burası ile son zamanlarda inşa ettikleri yeni yer arasındaki tepede, o çiftlik meselesi."

"Oh, orada mı?" Sör Clinton cevap verdi. "Sanırım orayı biliyorum. Sık sık önünden geçerim: kahverengi kiremitli bir çatı ve evin ön tarafında bir sürü ahşap."

"İşte bu, efendim. Postacı bana tarif etti."

"Bu konuda başka bir şey var mı?"

"Yılın büyük bölümünde boş efendim. Hassendeliler orayı bir tür yazlık yer olarak kullanıyor; postacının dediğine göre, genellikle ilkbaharın sonlarında oraya taşınıyorlarmış. Denize bakıyor ve yüksekte, hatırlarsınız. Bolca temiz hava var. Ama şu anda kapalı, efendim. İki ay önce kasabaya geri döndüler - Eylül ortası ya da o civarlarda."

Sör Clinton aniden uyanmış gibiydi.

"Bu sizi heyecanlandırmıyor mu, Müfettiş? Tuhaf! Şimdi şeytani bir şekilde ilgimi çekiyor, sizi temin ederim. Şimdi arabamla oraya gidiyoruz."

Müfettişin bu ani seyahat arzusundan rahatsız olduğu belliydi.

"O kadar yolu gitmenize değmez, efendim," diye itiraz etti. "Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsanız, kendim de kolayca çıkabilirim."

Sör Clinton cevap vermeden önce birkaç belge imzaladı. Sonra sandalyesinden kalktı.

"Benim bölgemde üç saat içinde iki cinayet işlenmesinin benim için çok yüksek bir ortalama olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum, Müfettiş. İzi bulana kadar herkes pompaların başına geçsin. Bu işi sizin elinizden almıyorum. Sadece iki başlılığın bir başlılıktan daha iyi olduğu temelinde ilerliyor. Elimizden geldiğince çabuk işin aslını öğrenmeliyiz."

Flamborough sinirlenmeden, "Gayet iyi anlıyorum, efendim," diye onayladı. "Bu konuda bir kinim yok. Sadece bu işin bir eşek şakası olmasından ve zamanınızı boşa harcamaktan korkuyorum."

Sör Clinton elinin bir hareketiyle son ifadeye karşı çıktı.

"Bu arada," diye ekledi, "yanımıza bir doktor almalıyız. Eğer bu işte bir bit yeniği varsa, Bay Justice'in bizi zerre kadar rahatsız etmediğini hissediyorum. Bir bakalım. Dr. Steel'in şu anda işleri başından aşkın; başka birini bulmamız gerekecek.

Şu Ringwood denen adamın aklı başında, gördüğüm kadarıyla. Onu arayın, Müfettiş, ve zaman ayırıp ayıramayacağını sorun. Ona ne hakkında olduğunu söyleyin, eğer düşündüğüm gibi bir sporcuysa, eğer başarabilirse gelecektir. Ona on dakika içinde onu çağıracağımızı ve olabildiğince çabuk eve getireceğimizi söyle. Arabamı da hemen getirsinler."

Yirmi dakika sonra, bir caddeden geçerlerken, Sir Clinton Dr. Ringwood'a döndü:

"Tanıdınız mı, doktor?"

Dr. Ringwood başını salladı.

"Bildiğim kadarıyla daha önce hiç görmedim."

"Dün gece buradaydın ama. Bak, Ivy Lodge orada."

"Kapı direğindeki isimden anlıyorum. Ama unutmayın ki evin kendisini ilk kez görüyorum. Sis dün gece her şeyi gizledi."

Sir Clinton arabayı caddenin sonunda sola doğru çevirdi.

"Artık fazla uzun sürmez. Buradan gideceğimiz yere kadar düz bir yol var."

Westerhaven'ın eteklerine vardıklarında Sir Clinton hızını artırdı ve çok kısa bir süre içinde Dr. Ringwood kendini yoldan biraz uzakta, deniz manzarasına bakan uzun, alçak bir bungalova yaklaşırken buldu. Ev, bir tarafında ağaçların hakim olduğu bir fidanlığın içine inşa edilmişti; bahçe ise, olgunluk görüntüsü vermeye yardımcı olan hızlı büyüyen çalı kümeleriyle doluydu.

Müfettiş Flamborough, Sir Clinton arabayı yanaştırırken arabanın arka koltuğundan indi.

"Kapı kilitli değil," diye rapor verdi, kapıya doğru giderken. "Bir dakika bekleyin efendim, ben de yolun yüzeyine bir göz atayım."

Gözleri yerde, eve doğru kısa bir mesafe yürüdü; sonra geri döndü ve arabanın geçmesi için kapının kanatlarını açtı.

"Arabayla girebilirsiniz, efendim," diye rapor verdi. "Dün gece zemin sertti, hatırlarsınız; ve orada görülebilecek ayak izi ya da tekerlek izi gibi bir şey yok."

Araba yanından geçerken tekrar arabaya bindi ve Sir Clinton arabayı evin yakınına kadar sürdü.

"Sanırım buraya ineceğiz ve geri kalanını yürüyeceğiz," diyerek motoru kapatmayı teklif etti. "Bir bakalım. Perdelerin hepsi çekilmiş. . . . Hullo! Ön penceredeki küçük camlardan biri kırılmış, tam kol mandalının olduğu yerde. Sanırım Bay Justice'e bir özür borçlusunuz, Müfettiş. Bizi buraya tam bir kısrak yuvasına getirmedi. Ev hırsızlığı devam ediyor."

Diğerlerinin ardından hasarlı pencereye doğru yürüdü ve dikkatle inceledi.

Pencere pervazına bakarak, "Ayak izi ya da o türden bir şey görünmüyor," dedi. "Görünüşe göre, eve giren hırsız içeri girdikten sonra -eğer girdiyse- pencere kapatılmış. Açık pencerenin birinin dikkatini çekmesi ihtimaline karşı bu bariz bir önlem olurdu."

Dikkatini kanadın kendisine verdi. Yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve yirmi santim genişliğinde

çelik çerçeveli bir kanattı bu ve birlikte pencerenin tamamını oluşturan üçlü bir setin bir parçasını oluşturuyordu. Çelik çubuklar pencereyi sekiz küçük bölmeye ayırıyordu.

"Hırsızın Lokumu!" Sir Clinton bunu küçümseyerek tarif etti. "Tıpkı bunun gibi tek bir bölmeye vuruyorsunuz; sonra elinizi içeri sokuyorsunuz; kolu çeviriyorsunuz; kanadı menteşeleri üzerinde geriye doğru sallıyorsunuz ve içeri giriyorsunuz. Eski moda pencerelerde olduğu gibi kanadı kaldırma zahmeti bile yok. İki saniyede evin içine girersiniz, geriye sadece bu iş kalır."

Kırık camın arkasındaki kola şüpheyle baktı.

"Üzerinde parmak izleri olabilir," dedi. "Ona dokunmak istemiyorum. Siz ön kapıya gidin, Müfettiş ve açık olup olmadığına bakın. Eğer değilse, bu pencerenin diğer ucundaki camı kırarız ve işleri karıştırmamak için içeri girmek için ikinci kanadı kullanırız."

Müfettiş ön kapının kilitli olduğunu bildirdiğinde, Emniyet Müdürü önerisini yerine getirdi; dokunulmamış kanat açıldı ve şimdiye kadar çekilmiş perdelerle kendilerinden gizlenmiş olan odaya girmeye hazırlandılar. Sör Clinton önden gitti ve perdeyi yolundan çekerken, arkadaKları ısırılmıK bir ünlem duydular.

"Pek kısrak yuvası sayılmaz, Müfettiş," diye devam etti daha soğuk bir tonda. "İçeri girin."

Müfettiş, Dr. Ringwood'un ardından açık kanatlı kapıdan içeri girdi ve önlerindeki manzaraya hayretle baktı. Girdikleri yerin bungalovun oturma odaların-

dan biri olduğu belliydi ve mobilyaların üzerini örten toz örtüleri binanın kış için kapatıldığını gösteriyordu. İçeri girdiklerinde karşılarında duran büyük bir koltukta, omuzlarında pelerini olan gece elbiseli bir kızın cesedi oturuyordu. Başındaki bir yaradan hafif bir kan sızmış ve sağ taraftaki omzunu işaret etmişti. Ayaklarının dibinde, yerde bir otomatik tabanca duruyordu. Odadaki bir ya da iki küçük sandalye, sanki bir boğuşma yaşanmış gibi kabaca yer değiştirmiş gibiydi; ama sandalyedeki kızın duruşu son derece doğaldı. Sanki sadece dinlenmek için oturmuştu ve ölüm hiçbir uyarıda bulunmadan üzerine gelmişti, çünkü yüz ifadesinde hiçbir korku belirtisi yoktu.

Sir Clinton ölü kıza bakarken düşünceli bir ifadeyle, "Paramı Bay Justice'e yatırırken çok da yanılmış sayılmam, Müfettiş," dedi. "Onun yardımı olmadan bu olayı ortaya çıkarmamız günler sürebilirdi."

Bir an için odaya göz gezdirdi, sanki bir sorun karşısında kafası karışmış gibi dudağını ısırdı.

Sonunda, "Ayrıntılara girmeden önce etrafa genel bir göz atsak iyi olur," diye önerdi ve odadan çıkıp bungalovun salonuna doğru ilerledi. "Odaları geldiğimiz gibi deneyeceğiz."

Eylemi söze uydurarak, eline geçen ilk kapıyı açtı. Burası sökülmüş bir yatak odasıydı. Tuvalet masası çıplaktı ve yataktan tel bir şilte dışında her şey çıkarılmıştı. İkinci kapı bungalovun yemek odası olduğu belli olan bir yere açılıyordu ve odanın görünümü yine evin sezon için kapatıldığını gösteriyordu. Üçüncü denemede bir tuvalet ortaya çıktı.

"H'm! Temiz havlular askıda mı asılı?" Sör Clinton işaret etti. "Boş bir evde bu alışılmadık bir durum, değil mi?"

Bir dakika bile beklemeden yan kapıya yöneldi.

"Görünüşe göre bir çeşit depo odası. Bu şilteler belli ki yataklara ait."

Küçük odanın bir kenarı boyunca perdeli raflar vardı. Sör Clinton perdeleri araladı ve üst üste yığılmış ev bezlerini, havluları ve çarşafları ortaya çıkardı.

"Birileri burada kendilerine yardım ediyor gibi görünüyor," diyerek arkadaşlarının dikkatini, malzemelerin düzenli bir şekilde istiflendiği bir ya da iki yere çekti. "Tekrar deneyeceğiz."

Bir sonraki oda evin geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Tüm eşyaları yerli yerinde olan bir yatak odasıydı. Yatak tamamen hazırlanmıştı ama belli ki içinde hiç yatılmamıştı. Tuvalet masası, bir kızın tuvaletinde kullandığı olağan ıvır zıvırlarla kaplıydı. Odanın normal donanımına ait olmadığı belli olan vazolar burada toplanmış ve pahalı çiçeklerle doldurulmuştu. En şaşırtıcı olanı da, yarı güçte çalıştırılan bir elektrikli sobanın odayı sıcak tutmasıydı.

"Burada yaşıyormuş!" diye haykırdı Müfettiş şaşkınlığını belli eden bir ses tonuyla.

Sör Clinton muhalif bir hareket yaptı. Odayı geçti ve bir gardırobun kapağını açarak boş kancaları ve rafları ortaya çıkardı.

"Bir gece elbisesi dışında hiçbir giysisi olmadan

burada yaşıyor olamaz, değil mi?" diye sordu. "İsterseniz etrafa bakabilirsiniz, Müfettiş; ama bu odaya hiç adım atmadığına bahse girmeye hazırım. Pek bir şey bulamazsınız."

Tuvalet masasına doğru bir adım attı ve üzerindeki bibloları tek tek inceledi.

"Bunların hepsi yeni, Müfettiş. Şu yüz pudrası kutusuna bakın, hiç açılmamış, bandı hala üzerinde. Dudak çubuğu da kullanılmamış. Bunu bir bakışta görebilirsiniz."

Flamborough, amirinin ifadelerinin doğruluğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"H'm!" diye düşündü. "Elbette Bayan Silverdale'dir, sanırım, efendim?"

"Sanırım öyle, ama bundan çok yakında emin olabiliriz. Bu arada, binanın etrafını dolaşmayı bitirelim."

Araştırmanın geri kalanında çok az şey ortaya çıktı. Evin geri kalanı belli ki kış için sökülmüştü. Sir Clinton sadece bir kez durdu, o da kilerdeydi. Burada duvardaki kancalara asılı fincanları inceledi ve Flamborough'ya her birinin üzerinde birikmiş toz tabakasını işaret etti.

"Bu çanak çömleklerin hiçbiri haftalardır kullanılmadı, Müfettiş. İnsan bir evde yemeden içmeden yaşayamaz, bilirsiniz."

Müfettiş, "O halde bir uğrak yeri mi?" diye ısrar etti. "O ve genç Hassendean herhangi bir şüphe uyandırmadan buraya uğrayabilirler."

"Belki de," dedi Sir Clinton soyut bir şekilde. "Şimdi Dr. Ringwood'un yardımını alacağız."

Eve girdikleri odaya kadar onlara yol gösterdi.

Eşiği geçtiklerinde, "Ateş edilmeden önce ölmüştü elbette," dedi. "Ama bunun ötesinde görülecek bir şey olmalı."

Müfettiş, "Atışın onu öldürmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Çünkü etrafa yeterince kan saçılmamıştı. Ateş edildiğinde ölmüştü - birkaç dakikadır ölü olduğunu sanıyorum. Vücudundaki kanı kaldıracak bir kalp hareketi yoktu, bu yüzden kan yerçekimine yenik düştü ve kafatası neredeyse boş kaldı. Sonra ateş edildiğinde, yaradan sadece bir damla kan geldi. Sanırım bu doğru, değil mi doktor?"

"Dr. Ringwood da aynı fikirdeydi. "Beklenebilecek normal miktarda kanama olmadığı kesin."

"O zaman asıl önemli olan nokta şu: Nasıl oldu da öldü? İşte bu noktada size güveniyoruz doktor. Lütfen devam edin ve ne yapacağınıza bir bakın."

Dr. Ringwood koltuğun yanına gitti ve ölü kızı incelemeye başladı. Bakışları ilk olarak, tuhaf bir şekilde karanlık görünen açık gözlere gitti ve anormal görünümlerinin çok kısa bir incelemesi, olası bir karar önerdi.

"Sanki şu midriyatik ilaçlardan -atropin ya da o tür bir şey- bir doz almış gibi görünüyor. Göz bebekleri belirgin bir şekilde büyümüş," dedi.

Sör Clinton Müfettişe bakmaktan kaçındı.

"Sanırım ölüm zamanını tahmin edemediniz?" diye sordu.

Dr. Ringwood uzuvların sertliğini test etti, ancak yüzünden bunun neredeyse tamamen resmi bir deney olduğunu anladılar.

"Bu konuda blöf yapmayacağım. Ölüm katılığının sadece en zor test olduğunu siz de biliyorsunuz; bir de işin içine bilinmeyen bir zehir girince, size harcadığım nefese değecek bir rakam veremem. Birkaç saattir ölü ve bunu kendiniz de tahmin edebilirdiniz."

"Tebrikler doktor! Bu dünyada kendi uzmanlık alanlarıyla ilgili soru sorulduğunda 'Bilmiyorum' diyebilecek dürüstlüğe sahip çok az insan var. Şimdi sakıncası yoksa yaraya bir göz atabilirsiniz."

Dr. Ringwood muayenesinin bu kısmını yürütürken, Müfettiş Flamborough odayı araştırmakla meşguldü. Ondan gelen bir boKalma sesi Sir Clinton'ı yanına çekti ve MüfettiK o ana kadar yerinden oynamıK sandalyelerden biri tarafından gizlenmiK olan yerdeki karanlık bir lekeyi iKaret etti.

"Burada oldukça büyük bir kan gölü var efendim," dedi Emniyet Müdürü'nün daha iyi görebilmesi için sandalyeyi yatırarak. "Bundan ne anlıyorsunuz?"

Sör Clinton ona şaşkınlıkla baktı.

"Beni çelme takarken yakaladığınızı mı düşünüyorsunuz, Müfettiş? Korkarım bunda değil. Bu kızın kanı değil. Yanılmıyorsam, genç Hassendean'ın kanı. Hazır konu açılmışken, yerdeki boş kovanlara iyice bakar mısınız? Üç tane olmalı."

Müfettiş işe koyuldu, odadaki ağır eşyaların altını ararken bir yandan da yerde sürünüyordu.

"Peki, doktor, siz ne düşünüyorsunuz?" Sir Clinton, Ringwood'un muayenesini tamamladığını görünce sordu.

Doktor cesetten uzaklaşırken, "Yüzeyde yeterince açık," diye cevap verdi. "Oldukça yakın mesafeden, kulağının hemen üstünden vurulmuş olmalı. Saçları barutun aleviyle yanmış. Kurşun kafasından girip sandalyenin yastıklı kulaklığına saplanmış. Sanırım orada sıkışmış. Atışın vücutta herhangi bir seğirme yaratmadığını kendiniz de görebilirsiniz; oturduğu pozisyon bunu yeterince iyi gösteriyor. Ateş edilmeden önce öldüğüne dair bahse girmeye hazırım."

Sir Clinton, "Eğer zehir tespit edilebilirse, Başbakan bunu bizim için kesinlikle açıklığa kavuşturacaktır," diye cevap verdi. "Ama bu bitkisel zehirleri tespit etmek bazen çok zor olabiliyor, tabii bir de yoldan çıkmışlarsa."

Tekrar ayağa kalkmış olan ve pantolonunun dizlerinin tozunu alan Müfettişe döndü.

"Üç fişek kovanı bulduğumdan eminim, efendim," diye rapor verdi. "İkisi şuradaki kanepenin altında; üçüncüsü de pencerenin yanındaki köşede. Onları ben almadım. Sanırım bu odanın bir planını yapmamız gerekecek; ve tam yerlerinden emin olmak için her şeyi olduğu gibi bırakmak en güvenlisi."

Sör Clinton onayladığını belirtti.

"Görünüşe bakılırsa, bir otomatik silahın fişek

çıkarma şekline bakılırsa, pencerenin yanındaki tek kovanın kızı öldüren atışa ait olduğu söylenebilir. Birbirine yakın bir yere düşen diğer ikisi, genç Hassendean'ın akciğerinde yara açan iki atışı temsil ediyor olabilir. Ama bu sadece bir spekülasyon. Tabancaya bir göz atalım, Müfettiş."

Flamborough elini yeleğinin cebine soktu, eğildi, tabancayı yavaşça aldı ve bir parça tebeşirle yere kabaca bir taslak çizdi.

"Parmak izi için dener misiniz, efendim?" diye sordu. "Arabada bir üfleyici var."

İzin aldıktan sonra barut püskürtücüsünü tedarik etmek için acele etti ve birkaç dakika içinde tabancayı açığa çıkarıcı maddeyle işledi. Bunu yaparken yüzünde giderek derinleşen bir hayal kırıklığı vardı.

"Burada endişelenecek bir şey yok efendim. Bu tabancayı en son kim kullandıysa eldiven takmış olmalı. Bizim işimize yaramayacak birkaç leke dışında görülecek bir şey yok."

Sör Clinton bu haberden dolayı hiç de üzgün görünmüyordu.

"O zaman açın ve dergiye bir göz atın, Müfettiş."

Flamborough şarjörü dipçikten çıkardıktan sonra, "Şu anda namluda olması gereken fişeği de sayarsak, dolmasına üç atış kaldı efendim," diye açıkladı.

"O halde bu tabancadan yapılan atış sayısına karşılık gelen tüm boş kovanları bulmuşsunuzdur. Plan yapılırken fazlalıkları araması için başka birini bırakabiliriz. Bir şey bulacaklarını sanmıyorum.

Şimdi gidiyoruz! Bu da ne?"

Odanın içinde hızlı adımlarla ilerledi ve dört ayak üzerinde duran küçük bir kitaplığın altına yuvarlanmış olan bir şeyi kaldırdı. Onu kaldırdığında arkadaşları bunun kehribar rengi bir sigara ağızlığı olduğunu gördüler. Flamborough'nun yüzünde biraz mahcubiyet ifadesi vardı.

"Şuranın altına baktığıma yemin edebilirim," diye açıkladı.

"Evet, Müfettiş; ama kitaplığın ayaklarından birine yakındı ve muhtemelen yerde yatarken bulunduğunuz pozisyonda sizden gizlenmişti. Bir dakika önce durduğum yerden doğru hizadaydı. Şimdi ona bir göz atalım."

Tüpün üzerinde parmak izlerini bırakmamak için büyük bir dikkatle ucundan tutarak uzattı. İlk bakışta, herhangi bir tütüncüden alınabilecek türden bir sigara tabancası gibi görünüyordu; ama parmağıyla başparmağı arasında döndürdüğünde, namlunun diğer tarafı göründü ve malzemeye gömülü bir sinek ortaya çıktı.

"Kehribar içindeki sinekler hakkında çok şey duyulur," dedi Sir Clinton, "ama ben ilk kez görüyorum."

Dr. Ringwood eğildi ve hapsedilmiş böceği inceledi.

"Bunu tanımlamak yeterince kolay olmalı," diye yorumladı. "Daha önce kehribar içinde bir sinek görmemiştim; ve kanatları yarı açık olan bu sinek, sa-

hibinin arkadaşlarının çoğu tarafından oldukça iyi tanınıyor olmalı."

Müfettiş Flamborough, "Bunun davayla bir ilgisi olmayabilir," diye söze girdi. "Evin yaz için açık olduğu sırada oraya bırakılmış olması oldukça muhtemel. Bir ziyaretçi kaybetmiş olabilir, bunu kimse söyleyemez. Ya da Hassendean'lardan birine ait olabilir."

Sir Clinton küçük nesneyi dikey bir konuma getirdi ve sigaraların uçlarının bulunduğu boşluğa baktı.

"Yazdan kalma bir şey değil, Müfettiş. Tüpün içinde oldukça fazla katranımsı sıvı var. Bu şey birkaç ay boyunca orada durmuş olsaydı viskoz hale gelirdi. Hayır, oldukça yakın bir zamanda kullanılmış - kesinlikle son bir iki gün içinde."

Pencereye doğru ilerledi.

"Şu makinenizi getirin Müfettiş ve üzerine biraz toz üfleyin lütfen."

Flamborough itaat etti; ama tozun uygulanması, tutacağın gövdesindeki birkaç şekilsiz lekeden başka bir şey ortaya çıkarmadı.

"Hiçbir şey!" Ringwood, ses tonunda hayal kırıklığından daha fazla bir belirti ile haykırdı.

"Hiçbir şey," diye itiraf etti Sör Clinton.

Tutacağı Flamborough'a uzattı, o da güvenli bir şekilde sakladı.

Emniyet Müdürü, "Hâlâ cesedi elden geçirme-

miz gerekiyor," dedi. "Bunu yapsanız iyi olur, Müfettiş."

Flamborough kızın gece elbisesini küçümseyen bir bakışla süzerek, "Bu modern giysiler pek işe yaramıyor," dedi. "Ama yanında bir çantası olmalı. . . . İşte burada!"

Elini cesetle sandalyenin arasına daldırdı ve küçük bir çanta çıkarıp açmaya başladı.

"Her zamanki barut kutusu," diye başladı, eline geçen eşyaları sıralayarak, "Küçük ayna, gümüş monteli, üzerinde baş harf yok. Küçük tarak. Bir ya da iki kez kullanılmış ruj. Para yok. Mendil yok."

Sir Clinton ona, "Dün gece arabada Bayan Silverdale'in mendilini buldunuz," diye hatırlattı.

"O halde sanırım bu onun cesedi olmalı, efendim. Burada olan tek şey bu gibi görünüyor."

"Peki ya taktığı şu yüzükler?" diye önerdi Emniyet Müdürü. "Bak bakalım onları çıkarabilecek misin? İçlerinde bazı yazılar olabilir; bazı kadınlar bu tür şeyleri sever."

Neyse ki cesedin elleri gevşemişti ve parmaklarındaki halkaları çıkarmak mümkün oldu. Flamborough elinde üç yüzükle ayağa kalktı ve bunları dikkatle inceledi.

"Doğru söylüyorsunuz efendim. İşte evlilik yüzüğü. Üzerinde '7-11-23' yazıyor - sanırım evlilik tarihi bu. Sonra tarihin her iki yanında baş harfler var. 'Y.S.' -bu Yvonne Silverdale'in baş harfi, belli ki; ve 'F.S.' -bunlar da kocasının baş harfleri olacak.

Bir de bakıcı olarak kullandığı elmas bir yüzük var. Bir bakalım. "4-10-23" tarihinin her iki tarafında da aynı baş harfler var. Sanırım bu onun nişan yüzüğü olacak. H'm! Nişan sadece bir ay üç gün sürdüyse, ikinci kez düşünmek için kendilerine fazla zaman tanımamışlar gibi görünüyor."

İki yüzüğü Sör Clinton'a uzattı ve sonuncusunu incelemek üzere avucundan aldı.

"Bu küçük parmağımdan çıktı. Üzerinde Y ve S harflerinin iç içe geçtiği sade bir altın mühür. Belli ki Bayan Silverdale'e ait, efendim. Yazı içeride. H'm! Burada bir değişiklik var. Tarih burada '15-11-25'; ama her iki uçta da sadece tek bir harf var: bir tarafta bir Y ve diğer tarafta bir B. Bu biraz bulmaca gibi," diye sözlerini tamamladı ve yüzünde bir şey fark edip etmediğini görmek için amirine baktı.

"Sizinle aynı fikirdeyim, Müfettiş," demekle yetindi. "Şimdi bileziği ve boynundaki inci dizisini çıkarın. Bilezikte önemli bir şey var mı?"

Müfettiş bir göz attıktan sonra, "Hiçbir şey yok, efendim," diye rapor verdi.

"Kasabaya döndüğümüzde bunları güvenli bir yere koysan iyi olur. Şimdi burada işimiz bitti mi?"

Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve gözü bungalovun yan tarafından dışarı bakan ikinci pencereye takıldı. Perdeler hâlâ çekilmemişti ve dışarıdaki gün ışığının rahatça geçebileceği küçük bir boşluk fark etti. Gözlerini kumaşın üzerinde gezdirirken aklına bir düşünce geldi.

"Bir dakikalığına dışarı çıkacağız," dedi ve koridordan geçip ön kapıdan çıkmaya öncülük etti. "Bakalım, şu pencere şurada, değil mi? Bir dakika geride durun."

Pencerenin dışında durdu ve birkaç saniye boyunca dikkatle zemini inceledi.

"Şunu görüyor musunuz, Müfettiş?" diye sordu. "Bir şey çıkarılabilecek herhangi bir ayak izi yok; ama biri ayağını pencerenin hemen önündeki yolun kenarındaki kutuya koymuş. Belli ki ezilmiş ... ve görünüşe bakılırsa yeni ezilmiş."

Pencere pervazının altındaki çiçek tarhına usulca adım atarak, gözleri perdelerin arasındaki aralıkla aynı hizaya gelene kadar eğildi ve odanın içine baktı.

"Bu çok ilginç," dedi tekrar arkadaşlarına dönerken. "Buradan odanın oldukça iyi bir görüntüsü var; ve sanki dün gece biri bundan yararlanmış gibi görünüyor. Kimse karanlıkta kapalı bir eve bakmaya kalkışmaz, bu yüzden muhtemelen gözünü çatlağa sokma zahmetine girdiğinde ışıklar açıktı."

Müfettiş sevincini gizlemeye çalışmadı.

"Keşke onu ele geçirebilseydik. Belki de cinayetin gerçekten işlendiğini görmüştür, efendim."

Sör Clinton fazla sevinmeye niyetli görünmüyordu.

"Bunların hepsi saf hipotez," dedi soğuk bir ifadeyle.

Flamborough'nun dürüstlüğü onu geçmişteki şüpheleri için yarı özür dilemeye zorladı.

"Bay Justice konusunda çok haklıydınız, efendim. O bir kozdu; ve eğer onu ele geçirebilir ve dün gece burada ne gördüğünü öğrenebilirsek, gerisi elinizi öpmek kadar kolay olacaktır."

Sör Clinton gülümsemesini engelleyemedi.

"Yapabileceğim her şeye rağmen şeytani bir önceliğiniz var, Müfettiş. Bu röntgenci Bay Adalet olabilir de olmayabilir de. Her iki durumda da elimizde kanıt yok."

Tekrar patikaya geri adım attı.

"Şimdi, Müfettiş, sizi burada sorumlu olarak bırakmak zorundayız. Bu günlerde her zamanki rolünüz bu gibi görünüyor. Sizi rahatlatmak için birkaç adam göndereceğim - ölçekli modellerimizi yapan adam da. Onu çalıştırabilirsin. Ben de Bayan Silverdale'in cesedinin kaldırılması için gerekli düzenlemeleri yapacağım."

"Çok iyi, efendim. Görevden alınana kadar burada kalacağım."

"O halde Dr. Ringwood ve ben bir an önce buradan uzaklaşsak iyi olur."

Bungalovun etrafından arabaya doğru yürüdüler. Arabayla uzaklaşırken, Sir Clinton doktora döndü.

"Buraya geldiğiniz için size tekrar teşekkür etmeliyiz doktor."

Ringwood ona, "Sorun değil," diye güvence verdi. "Bu sabah Ryder'ı hastalarıma -en azından en kötülerine- bakması için tuttum. Çok nazik biri. Beni isteyenin sen olduğunu duyunca hiç istifini bozmadı.

Hoş bir iş olmadığı kesin; ama en azından Carew'in muayenehanesinin cehennemi eziyetinden bir değişiklik oldu."

Sir Clinton birkaç dakika sessizce arabayı sürdü, sonra doktora bir soru yöneltti.

"Sanırım genç Hassendean'ın ciğerlerindeki o yaralarla bungalovdan Ivy Lodge'a gitmiş olması ihtimal dışı değil?"

"Başbakanlık bunu imkânsız kılan bir şey göstermediği sürece ben buna karşı değilim. Akciğer yarası olan insanlar, hatta ölümcül olanlar bile, bir süre oldukça canlı bir şekilde dolaşmayı başarmışlardır. Tabii ki, hareket etmesinin dokularda yeni lezyonlar oluşturmuş olma ihtimali de var. Beni daha çok şaşırtan şey ise dün gece o sisin içinde evin yolunu nasıl bulabildiği."

"Bu o kadar da zor olmaz," diye karşılık verdi Sir Clinton. "Bu yol bungalovdan Lauderdale Caddesi'nin sonuna kadar uzanıyor. Tek yapması gereken arabasını düz tutmak ve dönüşü fark etmekti. Sokaklardan oluşan bir ağın içinden atlatmak zorunda kalacağı bir durum değil."

Aklına bir düşünce geldi.

"Bu arada doktor, karşılaştığımız tarihlerde tuhaf bir tesadüf fark ettiniz mi?"

"Randevular mı? Hayır, çıktığımı söyleyemem. Ne demek istiyorsun?"

"Emniyet Müdürü kasıtlı olarak, "Çekmecede bulduğumuz yırtık zarfın üzerindeki tarih 1925'ti ve

o gizemli mühür yüzüğün üzerindeki rakamlar da 5-11-25'ti. Birden aklıma geldi."

Tavırlarından daha fazla bilgi vermek istemediği anlaşılıyordu. Dr. Ringwood konuyu değiştirdi.

"Bu arada, parmak izi için pencerenin kolunu incelememişsiniz," dedi sesinde bir sorgulama notuyla.

"Müfettiş bunu yapacaktır. O çok titizdir. Her halükarda, kolda fazla bir şey bulmayı beklemiyorum."

Sir Clinton birkaç dakika boyunca dikkatini arabasını sürmeye yoğunlaKtırdı, çünkü artık Westerhaven'ın dıKına çıkmıKlardı. Tekrar konuştuğunda, söyledikleri doktora anlaşılmaz geldi.

"Keşke dün gece Heatherfield'da öldürülen o zavallı kız bu kadar düzenli bir yaratık olmasaydı."

Dr. Ringwood bakakaldı.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü işinden kaytarmış ve kahve fincanlarını yıkamadan bırakmış olsaydı, bu bizi büyük bir zahmetten kurtarabilirdi. Ama bulaşıkhaneye baktığımda her şeyin yıkanmış ve kaldırılmış olduğunu gördüm."

"Pek bir Çey kaçırmıÇa benzemiyorsunuz," diye itiraf etti doktor. "Sanırım Bayan Silverdale'in misafir odasından çıktığında tuhaf göründüğü konusunda size tekrarladığım şey sizi harekete geçirdi? O zaman bile uyuşturucuyu mu düşünüyordunuz?"

Sir Clinton, "Öyleydi," diye cevap verdi. Bir süre sonra ekledi: "Ve hangi ilacın kullanıldığına dair de oldukça iyi bir fikrim var."

Bölüm VI.

Dokuz Olası Çözüm

Sir Clinton'ın kontrolü altındaki polis mekanizması, rutini cinayetler gibi öngörülemeyen olaylarla bozulduğunda bile her zaman sorunsuz çalışırdı. Neredeyse otomatik olarak, o büyük, esnek motor kendini anormal olana göre yeniden ayarlamıştı; Hassendean'ın ve Heatherfield'daki hizmetçinin cesetleri onun sorumluluğuna verilmiş ve onlarla ilgilenmek için tüm düzenlemeler yapılmıştı; Heatherfield'ın kendisi bir polis müfrezesi tarafından işgal edilmişti; Fotoğraf bölümü, cesetlerin iki evdeki tam konumlarını gösteren "metrik fotoğraflar" çekmesi için çağrılmıştı; önceki gece boyunca motor trafiğine ilişkin soruşturmalar tüm bölgeye yayılmıştı; ve geniş kapsamlı bir istihbarat sistemi, aniden ortaya çıkan bu sorunla ilgili olabilecek her bilgi kırıntısını dikkat çekmeden topluyordu. Sonunda organizma, bungalovda mahsur kalan Müfettiş Flamborough'nun yardımına bir dokunaç uzatmış ve Bayan Silverdale'in cesedinin kaldırılması ve binanın haritasının çıkarılması için düzenlemeler yapılırken onun yerine bir polis gözcüsü koymuştu.

"Yeni bir şey var mı, Müfettiş?" Sör Clinton, astı odaya girdiğinde kâğıtlarından başını kaldırarak sordu.

"Bir iki nokta daha açıklığa kavuştu, efendim," diye açıkladı Flamborough, güler yüzünde belli bir memnuniyet okunuyordu. "Her şeyden önce, par-

mak izi için pencere kolunu denedim. Hiç parmak izi yoktu. Yani bu iş bitti. İşin bu kısmına fazla önem vermediğinizi görebiliyorum, efendim."

Emniyet Müdürü başıyla bunu onayladı ve Flamborough'nun devam etmesini bekledi.

"Evin etrafında daha fazla kan izi aradım ve iki ya da üç tane küçük iz buldum; odadan ön kapıya doğru giden bir iz. Yine de beklediğimden daha az kan vardı."

Kana bulanmış bir mendil çıkardı.

"Bu sabah sis dağıldıktan sonra Lauderdale Caddesi'nin köşesinden alındı efendim. Bir köşesinde H harfi var. Hassendean'ın cesedinde mendil bulamadığımızı hatırlarsınız. Belli ki yaralarını sarmak için bunu kullanıyordu ve muhtemelen bulunduğu yerde arabadan düşürdü. Doktor çok az bir dış kanama olabileceğini söylemişti, hatırlarsınız; mendil de dışarı sızan kanların büyük bir kısmını temizlemiş."

Sir Clinton tekrar onayladı ve Müfettiş devam etti.

"Her üç cesetten de parmak izi aldım, efendim. Gerekirse başvurmak için dosyaladım. Ve bungalovun yan penceresine iyice baktım. Orada birinin durduğuna hiç şüphe yok; ama izler o kadar zayıf ki kalıcı bir kayıt için hiçbir şey yapılamaz.

"Bırakın ince ayrıntıları, adamın çizmesinin şeklini bile göremiyorsunuz."

"Başka bir şey var mı?" Sör Clinton sordu. "Görünüşe bakılırsa bu işe epey kafa yormuşsunuz."

Flamborough'nun yüzü, sözlerde ima edilen iltifattan duyduğu memnuniyeti gösteriyordu.

"Bir ilan hazırladım -tabii ki çok ihtiyatlı bir şekilde kaleme aldım- Bay Justice'ten, eğer elinde varsa, bize daha fazla bilgi vermesini rica ettim. Bu ilan çoktan gönderildi; bu gece Evening Observer'da, yarın da her iki sabah gazetesinde yer alacak."

"Güzel! Yine de yerinizde olsam sonuçlar konusunda fazla iyimser olmazdım, Müfettiş."

Flamborough bunu kabul etti. Elini göğüs cebine sokarak bir kâğıt çıkardı.

"O zaman Dedektif-Çavuş Yarrow'dan bir rapor aldım. Bay Justice'in telgrafını öğrenmesi için onu G.P.O.'ya gönderdim. Gönderenin eşkalini almak imkansız, efendim. Telgraf gişeden teslim edilmemiş: düz bir zarf içinde, telgraf ücretiyle birlikte banliyödeki bir sütun kutusuna bırakılmış; G.P.O.'ya götürüldüğünde de köşedeki yerel ofisimize telgraf çekmişler."

"H'm!" dedi Sir Clinton. "O halde reklamınızın fazla ses getirme ihtimali yok gibi görünüyor. Bay Adalet belli ki utangaç bir kuş."

"Gerçekten de öyle efendim, birazdan göreceğiniz gibi. Ama sakıncası yoksa önce Yarrow'un raporunu bitireceğim. G.P.O.'da bu hikayeyi duyduğunda, zarfı getiren postacıyı istedi ve onu sorguladı. Görünüşe göre zarf Hill Street ve Prince's Street'in köşesindeki sütun kutusuna atılmış. Hatırlarsınız, orası Lizardbridge Yolu'nun yakınında bile değil, şehrin diğer ucunda."

"Bungalovdan en az beş mil uzakta," diye onayladı Sir Clinton. "Evet, devam edin, Müfettiş."

"Postacı bu zarfın da içinde bulunduğu tahsilatı bu sabah saat 7'de yapmış. Yarrow, aynı kutudan bir önceki tahsilatın dün akşam saat 8'de yapıldığını söyledi."

"O halde tek bildiğimiz, bu şeyin akşam 8 ile sabah 7 arasında kutuya atıldığı."

"Evet, efendim. Yarrow orijinal telgraf formunu ele geçirdi," diye devam etti Flamborough elindeki kâğıda bakarak. "Zarf dikkatsizce yırtılarak açılmış ve çöp sepetine atılmıştı; ama Yarrow onu da ele geçirmeyi başardı. Kimliği konusunda hiç şüphe yok, efendim. Yarrow, zarfın ve kasanın Postanede görevliyken kimin elinden geçtiğini tespit etti; ve tüm bu insanları parmak izlerini alması için ikna etti ve parmak izlerini bizzat kendisi aldı. Daha sonra elindeki tüm malzemeyi buraya getirerek zarf ve ekinde parmak izi incelemesi yaptırdı ve parmak izleri toz haline getirildikten sonra iki belgenin fotoğrafı çekildi."

"Ve sanırım yararlı bir şey bulamadılar?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey yok, efendim. Çıkan her parmak izi postacıya, tasnifçiye ya da telgrafçıya aitti. Bay Justice'e ait olabilecek bir tane bile yoktu."

"Size onun utangaç bir kuş olduğunu söylemiştim, Müfettiş."

Müfettiş elindeki kâğıdı Sör Clinton'ın önündeki masaya bıraktı.

"Hepsi bu, efendim. Bize el yazısının bir parçasını bile vermedi."

Emniyet Müdürü öne doğru eğildi ve belgeyi inceledi. Sıradan bir telgraf formuydu ama mesaj: "Hassendean bungalow lizardbridge road justice'i deneyin," tek tek harflerin ve harf gruplarının kağıda yapıştırılmasıyla oluşturulmuştu. Herhangi bir el yazısı kullanılmamıştı.

Sör Clinton bir an için daktiloyu taradı ve gözlerini formun üzerindeki resmi basılı talimatlarda da gezdirdi.

"Görünüşe göre mektuplarını başka bir telgraf boşluğundan kesip çıkarmış."

"Evet, efendim."

"Oldukça zekice, çünkü kimlik tespiti için kesinlikle hiçbir şans bırakmıyor. Bir telgraf boşluğunun nereden geldiğini araştırmaya başlamak faydasız, kullandığı özel sayfayı tanımlayabilse bile. Belli ki bariz olanı görebilen ve bunu hesaba katabilen nadir beyinlerden birine sahip. Bay Adalet ile tanışmak isterim."

"Şey, efendim, bu kesinlikle elde tutulacak pek bir şey bırakmıyor, değil mi? Yarrow elinden geleni yaptı; daha fazlasını nasıl yapabilirdi anlamıyorum. Ama sonuç sadece boş bir son."

Sir Clinton saatine baktı, çantasını çıkardı ve Müfettişe bir sigara uzattı.

"Oturun, Müfettiş. Şu anda gayri resmi olarak konuşuyoruz, fark etmişsinizdir. Bence daha fazla

ilerlemeden önce bu işteki güverteyi mümkün olduğunca temizlemekten daha kötüsünü yapabiliriz. Sonunda zaman kazanabiliriz."

Müfettiş Flamborough önünde bir tuzak gördüğünü sandı.

"Bu konuda ne düşündüğünüzü duymak isterim efendim."

Emniyet Müdürü'nün gülümsemesi Flamborough'nun aklından geçenleri anladığını gösteriyordu.

"Kendim yapmaya cesaret edemediğim bir şeyi bir erkekten istemekten nefret ederim," dedi gözlerinde belli belirsiz bir parıltıyla. "Bu yüzden bakmanız için kartlarımı masaya koyacağım. Eğer ruh sizi harekete geçirirse, Müfettiş, sıra size geldiğinde siz de aynısını yapabilirsiniz."

Müfettişin gülümsemesi genişleyerek sırıtmaya benzer bir hal aldı.

"Çok iyi, efendim. Bunun tamamen gayri resmi olduğunu anlıyorum."

"Görünüşe bakılırsa," diye başladı Sir Clinton, "dün gece bungalovda iki kişi öldü. Genç Hassendean aslında orada ölmedi elbette, ama vurulma olayı orada gerçekleşti."

Flamborough sözünü kesmekten kaçındı ama başıyla onayladı.

"Şiddet sonucu ölümler sanırım üç başlık altında toplanıyor," diye devam etti Emniyet Müdürü, "kaza, intihar ve cinayet de dahil olmak üzere cinayet. Şimdi bungalovda iki kişi öldürüldü ve her iki

durumda da ölüm bu üç nedenden birine ya da diğerine bağlı olmalı. Okulda hiç permütasyon ve kombinasyon yaptınız mı, Müfettiş?"

"Hayır efendim," diye itiraf etti Flamborough kuşkuyla.

"Peki, iki kişinin üç farklı ölümden birini ya da diğerini gerçekleştirmesinin olası yollarını ele alırsak, dokuz farklı düzenleme var. Bunları yazacağız."

Kendisine doğru bir kâğıt çekti, bir iki şey karaladı ve sonra kâğıdı masanın üzerinden Müfettişe doğru kaydırdı. Flamborough eğildi ve aşağıdaki metni okudu:

HASSENDEAN	BAYAN SİLVERDALE
1.-Kaza	Kaza
2.-İntihar	İntihar
3.-Cinayet	Cinayet
4.-Kaza	İntihar
5.-İntihar	Kaza
6.-Kaza	Cinayet
7.-Cinayet	Kaza
8.-İntihar	Cinayet
9.-Cinayet	İntihar

"Şimdi, bu tabloda teorik olarak gerçekleşebilecek her türlü olası düzenleme olduğuna göre," diye devam etti Sir Clinton, "gerçek, tablonun dört köşesinde bir yerde yatıyor olmalı."

Flamborough neredeyse küçümser bir ses tonuyla, "Evet, bir yerlerde," dedi.

"Her vakayı sırayla ele alırsak, neler olmuş olabileceğine dair birkaç fikir edinebiliriz," diye devam etti Sir Clinton, Müfettiş'in bu fikri açıkça küçümsemesinden etkilenmemişti. "Ama başlangıç olarak bir iki noktayı açıklığa kavuşturalım. Kız, şu anda görülebildiği kadarıyla, zehirden öldü ve öldükten sonra başından vuruldu. Genç Hassendean ise iki el ateş edilerek öldürüldü. Anlaştık mı?"

Flamborough heyecan duymadan, "Katılıyorum," dedi.

"O zaman vakaları sırası geldikçe ele alalım. Vaka 1: Her şey kazara oldu. Buna göre kız ya kendisi ya da bir başkası tarafından tesadüfen verilen ölümcül dozda zehir yutmuş olmalı; genç Hassendean da ya kazayla kendini iki kez vurmuş olmalı -ki bu pek olası görünmüyor- ya da üçüncü bir kişi onu istemeden iki kez vurmuş olmalı. Buna ne diyorsunuz?"

"Kulağa pek inandırıcı gelmiyor efendim."

"2 numaralı vakayı ele alalım o zaman: Çifte intihar. Buna ne dersiniz?"

Müfettiş, "Bu aşıkların intiharı nadir görülen bir şey değil," diye itiraf etti. "Bu gerçeğe yakın olabilir. Ve sanırım zehirin işe yaramaması ihtimaline karşı, kendini vurmadan önce kadının kafasına bir kurşun sıkmış olabilir."

Cebinden bir not defteri çıkardı.

"Bir dakika efendim. Genç Hassendean'ın ta-

banca ruhsatı olup olmadığına bakmam gerektiğini hatırlatmak için bir not düşmek istiyorum. Sanırım vardı. Siz gittikten sonra evi ararken çekmecelerden birinde bir buçuk kutu mühimmat buldum."

Müfettiş not alırken Sir Clinton durakladı.

Flamborough cep defterini kapatırken, "Şimdi üçüncü vakayı ele alabiliriz," diye devam etti. "Bu, Bayan Silverdale'in kasten zehirlendiğini ve genç Hassendean'ın ya ölmeden önce onun tarafından ya da üçüncü bir kişi tarafından kasten vurularak öldürüldüğünü ima ediyor."

Müfettiş, "Üç kişi olması iki kişiden daha muhtemel görünüyor," dedi. "Pencereyi açan adamın da bir yere yerleştirilmesi gerekiyordu, biliyorsunuz ve boğuşma izleri de vardı."

"Çok doğru, Müfettiş. Sanırım Bayan Silverdale'in kafasına sıkılan kurşunu da bu plana dahil edebilirsiniz?"

Flamborough soruya sözlü bir yorum getirmeden başını salladı.

"O zaman 4. vakayı ele alalım," diye devam etti Emniyet Müdürü. "Bayan Silverdale kendini kasten zehirledi ve genç Hassendean'ın sonu kazara oldu. Başka bir deyişle, ya Bayan Silverdale ya da üçüncü bir şahıs tarafından vuruldu - çünkü bir adamın kendini kazara iki kez vurabileceğinden şüpheliyim."

Flamborough başını tekrar salladı, bu kez daha kesin bir ifadeyle.

"Pek mümkün görünmüyor efendim."

Sonra yüzü değişti.

"Yine de biraz bekleyin," diye hızla ekledi: "Eğer olan buysa, intihar etmek için bir nedeni olmalı. Belki de peşinde biri vardı, oldukça tehlikeli biri; ve oyunun bittiğini gördü. Bunun nasıl olabileceğini bildiğimi iddia etmiyorum. Ama peşindeki adam dün gece Heatherfield'da turnike işini yapan adamsa, zehiri daha kolay bir çıkış yolu olarak düşünmüş olabilir. Bu da bir olasılık, efendim."

"Korkarım bu bizi tamamen varsayımsal bir gizemin ipucunu aramaya itiyor, Müfettiş. Yanıldığınızı söylemiyorum elbette."

Flamborough önyargısız bir şekilde, "Zaten yeterince karmaşık olduğunu söyleyebilirim," diye itiraf etti. "Ayrıca, senin bu 4. vakanın başka bir kusuru daha var -aslında birkaç tane. Önerdiğim fikri benimsemediğiniz sürece, kızın yanında neden zehir bulundurmuş olabileceğini anlamak zor. Kulağa biraz vahşi geliyor. Ve üçüncü bir şahsın genç Hassendean'ı kazara iki kez vurduğunu varsaymak zorundasınız, tabii eğer üçüncü bir şahıs bu işe karıştıysa. Bana göre, bu yeterli değil, efendim. Yeterince iyi değil. Oysa Bayan Silverdale'in onu kazara vurması söz konusu olsaydı, bu yüzden intihar etmesine gerek yoktu. Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Ön kapıdan çıkıp sorgusuz sualsiz uzaklaşabilirdi. Zaten zehir almış olsaydı, kendini başından vurmasına gerek kalmazdı, değil mi?"

"Ciddi itirazlar," diye itiraf etti Sir Clinton. Müfettişin oyuna bu kadar hevesle katıldığını görmek onu eğlendirmişti. "Şimdi Dava 5'e geçiyoruz."

Müfettiş açıkça, "Vaka 5 tam bir saçmalık," dedi. "Kadın kazara zehirleniyor; sonra kazara vuruluyor; sonra da genç Hassendean intihar ediyor. Hepsi çok kalın."

Sir Clinton yapmacık bir hayranlıkla, "Bu kadar kısa ve öz konuşman hoşuma gitti," diye cevap verdi. "Öyleyse 6 numaraya geçiyoruz, ha? Kadın kasten öldürüldü ve adam kazara vuruldu. Buna ne dersiniz?"

"Bunu olası bir temel olarak kabul etmeden önce cinayet için bir neden görmek isterdim, efendim. Ve eğer kasten zehirlendiyse, genç Hassendean'ın onu bungalova sürüklemesinin ne yararı vardı? Eğer kadını zehirlediyse, bu durum şüpheleri doğrudan onun üzerine çekerdi. . ."

Flamborough sözlerine ara verdi ve bir iki dakika boyunca derin derin düşündü.

"Bu yeni bir iddia," diye haykırdı birden. "Başından beri zehri ya onun ya da genç Hassendean'ın kullandığını düşünüyordum. Ama üçüncü bir kişi de olabilir. Hiç bu açıdan düşünmemiştim, efendim."

Sör Clinton onun yüzünü izlerken tekrar düşündü.

"Eğer zehir yavaş etki eden bir zehirse, tamamen başka biri de olabilir. Belki Heatherfield'dan biri."

"O sırada Heatherfield'da sadece bir kişi vardı," diye belirtti Sir Clinton.

"Hizmetçiyi mi kastediyorsunuz, efendim? Elbette! Bu da onun ölümünü açıklamaya yardımcı

olabilir. Bu bir Yargıç Lynch vakası olabilir, efendim. Birisi bizi rahatsız etmeden hesabı kapatıyor."

Müfettişin zihninde yeni ufuklar açılıyor gibiydi.

"Her şeye rağmen bu yönteminizde bir şeyler olduğunu kabul ediyorum, efendim," diye nezaketle kabul etti.

"'Her şeyden sonra' sözünüzü sevdim, Müfettiş. Ama her halükarda yöntemi düşündürücü bulmuş görünüyorsunuz, bu da en azından bir şeydir."

"Kesinlikle insanın aklına başka türlü düşünemeyeceği fikirler getiriyor. Bir sonraki dava ne olacak?"

"Vaka 7" mi? Bu sonuncusunun tam tersi. Adam kasten vuruldu ve kadın kazayla öldü. Ne olmuş buna?"

"Bu da demek oluyor ki efendim, ya yanlışlıkla aşırı dozda ilaç aldı ya da birisi ona ölümcül dozda ilaç verdi. Sonra da ya kendisi ya da üçüncü bir şahıs genç Hassendean'ı vurdu."

"Öyle bir şey."

"H'm! Diğer önerilerden daha kötü değil. Şimdi merak ediyorum. . . . Görebildiğim kadarıyla uyuşturucu bağımlısı gibi görünmüyordu; ama acemiydi ve kazayla aşırı doz almış olabilirdi. Göz bebekleri oldukça açıktı. Bu onun morfin ya da eroin çekmesine uymazdı ama kokain bağımlısı da olabilirdi. . . . Bu yönteminiz çok teşvik edici, efendim. İnsanın yeni şeyler düşünmesini sağlıyor."

"Peki, bir kez daha düşünün, Müfettiş. Vaka 8:

Adam intihar etti ve kadın öldürüldü."

"Bu da bizi yine kayıp motifiyle karşı karşıya getiriyor efendim. Bunu daha sonra düşünmek isterim."

"Vaka 9, o zaman: Adam öldürüldü ve kadın intihar etti. Buna ne dersiniz?"

"Yavaş yavaş anlatayım efendim. Her şeyden önce, eğer adam öldürüldüyse, ya kadın yapmıştır ya da üçüncü bir kişi yapmıştır. Eğer kadın yaptıysa, bunu önceden planlamış ve genç Hassendean'ı vurduğunda yutmaya hazır zehir dozunu yanında bulundurmuş olabilir. İşte bu kadar. Genç Hassendean'ı üçüncü bir şahıs öldürdüyse, başına geleceklerden korkarak intihar etmiş olabilir; ancak bu da yanında zehir taşıdığı anlamına gelir. Ayrıca, bu üçüncü şahıs -her kimse- bıçağını her ikisine de oldukça derinden saplamış olmalı. Bu olaya bakmanın bir yolu. Ama olayın başka bir yönü de var. Varsayalım ki bu intihar eylemlerinden biriydi ve kadın pazarlığın bir parçası olarak zehri aldı; sonra, adam dozunu yutamadan, üçüncü şahıs olay yerine geldi ve onu vurdu. Bu da bir olasılık olabilir."

"Ve üçüncü şahıs, anlaşılmaz bir nedenden ötürü gereksiz zehir dozunu mecburen ortadan kaldırdı, öyle mi?"

"H'm! Aptalca görünüyor, değil mi?"

"Tabii ki, beklenmedik şeyler olabilir," diye itiraf etti Sir Clinton. "Ben suçta olasılığa önem veren biri değilim. Çok nadiren rastlanır."

Flamborough cebinden not defterini çıkardı ve Sir Clinton'ın sınıflandırmasının bir kopyasını deftere yazdı.

"Bunu daha sonra bir kez daha düşüneceğim," dedi yazmayı bitirirken. "İlk başta bana gösterdiğinde pek düşünmemiştim ama birkaç fikri test etmenin bir yolu gibi görünüyor."

"Şimdi olaya başka bir açıdan bakalım," diye önerdi Sir Clinton. "Genç Hassendean ve Bayan Silverdale'in bungalovun odasında olduklarını varsayalım. Yan pencerede birinin izleri vardı ve biri kesinlikle ön pencerenin camını kırmıştı. Bu arada Müfettiş, dün gece genç Hassendean'ın kıyafetlerini incelediğinizde anahtarlık ya da benzeri bir şey buldunuz mu?"

"Birkaç anahtarı vardı - Ivy Lodge'un anahtarı ve bir iki tane daha."

"Bungalovun anahtarının aralarında olduğundan emin olmanız gerekecek, çünkü eğer değilse, o zaman içeri zorla girmek zorunda kalmış olabilir - ki bu da pencereyi açıklar. Ama bunu yapmadığından oldukça eminim. Öğleden önce bu çiçeklerle ayaktaydı, evi hazırlıyordu. Ön kapının anahtarını yanında bulundurmamış olması mümkün değil."

Müfettiş, "Ben hallederim," diyerek onu temin etti.

"Bu arada, kırık camın üçüncü bir şahsın işi olduğunu varsayalım. Bu temelde ne düşünüyorsunuz?"

"Tek bir şey dışında bunlardan çıkarılacak ne var?" Flamborough sordu. "Yan pencerede Röntgenci Tom adını verdiğiniz biri vardı; ön pencerede ise o kadar heyecanlanan ikinci bir kişi vardı ki odaya girdi. Bu iki karakterin tek bir kişi tarafından doldurulduğunu söylemeye çalışmıyorsunuz, değil mi efendim? Röntgenci Tom'un içeri girmeden önce kendi penceresinden çıkıp ön pencereye gitmesinin bir anlamı olmazdı. Her iki pencere de bunun için yeterliydi. Yerini değiştirmesine gerek yoktu."

"Hayır," dedi Sör Clinton düşünceli bir ses tonuyla, "olaya o açıdan bakmıyordum. Ben sadece Bay Adalet'in nerede devreye girdiğini merak ediyordum."

"Röntgenci Tom mu yoksa diğeri mi demek istiyorsun?"

"O türden bir şey," diye cevap verdi Emniyet Müdürü. Sonra konuyu değiştirerek ekledi: "Bundan sonra hangi bilgilerin peşine düşeceksiniz, Müfettiş?"

Flamborough zihninde bazı noktaları gözden geçirdi ve konuşmadan önce boğazını temizledi.

"Öncelikle bu zehrin ne olduğunu, nereden geldiğini ve ne kadar sürede etki ettiğini bilmek istiyorum. Tomografi sonuçlarından bir şeyler elde etmeyi umuyorum ve organların bir kısmını analiz için her zaman gönderebiliriz."

Sör Clinton başıyla onayladı.

"Sanırım işin o kısmına bağımsız olarak iki kişi

göndereceğiz. Londralı bir adam ve belki de buradaki Croft-Thornton Enstitüsü'ndeki kimyagerlerden biri. Ringwood'un bize verdiği ifadeleri kontrol etmek için her halükarda Markfield denen adamı görmemiz gerekecek ve bunu yaparken bizim için analiz yapabilecek biri olup olmadığını öğrenebiliriz. Belki Markfield bu işi kendisi üstlenebilir."

Müfettiş, Sir Clinton'ın devam etmesini beklediğini görünce, gerekli kanıtları sıralamaya başladı.

"Yarrow'u genç Hassendean'ın tabanca ruhsatı konusuna yönlendireceğim. Bunu araştırmak uzun sürmez ve yerde bulduğumuz tabancanın gerçekten ona ait olduğu gerçeğini pekiştirmeye yardımcı olur. Dışarıdan getirildiğini bir an bile düşünmüyorum. Çekmecedeki mermiler bu konuda ikna edici görünüyor."

"Bu konuda size katılıyorum," diye itiraf etti Sir Clinton.

"O zaman hizmetçinin işlerini araştırmak ve Bayan Silverdale'e karşı bir garezi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. İkinci hizmetçinin bu kadar hasta olması çok yazık. Korkarım bir süre ondan bir şey öğrenemeyeceğiz. Ve onu başka bir şey için istiyorum: Bayan Silverdale'in kendini uyuşturup uyuşturmadığını görmek için. Ama eğer aldıysa, bir yerlerden bir ipucu bulabileceğimi umuyorum. Ve tabii ki zehirin uyuşturucu olmayan bir tür olduğu ortaya çıkarsa, bu soruşturma hattı ikinci bir yere düşer."

"Evet?" Emniyet Müdürü onu cesaretlendirdi.

"O zaman genç Hassendean'ın cebinde buldu-

ğumuz anahtarları bungalovun kapısının kilidinde denemesi için bir adam göndereceğim, sadece kırık pencere meselesini açıklığa kavuşturmak için. Bu uzun sürmez."

"Peki sonra?"

"Sanırım Röntgenci Tom'un kim olduğunu ve Bay Adalet'inizi bulmaya çalışmam gerekecek."

"Benim küçük olasılıklar listemden oldukça fazla öneri çıkarmış görünüyorsunuz, Müfettiş. Sanırım ilk başta oldukça küçümseyici bir şekilde yaklaştığınız için bir özür borçlusunuz."

"Şey, efendim, beklediğimden daha müstehcen oldu, kabul ediyorum."

"Kesin olan bir şey var, Müfettiş. Olayın çözümü o küçük masanın üzerinde bir yerde yatıyor olmalı. Bu sadece uygun vakayı seçme meselesi. İhtimaller en fazla sekizde birdir ve çok olasılıksız kombinasyonlardan bazılarını bir kenara bırakırsak gerçekten de bundan daha azdır."

Masa telefonu aniden çaldı ve Sir Clinton mesajı dinledi.

"Bu sizi ilgilendirir, Müfettiş. Bay Silverdale'in eve döndüğü ve Croft-Thornton'a gittiğine dair bir rapor geldi. Heatherfield'da görevli polis memuruna nereye gittiğinden bahsetti ve Croft-Thornton buraya oldukça yakın olduğu için, eğer istersek onunla orada görüşmemizin kolay olacağını çok düşünceli bir şekilde önerdi. Aslında mükemmel bir beyefendi. Peki, ne dersiniz, Müfettiş?"

Flamborough saatine bir göz attıktan sonra, "Sanırım hemen gitsem iyi olacak," diye önerdi.

"Sanırım davete kendimi de dahil edeceğim," diye gönüllü oldu Sir Clinton. "Bu arada, eğer aşağıda işlerini bitirdilerse, şu uçan sigara tabancasını da yanınıza alsanız iyi olur. Genç Hassendean Croft-Thornton'da çalışıyordu ve eğer onunsa oradaki biri bunu bizim için teşhis edebilir. Bu konuda akrabalarını sıkıntıya sokmak istemiyorum."

"Çok iyi efendim," diye kabul etti Flamborough. "Arabanızı isteyeceksiniz. Bunun için şimdi emir vereceğim."

Bölüm VII.

Kehribarın İçindeki Sinek

Müfettiş Flamborough, Croft-Thornton Enstitüsü'nü oluşturan büyük binalar bloğunun kapısında kapıcıdan bilgi aldı ve merdivenler ve koridorlar labirentinde bir rehber edindi.

"Burası Dr. Markfield'in laboratuarı, efendim," dedi pilotları kapıyı çalarken. "İki beyefendi sizi görmek istiyor, efendim," diye anons etti ve Sör Clinton ile Müfettiş'in içeri girmesi için kenara çekildi.

Laboratuvara girdiklerinde, Trevor Markfield oturduğu banklardan birinden onlara doğru geldi. Karşısında iki yabancıyı görünce yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Sizin için ne yapabilirim!" diye sordu kibarca, ama gereksiz bir coşkuya kapılmadan.

Flamborough, amirinin neredeyse belli belirsiz bir işaretine karşılık vererek öne doğru adım attı.

"Bu Sör Clinton Driffield, Emniyet Müdürü, Dr. Markfield. Ben de Müfettiş Flamborough. Bir davada bize uzman yardımı verip veremeyeceğinizi öğrenmek için aradık."

Markfield, üzerinde bir şişenin ısıtıldığı su banyosuna bir göz attıktan sonra laboratuvara bitişik olan küçük bir ofise doğru ilerledi ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Burada daha özel olacağız," dedi ve bir el hareketiyle onları sandalyelere oturmaya davet etti. "Yardımcılarımdan biri birazdan dönecek ve anladığım kadarıyla işiniz muhtemelen gizli olacak."

Müfettiş başıyla onayladı.

"Bu bir zehirlenme vakası ve zehri tespit etmek için biraz yardıma ihtiyacımız olacak."

Markfield gülümseyerek, "Bu biraz belirsiz," diye yorum yaptı. "Çok fazla zehir çeşidi var, biliyorsun. Eğer arsenik ya da o türden bir şeyse, birinci sınıftaki bir öğrenci bunu sizin için tespit edebilir; ama organik olanlardan biriyse, büyük olasılıkla zor bir iş olacaktır."

"Midriyatik alkaloidlerden birine benziyor," diye söze girdi Sir Clinton. "Atropin ya da ona benzer bir şey. Vücudun göz bebekleri büyümüştü."

Markfield bir an için düşündü.

"Zamanında bazı alkaloid çalışmaları yaptım," diye açıkladı, "ama sanırım bu tür bir durumda en iyi adamı bulmalısınız. Bazı alkaloidler çok az miktarda olduğunda fark edilmesi çok zordur. Elbette vaka için ücret isterim," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle, "ama gerçek şu ki, şefim Dr. Silverdale bir alkaloid uzmanıdır. Yıllardır onlar üzerinde çalışıyor ve bana her konuda yol gösterebilir. Şimdi sizi onun odasına götüreceğim."

Sandalyesinden kalktı ama Flamborough'nun bir hareketi onu durdurdu.

"Korkarım bu pek işe yaramaz, Dr. Markfield.

Aslına bakarsanız, soruşturduğumuz şey Bayan Silverdale'in ölümü!"

Markfield, Müfettiş'in bu sözleri karşısında ünlemini bastıramadı.

"Bayan Silverdale? Ona bir şey olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Yüce Tanrım! O kızı çok iyi tanırdım. Kimsenin ona karşı bir garezi olamaz."

Sanki kulaklarından şüphe ediyormuş gibi bir memurdan diğerine baktı.

Bir an durakladıktan sonra, "Biraz bekle," diye ekledi. "Belki de sizi yanlış anladım. Yvonne Silverdale'i mi kastediyorsunuz?"

"Evet," diye onayladı Müfettiş.

Markfield'ın yüzünde kuşku ve inanç arasında bir mücadele vardı.

"Ama o kızın dünyada tek bir düşmanı bile yoktu, dostum," diye patladı sonunda. "Bu imkansız bir şey."

"Az önce cesedini gördüm," dedi Müfettiş sert bir ifadeyle.

Bu açık ifade etkisini göstermiş gibi görünüyordu.

"Eğer öyleyse, yapmamı istediğiniz her iş için bana güvenebilirsiniz. Bunu üstlenmeye oldukça istekliyim."

"Bu çok tatmin edici, Dr. Markfield," diye araya girdi Sir Clinton. "Şimdi, belki bize başka bir konuda da yardım edebilirsiniz. Bayan Silverdale'in bir

arkadaşı olduğunuz anlaşılıyor. Onun hakkında bize yararlı olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?"

Markfield'in aklından yeni bir düşünce geçer gibi oldu ve yüzünde belli belirsiz bir güvensizlik ifadesi belirdi.

"Sormak istediğiniz her soruyu yanıtlamaya hazırım," dedi ama sesinde belli bir isteksizlik vardı.

Sir Clinton'ın tavrı, sıranın Müfettiş'te olduğunu gösteriyordu. Flamborough not defterini çıkardı.

"Öncelikle, Dr. Markfield, Bayan Silverdale ile ilk ne zaman tanıştığınızı söyleyebilir misiniz?"

"O ve kocası Westerhaven'a geldikten kısa bir süre sonra. Aşağı yukarı üç yıl önce."

"Onu oldukça iyi tanır mıydınız?"

"Eskiden onu danslarda falan görürdüm. Son zamanlarda onu daha az görüyorum. Doğal olarak başka arkadaşlar edindi; ben de bugünlerde pek dans etmiyorum."

"Anladığım kadarıyla çok dans ederdi. Son zamanlarda onunla sık sık birlikte olan belirli kişileri bana söyleyebilir misiniz?"

"Size birkaç tanesinin listesini verebilirim. Genç Hassendean bunlardan biriydi. Duyduğuma göre onu bir tür dans partneri olarak kullanıyormuş; ama bugünlerde o kadar az dışarı çıkıyorum ki bu konuda doğrudan bilgi sahibi olarak konuşamam."

"Sizce Bayan Silverdale nasıl biriydi?"

Markfield bu soruyu düşünmek için biraz zaman ayırdı.

"Fransız'dı, biliyorsun," diye yanıtladı. "Onu her zaman çok zeki bulmuşumdur. Bazı insanlar ona uçarı derdi. Kendini eğlendirmek için dışarıdaydı elbette. Doğal olarak böyle bir durgun suda biraz yersizdi. Sanırım bazı insanları kızdırdı. Kadınlar onun bu kadar şık giyinmesinden hoşlanmıyordu."

"Uyuşturucu kullandığını düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

Markfield bu soruyu bariz bir şaşkınlıkla dinledi.

"Uyuşturucu mu? Hayır. O asla uyuşturucuya dokunmaz. Bu yalanı kim ortaya atıyor?"

Flamborough bu soruyu kibarca geçiştirdi.

"O halde onun hakkında bildiklerinizden yola çıkarak, onun durumunda intiharın olası olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Oldukça, diyebilirim."

"Bildiğiniz kadarıyla hiç endişesi, örneğin aile içi sorunları yok muydu?"

Markfield'ın gözleri soru karşısında hafifçe kısıldı.

"Başkasının işlerini tartışmak benim işim değil, öyle değil mi?" diye sordu, Müfettiş'in sorusundan rahatsız olduğu belliydi. "Kasabanın dedikodularını tekrarlamak zorunda olduğumu sanmıyorum."

"Yani kişisel olarak hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Yani bir meslektaşımın iç işleri hakkında dedi-

kodu yapma eğiliminde değilim. Eğer bu kadar meraklıysanız, gidip doğrudan kendisine sorabilirsiniz."

Markfield'in "dedikodu" olarak adlandırdığı bu konuda güçlü görüşleri olduğu çok açıktı ve Müfettiş konuyu takip ederek hiçbir şey elde edemeyeceğini fark etti. Aynı zamanda, Markfield'in meslektaşına olan sadakatiyle tam da gizlemeye çalıştığı şeye ihanet ettiğini görmek onu eğlendirmişti. Silverdale'lerin evinde işlerin pek de yolunda gitmediği açıktı, yoksa Markfield'in bu soruyu sormak için hiçbir nedeni olmazdı.

"Genç Hassendean'ın adından söz ettiniz," diye devam etti Flamborough. "Onun öldürüldüğünü biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu sabah gazetede gördüm. Büyük bir kayıp değil," dedi Markfield acımasızca. "Onu burada Enstitü'de tutuyorduk ve daha işe yaramaz bir yavru bulmakta zorlanırdınız."

"Nasıl biriydi?" diye sordu Müfettiş.

"İstedikleri her şeye sadece istedikleri için sahip olmaları gerektiğini düşünen şu hödük veletlerden biri. Çok kötü şişmiş bir kafası vardı. Herring-gutted da, yargılamalıyım. Bir ya da iki kez üzerine sertçe oturana kadar bir sürü romantik saçmalıkla beni sıkardı. Ona dayanamazdım."

Genç Hassendean'ın Markfield'in sinirlerini fena halde bozduğu belliydi.

"Sizce ona karşı kin besleyen biri var mıydı?"

"Onu tanıdığım kadarıyla buna şaşırmamalıy-

dım. Zıplaması ve küstahlığıyla bir azizin bile sırtını yere getirebilirdi. Ama cinayete yol açacak kadar büyük bir kinden söz ediyorsanız, bunu söyleyemem. Çalışma saatlerinde bile onu mümkün olduğunca az gördüm ve özel işleriyle hiç ilgilenmedim."

Bu doğrultuda gerçek değerde hiçbir şey elde edilemeyeceği oldukça açıktı. Müfettiş genç Hassendean'ın kişiliği konusunu bırakarak yeni bir alana yöneldi.

"Genç Hassendean sigara içiyordu, değil mi?"

"Onu sigara içerken gördüm."

"Bu onun sahibi olabilir mi acaba?"

Flamborough konuşurken kubbe içindeki sinekliği çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bunu yaparken Markfield'in yüzüne baktı ve yüzündeki ifadenin hızla değiştiğini görünce şaşırdı. Bir anlık şaşkınlığın ardından yüz hatlarında dehşete benzer bir ifade belirdi; sonra neredeyse anında kendini toparladı ve gözlerinde sadece belli belirsiz bir endişe izi belirdi.

"Hayır, o genç Hassendean'ın sahibi değil," diye cevap verdi.

"Tanıdın mı?"

Markfield makaleyi incelemek için öne doğru eğildi ama makaleyi iyi tanıdığı belliydi.

"Bu sorularınıza cevap vermek zorunda mıyım?" diye sordu rahatsız bir şekilde.

Müfettiş sert bir sesle, "Yemin ederken bu soru

size sorulacak," dedi. "Şimdi cevap verip beladan kurtulabilirsiniz."

Markfield bir süre daha kehribarın içindeki sineğe baktı.

"Bu şeyi nereden aldınız?" diye sordu Müfettiş'in sorusuna cevap vermeden.

Ama Flamborough onun sonunda kesin bir şeyin peşine düştüğünü gördü ve vazgeçmeye niyetli değildi.

"Bu bizim işimiz efendim," dedi kaba bir şekilde. "Belli ki o şeyi tanıyorsunuz. Kimin bu? Kimseyi korumaya çalışmanın faydası yok. Bu şey çok dikkat çekici; ve eğer siz bize söylemezseniz, başkası söyleyecek. Ama sizi gözümüze toz atmaya çalışırken bulmak pek hoş görünmüyor."

Markfield, Müfettiş'in tutucuya özel bir önem verdiğini görmekten kendini alamadı ve daha fazla karıştırmanın söz konusu olamayacağını açıkça anladı.

"Bunu sizin için tanımlayacak değilim," dedi. "Bunun önemli bir ipucu olduğunu ağzınızdan kaçırdınız; ben de bu konuda iddiada bulunacak kadar iyi bilmiyorum. Şimdi öyle ya da böyle kesin olarak yemin edebilecek bir adam göndereceğim. Sizin için yapabileceğim tek şey bu."

Elini zile bastı ve bir çocuk çağrıya cevap verene kadar sessizce beklediler.

Markfield, "Gilling'i hemen bana gönderin," diye emretti.

Çocuk geri çekildikten sonra tekrar iki görevliye döndü.

"Gilling bizim baş teknisyenimiz. Ona bu konuda soru sorabilirsiniz. O zeki bir adamdır."

Birkaç dakika içinde tamirci kapıda belirdi.

"Beni mi istediniz, efendim?" diye sordu.

Markfield bir el hareketiyle Müfettişi takdim etti ve Flamborough sorularını yöneltti.

"Bu şeyi daha önce gördün mü?"

Tamirci masaya geldi ve tutucuyu dikkatle inceledi.

"Evet, efendim. Kendim yaptım."

"Bundan emin misin?"

"Bu konuda hata yok. Ben kendi işimi bilirim."

Müfettiş, "Bize bu konuda ne bildiğinizi anlatın," diye sordu.

Tamirci bir iki dakika düşündü.

"Yaklaşık üç ay önceydi efendim. Eğer isterseniz, her gün yaptığım işlerin kaydını tuttuğum atölye defterimden tam tarihe bakabilirim. O zamanlar Dr. Silverdale için iki tane yapmıştım."

Flamborough, Markfield'in çökmüş yüzüne bir bakış attı. Artık kimin korunduğu çok açıktı ve Müfettiş, Markfield'in Silverdale'lerin aile içi sorunları konusunda nasıl çitle çevirdiğini hatırladı.

Flamborough tamirciyi cesaretlendirerek, "O zaman bize tam olarak ne olduğunu anlat," dedi.

"Dr. Silverdale bir sabah elinde birkaç parça şeyle bana geldi -amber görünümlü, bu tutucuyla aynı. Bana yeni bir şey ürettiğini söyledi, bakalit gibi bir kondensat. Törpülenip törpülenemeyeceğini görmemi istedi. Bana sineği gösterdiğini hatırlıyorum. Onu şaka olsun diye malzemenin içine koymuştu - hakiki kehribar olduğunu kanıtlamak için bir sinek ve malzemeyi gösterdiğinde insanları içeri alıyordu. Yoğuşma maddesi çubuklar halindeydi, iki tane, yaklaşık altı inç uzunluğunda ve bir inç kalınlığındaydı, bu yüzden iki sigara tutacağı yapmamı ve bu şeyin bir torna tezgahında yarılmadan veya çatlamadan çalışmaya dayanıp dayanmayacağını görmemi önerdi. Ben de onun için iki tutucu yaptım. O şeyi şekillendirirken sinekten uzak durmak için ne kadar uğraştığımı hatırlıyorum."

"Peki ondan sonra sahiplerine ne oldu?"

"Dr. Silverdale bir süre içinde sinek olmayanı kullandı ve diğerini gösteriş için sakladı. Sonra sade olanı kaybetti - her zaman tutacaklarını bankların üzerinde bırakır - ve içinde sinek olanı kullanmaya başladı. Bir ay ya da daha uzun süredir onunla sigara içiyor. Daha geçen hafta ağzında sinekle atölyeye geldiğinde ona iyi takıp takmadığını sorduğumu hatırlıyorum."

Flamborough, "Bir kez daha iyice bakın," diye önerdi. "Bir hata olmadığından emin olmak istiyorum."

Gilling tutucuyu bir kez daha inceledi.

"Bunu ben yaptım efendim. Yemin edebilirim."

Sanki bir soru sormak istiyormuş gibi bir an duraksadı; ama Flamborough bilgi aldıktan sonra daha fazla uzatmadan tamirciyi kovdu. Adam gittikten sonra Markfield'e döndü.

"İş yapma tarzınızdan pek hoşlanmadım, Dr. Markfield. Tüm bu karışıklığa gerek kalmadan bize hemen bilgi verebilirdiniz, çünkü bir bakışta bu sigara tutucusunu tanıdığınızı görebiliyordum. Eğer meslektaşınızı makul bir soruşturmadan korumaya çalışıyorsanız, size bir kişinin olaydan önce olduğu gibi olaydan sonra da suç ortağı olabileceğini hatırlatma cüretini göstereceğim."

Müfettişin uyarısını dinleyen Markfield'ın yüzü fırtınalı bir hal aldı.

"Yerinizde olsam, suçlamalara başlamadan önce iftira yasasına bir göz atardım, Müfettiş. Gerçekleri hatırlarsanız, yardımı olur. Bu tutucuyu sadece Dr. Silverdale kullanırken uzaktan gördüm. Siz onu üretene kadar hiç iyice bakmamıştım. Doğal olarak, kime ait olduğu konusunda çok az şüphem olmasına rağmen, yine de Silverdale'in olduğunu iddia etmeyecektim. Ama size onu doğru bir şekilde teşhis edebilecek bir adam buldum. Daha ne istiyorsunuz?"

Flamborough'nun yüzünden bu savunmayı pek tatmin edici bulmadığı anlaşılıyordu. Markfield'ın başlangıçta kendisiyle açıktan açığa kavga etmesi zihninde bir etki bırakmıştı.

"Peki, bizim için bu analizi yaparken, tanık kürsüsünde bu konuda ifade vermek zorunda kalacağını unutma," dedi açıkça. "O zaman herhangi bir nitelik

ve ince ayrım yapamayız, biliyorsun."

Markfield aynı açık sözlülükle, "Elde edeceğim her sonucun üzerinde durmaya hazırım," dedi. "Ama eğer orada değilse bir zehir bulacağımı garanti etmiyorum elbette."

"Doktora göre orada bir şey var," diye açıkladı Flamborough. "Şimdi Dr. Silverdale'i görmek istiyorum, eğer bize onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilirseniz."

Markfield'in öfkesinin hâlâ geçmediği ve Müfettiş'ten kurtulduğu için memnun olduğu belliydi. Onları bir koridora götürdü, bir kapıyı işaret etti ve sonra en sert şekilde yanlarından ayrıldı.

Kendilerine gösterilen odaya girdiler ve Flamborough kim olduklarını açıklarken, Sir Clinton Silverdale'i incelemek için boş zaman buldu. Otuz beş yaşından daha genç görünen, dostça tavırlı, atletik bir adam gördü. Silverdale'in aile içi sorunları ne olursa olsun, dışarıdan pek az belirti gösteriyordu. Onu rahatsız ettiklerinde, hassas bir terazinin önünde oturuyordu; ayağa kalktığında, aleti korumak için camı aşağı doğru kaydırdı. Etrafındakilerin dışında, mesleğini belirlemek zor olurdu; çünkü kesinlikle laboratuvarı çağrıştırmayan açık hava bir cildi vardı. Kendini iyi taşıyordu ve sadece eski tüvit laboratuvar ceketinin sağ tarafındaki sarı pikrik asit lekesi onun şıklığını bozuyor ve kimyager olduğunu ele veriyordu.

"Ben de sizi bekliyordum, Müfettiş Flamborough," dedi ziyaretçilerinin kim olduğunu anlar anla-

maz. "Dün gece korkunç bir iş oldu. Bu sabah eve geldiğimde her şey birdenbire ortaya çıktı."

Durakladı ve sorgulayıcı bir ifadeyle Müfettişe baktı.

"O talihsiz hizmetçimin neden öldürüldüğüne dair bir fikriniz var mı? Bu benim için tam bir muamma. Korkunç bir olay."

Flamborough Emniyet Müdürü'yle bakıştı. Silverdale karısının ölümünü görmezden geldiğine göre, Müfettiş'e öyle geliyordu ki, bu haber ona daha sonra, diğer davayla ilgilenildikten sonra verilebilirdi. Elbette Silverdale'in bungalovdaki olaylarla ilgili herhangi bir ipucu yakalaması pek mümkün değildi, çünkü bu olayların bilgisi hâlâ polis ve Dr. Ringwood'la sınırlıydı.

Flamborough açık yüreklilikle, "Şu anda ne yapacağımızı bilemiyoruz," diye itiraf etti. "Görünüşe bakılırsa olay, işinde kendisini rahatsız eden kadını öldüren bir hırsız vakasına benziyor. Binanızda bu tür bir soylunun ilgisini çekebilecek değerli eşya stoğunuz var mıydı?"

Silverdale başını salladı.

"Karımın belli miktarda mücevheri vardı ama hiçbir hırsızın bu mücevherler uğruna cinayet işlemeye değer bulacağını sanmıyorum."

"Bayan Silverdale mücevherlerini nerede saklıyordu?"

"Odasındaki eski bir çekmeceli dolabın çekmecelerinden birinde sakladığını düşünüyorum, adamın

kırdığı çekmecede. Ama başka bir yerde de olabilir. Farklı odalarımız vardı, biliyorsunuz; kendi odasında eşyalarını nereye koyduğunu bulma zahmetine hiç girmedim."

"Sanırım bize eşinizin mücevherlerinin bir listesini veremezsiniz?"

"Hayır, onda ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Size bir iki şey söyleyebilirim elbette; ama hepsini hatırlayacağımı garanti edemem."

Flamborough yeni bir hatta geçti.

"Bu hizmetçiniz güvenilir miydi? Yani, hırsızla işbirliği yapmış olamaz mı?"

Silverdale başını salladı.

"Söz konusu bile olamaz, diyebilirim. O hizmetçi evlendiğimizden beri bizimle birlikteydi; ondan önce de ölen teyzemin yanında çalışıyordu. Her zaman iyi bir karaktere sahipti ve aptalca bir şey yapmayacak kadar da yaşlıydı."

"Eski bir aile hizmetçisi mi? Anlıyorum, efendim. Ve sanırım onunla hiç sürtüşme yaşamadınız?"

"Kesinlikle hayır."

Flamborough daha önceki araştırma konusuna geri döndü.

"Bir hırsızın evinizde gözüne kestirmiş olabileceği başka bir şey düşünemiyor musunuz, efendim? Mücevherler dışında yani."

Silverdale bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Korkarım tam olarak anlamıyorum. Bir hırsız mücevher ya da tabaktan başka ne isteyebilir ki? Yanımda sakladığım tüm tabakları alabilir ve bundan daha zengin olamaz."

Flamborough bu konuda soracak yeni bir soru bulamamış gibiydi. Yüzü yeni bir ifade aldı.

"Korkarım sizin için daha kötü haberlerimiz var, efendim," diye söze başladı ve birkaç cümleyle Silverdale'e bungalov trajedisinin en kaba hatlarını anlattı. Sör Clinton, yaslı kocanın haberi alış tarzını izlerken, gördüklerinden hiçbir şey çıkaramadığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Silverdale'in tavrı ve sözleri bu koşullar altında beklenebilecek şeylerdi.

Flamborough bir kez daha doğrudan konuya girmeden önce makul bir sürenin geçmesine izin verdi.

"Şimdi, Dr. Silverdale, bazı garip sorular sormak zorunda kaldığım için üzgünüm; ama eminim bu olayı aydınlatmak için bize elinizden gelen yardımı göstereceksiniz. Sizi endişelendirmekten nefret ediyorum - eminim bunu anlıyorsunuzdur - ama mümkün olan en kısa zamanda kesin bilgi almamız çok önemli. Benim mazeretim bu."

Silverdale cevap veremeden laboratuvarın kapısı açıldı ve ince, zarif bir kız odaya girdi. İki yabancıyı görünce utangaç bir tavırla durdu. Sir Clinton kıza doğru dönerken Silverdale'in yüz ifadesinde bir parıltı yakaladı: tanımlanması zor bir şey.

"Bir dakika, Bayan Deepcar, lütfen. Şu anda meşgulüm."

"Size sadece o karışık erime noktasını aldığımı söylemeye geldim. Düşündüğünüz gibi bu hiyosin pikrat."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Silverdale. "Birkaç dakika içinde odanıza geleceğim. Lütfen beni bekleyin."

Bu kısa bilgi alışverişinde bir şey Sör Clinton'ın dikkatini çekmiş gibiydi. Kız odadan çıkmak için dönerken ona bir göz attı; sonra zihnini Flamborough'nun sorularına yeniden yoğunlaştırmış gibi görünüyordu.

"Şimdi, Dr. Silverdale," diye devam etti Flamborough, "bu çok kötü bir iş ve şu anda karanlıkta olduğumuzu kabul etmekte sakınca görmüyorum. Hizmetçi ile Bayan Silverdale'in ölümleri arasında bağlantı kurabilecek bir şey düşünebiliyor musunuz?"

Silverdale bir süre yere baktı, sanki zihninde olasılıkları evirip çeviriyordu.

"Aralarında nasıl bir bağlantı olabileceğini aklım almıyor," dedi sonunda.

Flamborough konunun en garip kısmına yaklaşmaya karar verdi. Tavrından bir sonraki adımın ne olacağını anlamak mümkün değildi ama soracağı önemli bir şey olduğu açıktı.

"Şimdi, Dr. Silverdale, elimden geldiğince nazik olmak istiyorum; ama skorun üzerine çıkarsam, umarım vasiyeti kabul edersiniz."

Silverdale, gösterdiği ilk sabırsızlık belirtileriy-

le, "İstediğin kadar açık sözlü olabilirsin," diye karşılık verdi. "İstediğinizi sorun."

Müfettiş rahatlamış bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi. "O halde doğrudan konuya gireceğim. Bayan Silverdale ile genç Hassendean arasındaki ilişki tam olarak neydi?"

Silverdale'in yüzü hafifçe soldu ve teklifine verilen bu açık cevap kulaklarına ulaştığında dudakları gerildi. Vereceği cevabı dikkatle düşünüyor gibiydi.

"Sanırım şunu demek istiyorsunuz: "Genç Hassendean ile beni aldattı mı? O zaman cevabım şöyle olurdu: 'Bildiğim kadarıyla hayır. Genç yavruyla flört ettiği kesin; ve bana göre çok ihtiyatsızca davrandılar; ama bildiğim kadarıyla bundan öteye gitmedi. Eğer bana bir sebep verselerdi onları bir tur döndürürdüm."

"Samimi fikriniz bu mu?" diye sordu Müfettiş. "Hiçbir şey saklamıyor musunuz?"

"Neden, dostum, veririm ..." Silverdale patladı. Sonra cümlesinin ortasında durdu. "Sizin de belirttiğiniz gibi, bu benim samimi görüşüm," diye uysalca bitirdi.

Görünüşe göre Flamborough istediği bilgiyi elde etmişti. Konuyu bıraktı ve yeni bir konuya geçti.

"1925 yılında olan önemli bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Evet, Londra'dan ayrıldım ve buradaki görevime başladım."

"1923'te evlenmiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Karınızın bu ülkede herhangi bir akrabası var mıydı? Fransız'dı, değil mi?"

"Londra'da iş yapan Octave Renard adında bir erkek kardeşi vardı. Aslına bakarsanız hala da öyle. Bildiğim tek akrabası yaşlı bir teyzesi."

"Londra'dan ayrılmadan önce Bayan Silverdale ile herhangi bir sorun yaşadınız mı, yani genç Hassendean gibi?"

Silverdale hafızasına danıştıktan sonra, "Dikkatimi çeken bir şey olmadı," diye cevap verdi.

"Sizin ya da onun adının baş harfi B olan bir arkadaşınızı hatırlıyor musunuz? Ya Hıristiyan isminde ya da soyadında yani. Bu bir erkek ya da kadın olabilir."

Bu soru belli ki Silverdale'i şaşırtmıştı.

"Baş harf B mi?" diye tekrarladı. "Hayır. Buna uyan birini hatırlamıyorum."

Aklından bir liste geçiriyor gibiydi ama yarım dakikanın sonunda kararlı bir şekilde başını salladı.

"Hayır. Bu baş harfe sahip birini düşünemiyorum."

Flamborough'nun yüzü memnuniyetsizliğini ele veriyordu. Belli ki bilgi almak için bazı umutlar beslemişti.

"Şimdi, başka bir nokta, Dr. Silverdale. Bayan Silverdale'in uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmek için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Bu kez Silverdale'in soru karşısındaki şaşkınlığı hiç de yersiz değildi:

"Uyuşturucu mu? Tabii ki hayır! Kokteylleri uyuşturucu olarak saymazsanız tabii. Bunu aklına ne soktu?"

Müfettiş utangaç bir tavırla bu soruşturmayı bıraktı ve başka bir konuya yöneldi.

"Genç Hassendean hakkında bana söyleyebileceğiniz her şeyi duymak isterim efendim. Burada, Enstitü'de çalışıyordu, değil mi?"

"Bu, 'iş' kelimesine tam olarak ne anlam yüklediğinize bağlı, Müfettiş. Kesinlikle binada aylak aylak dolaşıyordu ama elinden geldiğince az iş yapıyordu."

"Peki," dedi Flamborough sabırsızlıkla, "bana onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz? Şimdiye kadar görüştüğüm herkes bana onun aylak olduğunu söyledi. Daha açıklayıcı bir şeyler duymayı tercih ederim."

Silverdale bir iki dakika düşündü.

"Başından beri baş belasıydı. Buraya ilk geldiğinde -üç yıl kadar önce- zamanını asistan kızlardan birinin etrafında dolanarak geçiriyordu: Bayan Hailsham. Onun işine karışıyordu ve bu konuda onunla birkaç kez konuşmak zorunda kaldım. Sonra onunla nişanlandı. Bir süre sonra karım onu yanına aldı ve o da muhtemelen karımı memnun etmek için Bayan Hailsham'la nişanını bozdu. Nişanın bozulmasının burada işleri oldukça tatsızlaştırdığını hatırlıyorum,

çünkü Bayan Hailsham bunu oldukça kötü karşıladı. Bunu yapmak için her türlü nedeni vardı, ama bana öyle geliyordu ki pek bir şey kaybetmiyordu."

Müfettiş Flamborough bu bilgi üzerine kulaklarını dikti.

"Bu Bayan Hailsham hâlâ burada asistan mı?" diye sordu.

"Evet," diye açıkladı Silverdale. "O benim özel asistanlarımdan biri. Rutin işleri yapan birkaç kızım var; ama Bayan Hailsham ve Bayan Deepcar -biraz önce buraya gelen kız- normalden biraz daha iyiler."

"Bayan Hailsham'a bakmam için bir bahane uydurabilir misiniz?" Flamborough sordu.

"Bugün burada değil," diye cevap verdi Silverdale. "Boğaz ağrısı ya da o tür bir şey yüzünden gitti. Ama başka bir zaman gelirseniz, isterseniz sizi onun odasına götürebilirim. Resmi olarak görünmek istemiyorsanız, etrafı gezdirdiğim bir ziyaretçi gibi davranabilirsiniz."

"Çok iyi, efendim. Başka bir gün uğrarım. Şimdi, sakıncası yoksa bir nokta daha var. Bayan Silverdale bir mühür yüzüğü takıyordu. Bana bu konuda bir şey söyleyebilir misiniz? Sizden mi aldı yoksa kendisi mi aldı?"

Silverdale hemen, "Bunu ona ben hediye etmedim," diye cevap verdi. "Sanırım bunu bir kuyumcuya ya da başka bir yere yaptırdı. Birkaç yıl önce tüm mektuplarını mühürlemeyi aklına koyduğunu hatırlıyorum - sanırım eskiden birlikte olduğu kalabalıkta

geçici bir heves. Ama bir kere yapmaya başlayınca devam etti. Sanırım mühür yüzüğünü bu amaçla yaptırmış olmalı."

Müfettiş Flamborough bu bilgiye önem veriyormuş gibi düşünceli bir tavırla başını salladı. Sonra, rahat bir ses tonuyla sordu:

"Dün gece evde değildin, değil mi? Neredeydiniz?"

"Ben--"

Silverdale'in aklından aniden bir düşünce geçer gibi oldu ve cümlesinde aniden durdu. Sonra da ifadesini açıkça değiştirdi.

"Geceyi burada çalışarak geçirdim."

Müfettiş Flamborough cep defterindeki kelimeleri dikkatle not etti. Sonra odaya baktı ve bir şeyden hoşnut değil gibiydi. Sanki başka bir soru sormadan önce düşünmek için kendine zaman tanımak istercesine pencereye doğru ilerledi ve düşünceli bir şekilde aşağıdaki ana caddeye baktı. Düşünceleri ne olursa olsun, bunların sonucu son derece zayıftı. Silverdale'e döndü ve son bir soru sordu:

"Sanırım bu işi aydınlatmamıza yardımcı olabilecek başka bir nokta düşünemiyorsunuz, efendim?"

Silverdale kararlı bir şekilde başını salladı.

"Bu konuda pek bilgim yok."

Müfettiş bir an için onu dikkatle aşağı yukarı süzdü.

"O halde efendim, daha fazla vaktinizi almamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Polisi evinizden uzak-

laştıracağım. Sağlık görevlileri tarafından dezenfekte edildi, istediğiniz zaman oraya geri dönebilirsiniz. Bize sağladığınız yardım için teşekkür ederiz."

Flamborough, Silverdale'in laboratuarıyla aralarına bir koridor koyana kadar Sör Clinton'la konuşmadı.

"Sanırım uğrayıp Dr. Markfield'i tekrar göreceğim, efendim," diye açıkladı. "Bazı şeylerden hiç memnun değilim."

"Öyle yapın, Müfettiş. Size tamamen katılıyorum!"

"Bu analizle ilgili düzenlemeler için bir mazeret bildireceğim. Markfield'in sonuçları elimize ulaştığında üzerinde fazla durmayacağım efendim. Daha önce bize verdiği kanıtlar yüzünden üzerimde kötü bir izlenim bıraktı. İnsanlar bir cinayet davasında sırf arkadaşlarını korumak için ikircikli davranmamalı. Bu tür şeyler olmadan da yeterince sorunumuz var."

"Ona nazik davranın, Müfettiş, yoksa inatçı olabilir. Eğer 'hatırlamıyorum' ya da buna benzer bir şeye sığınırsa, ondan fazla bir şey öğrenemezsiniz." Sir Clinton gözlemledi.

Markfield'in odasına yaklaştıklarında Flamborough, "Onu korkutmayacağım," diye güvence verdi.

İçeri girdiklerinde Markfield onları bir kez daha görmenin şaşkınlığıyla başını kaldırdı.

Flamborough öne doğru ilerlerken, "Şimdi aklıma geldi de, analiz için bu malzemeyi size teslim etmekle ilgili düzenlemeleri yapmayı unutmuşum,"

dedi. "Elbette mühürlü kavanozlarda olacak; ve size şahsen teslim etmeyi tercih ederim. Sanırım sizi her zaman burada ya da evinizde bulabilirim?"

"Buraya gelseniz iyi olur. Hizmetçim şu anda grip olan bir akrabasına bakıyor ve ben evde olduğum zamanlar dışında evim boş. Beni sabah dokuz ile akşam altı arasında burada bulabilirsiniz - elbette öğle yemeği zamanı hariç. Genelde saat altıda buradan ayrılır ve şehirde yemek yerim."

Müfettiş rahat bir ses tonuyla, "Sanırım yeterince uzun bir gün geçirdiniz," dedi. "Akşamları buraya dönüp çalışmıyor musunuz?"

"Bazen, beni geri getiren ilginç bir şey olursa. Ama geçtiğimiz haftalarda bunu yapmadım."

"Burası geceleri kapalı, değil mi? Yani burada bir kapıcı ya da bekçi bulundurmuyor musunuz?"

"Hayır. Ama her kıdemlinin bir özel anahtarı var elbette. İstediğim zaman girebilirim. Araştırma İstasyonu'nda da durum aynı."

Müfettişin aklına bir fikir gelmiş gibiydi.

"Binada değerli bir şey var mı acaba?"

"Bir hırsızın pek bir şey çıkarabileceği yok. Kasada bin ya da bin beş yüz pound değerinde platin, tabak, elektrot ve benzeri şeyler var. Sanırım devriye gezen adamın buraya özel bir dikkat göstermesi ve şüpheli bir şeyi hemen bildirmesi gerekiyor; ama ben böyle bir şeyin olduğunu hiç görmedim."

Müfettiş, "Personel geceleri serbestçe girip çıkabiliyorsa, adamlarımız için oldukça zor bir durum,"

diye belirtti. "Eğer bir polis memuru pencerede bir ışık görürse, bundan ne anlam çıkaracak? Dr. Silverdale sık sık geç saatlere kadar çalışır mı?"

"Sana gerçekten söyleyemem."

"Onu özel olarak pek görmüyorsunuz, değil mi efendim?"

"Çok az," diye yanıtladı Markfield. "Sadece dün gece olduğu gibi kazara şehirde karşılaştığımda."

"Onunla tanıştın, değil mi?"

"O kadar bile değil. Buradan ayrıldıktan sonra akşam yemeği için Grosvenor'a uğradım. Kendim pişirmediğim sürece evde yemek bulamıyorum. Kahvemi bitirirken Silverdale, Bayan Deepcar'la birlikte yemek odasına geldi ve pencere kenarındaki masaya oturdu. Onları rahatsız etmedim ve beni fark ettiklerini de sanmıyorum."

"O zaman siz oradan ayrıldığınızda akşam yemeğine yeni başlıyorlardı? Saat kaçtı, bana söyleyebilir misiniz?"

Markfield Müfettişe şüpheyle baktı.

"Bana, başka birine karşı kullanmak istediğiniz bir şeyi söyletmeye çalışıyorsunuz, diyelim mi? Açıkçası bu umurumda değil. Ama onlara servis yapan garsondan bilgi alabildiğinize göre, bir zararı yok. Grosvenor'a 6.35'te ya da o civarda gittim. Daha sonra bazı notları almak için Araştırma İstasyonu'na gidecektim, bu yüzden o gece erken yemek yedim. Silverdale ve Bayan Deepcar tam ben yemeğimi bitirirken geldiler; saat yediyi çeyrek geçiyor-

du. Sanırım daha sonra bir gösteriye katılacaklardı."

"Gece elbisesi giymiş miydi?"

"Bir de bana sor. Bugünlerde bu yeni modayla bir kızın gece elbisesi giyip giymediğini asla anlayamıyorum."

Müfettiş Flamborough defterini kapatıp ayrıldı, onu Sir Clinton izledi. Tekrar caddeye ulaştıklarında ve bekleyen arabaya bindiklerinde, Emniyet Müdürü astına döndü.

"O zaman pek çok ilginç bilgi toplamıştın."

"Her şeyi bana bıraktığınızı fark ettim, efendim; ama sanırım sahip olmaya değer bir iki şeyim var. Biraz kopuk kopuk; düzeltmek için biraz düşünmek gerekecek."

"Mevcut durumdan çıkardığınız ana sonuç nedir?" Sör Clinton sordu.

"Şey, efendim, henüz biraz erken. Ama merak ettiğim bir şey var, kesinlikle."

"Ve bu?"

Flamborough ciddiyetle, "Röntgenci Tom'un adı Thomasina değil miydi?" diye sordu.

"Elbette iki cinsiyet var," diye kabul etti Sir Clinton aynı ciddiyetle. "Ve merak duygusunun kadınlarda erkeklerden daha güçlü bir şekilde geliştiği varsayılır. Bundan sonra yapılacak şey, Bay Adalet'in adının Justitia olarak değiştirilip değiştirilmeyeceğini düşünmek olacaktır. İnsan tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalı."

Bölüm VIII.

Hassendean Günlüğü

Ronald Hassendean'ın günlüğünün dört ciltlik bir elyazmasından oluştuğu ortaya çıktığında, Sir Clinton günlüğü ayrıntılı olarak inceleme arzusundan aceleyle vazgeçti ve günlüğü ayrıntılı olarak inceleme ve davayla doğrudan ilgili görünen bölümleri seçme görevini Müfettiş Flamborough'a verdi. Müfettiş günlüğü evine götürdü ve yazarın ruhunun bazı yönlerini açığa vurduğu zaman zaman alaycı bir keyifle aydınlanan zahmetli bir akşam geçirdi. Ertesi gün Flamborough koltuğunun altında kitaplarla Sir Clinton'ın ofisine geldi; işaretleyici olarak kullandığı kâğıtlar ciltlerin kenarlarından çıktıkça korkunç bir dizi oluşturuyordu.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Emniyet Müdürü şaşkınlık içinde. "Kötü el yazısıyla yazılmış yaklaşık yüz elli pasajı okumam gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz? Hayat bunun için çok kısa. Götürün onları Müfettiş ve bana bir özet yazacak birini bulun."

Flamborough'nun dudakları diş fırçası bıyığının altında geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Aslında göründüğü kadar kötü değil, efendim," diye açıkladı. "Beyaz fişler, işle uzaktan yakından ilgili görünen her şeyi işaretlemek için konuldu; ancak olayla doğrudan ilgili pasajlar kırmızı fişlerle gösterildi. Bence bu son partiye bir göz atmalısınız. Gerçekten çok fazla değiller."

Ciltleri Sir Clinton'ın masasının üzerine bıraktı, böylece işaretleme levhaları amirine doğru çıkıntı yapacaktı. Sör Clinton hiç heyecan duymadan onları inceledi.

"Şey, sanırım görev çağırıyor, Müfettiş. Hassendean'ın Eserleri'ndeki genel okumalarınızdan çıkardığınız özel noktaları bana bildirmek istersiniz diye, onları sizinle birlikte gözden geçireceğim. Eğer hacimli yazarlara karşı hastalıklı bir özleminiz varsa, Faerie Queene'den başlasanız iyi olur. Ayrıca bu kitap, apaçık bir canavarın ölümüne yol açıyor."

"Okulda biraz okudum efendim. Geri kalanını yağmurlu bir gün için saklıyorum."

Sör Clinton dört kalın cilde yine belli belirsiz bir nefretle baktı. Belli ki, Müfettiş'in kararına boyun eğmeye karar vermiş olsa bile, bunların incelenmesini ertelemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Bu konuya başlamadan önce açıklığa kavuşturmak istediğim bir iki nokta var. Öncelikle, genç Hassendean'ın arabasının o gece yollarda görüldüğüne dair sorularımıza yanıt olarak herhangi bir rapor aldınız mı?"

"Hayır, efendim. Elimizdeki tek motorlu araç bilgisi sis altında çalınan bir araçla ilgiliydi. Araştırılıyor. Evet, bir de bir arabanın sahibinin adı ve adresi için bir soruşturma vardı. Görünüşe göre birisine motor çarpmış ve numarasını almayı başarmış. Gerçek bir hasar olduğunu sanmıyorum. Bu sadece bir deneme vakası."

"Şimdi daha önemli bir şey var. Cinayetlerin iş-

lendiği gece Croft-Thornton'da Silverdale'in odasında ışık olup olmadığını devriyedeki adamdan öğrendiniz mi?"

"Bunu nasıl düşündünüz efendim? Size bundan bahsetmemiştim."

"Bu sadece uzak bir ihtimaldi, Müfettiş. Silverdale bütün gece Croft-Thornton'da çalıştığını söylediği anda yalan söylediğinden emin oldum. Tahminimce siz de öyleydiniz. Sonra pencereye doğru yürüdünüz ve aşağı baktınız. Pencerenin sokaktan görünüp görünmediğini merak ettiğim için, ne demek istediğinizi anlamak için çok fazla zihin okumaya gerek yoktu. Ve daha sonra Markfield'a sorduğunuz sorulardan, aklınızın bir köşesinde devriye gezen polis memurunun olduğunu çıkarsamaktan kendimi alamadım. Belli ki Silverdale'in hikayesini kontrol etmek için nöbetçi polise o gece Silverdale'in odasında bir ışık görüp görmediğini sormuşsunuz. Işık yoktu tabii ki?"

"Hayır, efendim. O gece binanın hiçbir yerinde ışık yoktu. Polis memuruna defterine baktırdım."

"O halde Efendi Silverdale'i çok kötü bir yalanın içinde yakaladınız. Bu arada, sanırım biz onunla konuşurken odasına giren kızı fark etmişsinizdir: o gece onunla birlikte kasabada yemek yiyen Bayan Deepcar. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Güzel kız, efendim, gerçekten çok güzel. Sakin bir kız, sanırım. Eğer bir erkek ona ilgi duyuyorsa, elde etmek için çok şey yapabileceği türden bir kız."

Sir Clinton'ın yüz ifadesinden Müfettiş'in özet-

lemesine katılmadığı anlaşılıyordu.

"Bu arada," diye devam etti, "o sırada Silverdale'e ne söylediğini not ettiniz mi?"

"Pek sayılmaz efendim. Benim için hepsi Yunancaydı-çok teknikti."

"Yine de ilgimi çekti," diye itiraf etti Sir Clinton. "Bir kimyager dostum var -aslında zehiri ararken Markfield'i bizim için kontrol edecek olan Londralı adam- ve ara sıra benimle kimya hakkında konuKur. Sanırım 'karışık erime noktası'nın ne olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Kulağa karışık geliyor," dedi Müfettiş muzipçe.

Emniyet Müdürü bunu küçümseme olarak değerlendirdi.

"Meseleyi açıklayayım," diye devam etti, "o zaman siz de benim kadar biliyor olacaksınız. Saf bir madde, içine bir parça bile yabancı madde karıştığında eridiğinden daha yüksek bir sıcaklıkta erir. Diyelim ki size saf kinin olduğunu düşündüğünüz bir madde verildi ve elinizde kinin için normal testleri yapacak kimyasal madde yoktu. Yapacağınız şey şu olurdu. Öncelikle elinizdeki numunenin erime noktasını ölçerdiniz. Sonra numuneye kesinlikle kinin olduğunu bildiğiniz bir şeyden bir parça eklersiniz - örneğin laboratuvar stokunuzdan bir numune. Sonra bu karışımın erime noktasını ölçersiniz. İkinci erime noktasının ilkinden daha düşük olduğunu varsayarsak, o zaman orijinal örneğinize bir safsızlık eklediğiniz açıktır. Ve kinin olduğunu kesinlikle bildi-

ğiniz bir şey safsızlık olarak hareket ettiğine göre, o zaman orijinal maddenin kinin olmadığı açıktır. Öte yandan, örneğe eklediğiniz bir miktar kinin erime noktasını düşürmezse, o zaman orijinal örneğinizin de kinin olduğu kanıtlanmış olur. İki maddenin karıştırılması ve erime noktasının alınması, 'karışık erime noktası alma' dedikleri şeydir. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

Flamborough umutsuz bir ses tonuyla, "Hiç de bile, efendim," diye kabaca itiraf etti. "Hepsini yavaşça tekrar söyler misiniz?"

Sir Clinton konuyu kapatarak, "Bu aKamada bunun pek bir önemi yok," diye cevap verdi. "Bu konuyu daha sonra, belki de öğleden sonraki sonuçları aldıktan sonra tekrar ele alırım. Yine de aydınlatıcı bir konuşmaydı, Müfettiş, eğer tahminim doğru çıkarsa. Şimdi başka bir konu var. Sabah gazetelerinin halkın eline ne zaman geçtiği hakkında bir fikriniz var mı - yani normal seyrinde muhtemel en erken saat?"

"Bunu biliyorum efendim. Yerel teslimat sabah 7'de başlıyor. Banliyölerde ise doğal olarak biraz daha geç oluyor."

"Bu konuda emin olun lütfen. Courier ve Gazette'nin yayın bölümlerini arayın. İthal Londra gazeteleri konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Çok iyi, efendim. Peki ya bu günlük, efendim?" diye ekledi Müfettiş, sesinde neşeli bir arsızlıkla.

"Belli ki ben bakana kadar mutlu olmayacaksınız," diye homurdandı Sör Clinton, görevden duydu-

ğu hoşnutsuzluğu belli ederek. "Madem bu konuda kararlısınız, o halde bu işi bitirelim."

"Görebildiğim kadarıyla, efendim," diye açıkladı Flamborough, "bizi ilgilendiren sadece üç konu var: Hailsham denen kızla olan ilişkisi; Bayan Silverdale'le olan ilişkisi; ve mali işleri -ki itiraf etmeliyim ki bu benim için sürpriz oldu."

Sir Clinton Müfettiş'in sözleri üzerine başını kaldırdı, ama cevap vermeden derginin kalın ciltlerini kendine doğru çekti ve Flamborough'nun kırmızı işaretlerinin dikkat çektiği bölümleri incelemeye başladı.

"Belli ki üslubunu Pepys'ten örnek almamış," dedi yaprakları hızla çevirirken, "Her sayfada yaklaşık yüzde on 'ben' var gibi görünüyor. Ah! İşte ilk kırmızı kaleminiz."

Belirtilen pasajı dikkatle okudu.

"Norma Hailsham'la nişanlandığında hissettiklerini böyle anlatıyor," diye yüksek sesle yorumladı. "Kulağa oldukça üstün geliyor, sanki bu konuda ona ayrı bir lütufta bulunmuş gibi hissediyor. Görünüşe göre, gençlik aşkının ilk heyecanında bile, hak ettiği her şeyi alamadığını düşünüyordu. Bayan Hailsham'ın o sırada bunu okuyabilseydi gururunun okşanacağını sanmıyorum."

Diğer bazı bölümleri sesli bir yorum yapmadan hızla geçti ve sonra bir girişte birkaç dakika durdu.

"Şimdi Bayan Silverdale ile tanışmasına ve onun hakkındaki ilk izlenimlerine geliyoruz. Görünüşe

göre kadın onu zekâsından ziyade fiziğiyle cezbetmiştir. Elbette, gözlemlediği gibi: 'Hangi bekar kadın benimki gibi karmaşık bir doğanın tüm yönlerini tam olarak tatmin edebilir ki?' Bununla birlikte, Bayan Silverdale'in cazibelerini yeterince cömertçe sıralıyor."

Flamborough, zihninde bu pasajı hatırlayarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Karmaşık doğasının bu yönünün oldukça gelişmiş olduğunu söyleyebilirim," diye onayladı. "Baştan sona kadar her şey bu şekilde ilerliyor."

Sör Clinton birkaç sayfa daha çevirdi.

"Görünüşe göre Bayan Hailsham onun sorunlarına dair bazı işaretler almaya başladı," dedi kitaptan başını kaldırarak. "Burası kadınların bakış açılarındaki sınırlamalardan yakındığı bölüm, hatırlarsınız. Görünüşe göre nişanlısına görüş alanının hayal ettiğinden daha geniş olduğunu hissettirmiş ve nişanlısı da Bayan Silverdale'e bakmak için bu kadar çok zaman harcamaması gerektiğini söylemiş. Bu girişte, Hailsham kızının ellerinin bir hayat arkadaşında gerekli olduğunu düşündüğü güzellik standardına ulaşamadığını aniden keşfetmesi oldukça karakteristiktir. Evlilik yılları boyunca her gün bu eller kahvaltı kahvesini doldururken bastırılmış bir kızgınlıkla oturduğunu hayal ediyor. Bu onu oldukça endişelendiriyor gibi görünüyor."

"Devam ettikçe bu tür şeylerin geliştiğini göreceksiniz, efendim. Gerçek şu ki, kızdan bıkmıştı ve onda gördüğü ve kendisi için yeterince iyi bulmadığı

her şeyi not etti."

Sör Clinton sonraki birkaç kayda göz attı.

"Anlıyorum, Müfettiş. Görünüşe göre kızın dansı eskiden sandığı kadar iyi değil."

"Bir köpeği dövmek için herhangi bir sopa," diye tahmin etti Müfettiş.

"Şimdi aralarındaki çekişme belirgin bir boyuta ulaşmış gibi görünüyor ve Bay Wells'ten tezini destekleyen bir alıntıyla birlikte kıskançlık üzerine birkaç parlak düşünceyi not etmek için acele ediyor. Görünen o ki, kendi deyimiyle bu 'dolaşıklık' onun bireyselliğini sıkıştırıyor ve karmaşık doğasının kendini tam olarak ifade etmesini engelliyor. Gençken bu 'kendini ifade etme' kelimesi olmadan nasıl yaşadığımızı hayal bile edemiyorum. Bu bir nimet. Mucidinin madalya aldığına inanıyorum."

Flamborough, "Bir sonraki kayıt oldukça önemli, efendim," diye onu uyardı.

"Ah! İşte buradayız. Tüm bu laf kalabalığı yerine bir değişiklik olsun diye eyleme geçiyoruz. Bu son patlama, ha? H'm!"

Yazıyı düşünceli bir şekilde okudu.

"Hailsham'lı kız, iş sıkışmaya geldiğinde onu şaşırtmışa benziyor. Her şeyi onun bakış açısına göre değerlendirsek bile, kız oldukça öfkeli olmalı. Ve Yvonne Silverdale'in adı tartışmaya oldukça derin bir şekilde girmiş gibi görünüyor. "Beni düşündüğümden daha fazlasını bildiği konusunda uyardı; ve yaptığım şeyin bedelini ödeteceğini söyledi. Ve

yine: "Benimle ödeşmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağını söyledi. Görünüşe göre oldukça kaba bir sahne olmuş. "Sırası geldiğinde kendi sırasını savmadan o kadının önüne atılmayacaktı. Biliyor musunuz Müfettiş, günlüğünden süzüldüğünde bile kulağa biraz kindarca geliyor. Küçümsenen kadın ve serbest bırakılan cehennem, ha? Bayan Hailsham'ın resminden pek hoşlanmadım."

"Biraz virago," diye kabul etti Müfettiş. "Bunları okuduğumda merak ettiğim şey, bu standardı sürekli olarak koruyup korumayacağı ya da bunun sadece bir saman alevi olup olmadığıydı. Şikâyetlere değer veren biriyse. . . ."

"Yapbozun önemli bir parçası olabilir mi demek istiyorsunuz? Her halükarda, hikayede bir rolü olduğu için onu bir şekilde ölçüp biçmemiz gerekecek."

Emniyet Müdürü günlüğe geri döndü ve bazı kayıtları gözden geçirdi.

Bir süre sonra, "Biliyor musun," dedi, "o genç adamın hoş olmayan bir zihni vardı."

Müfettiş alaycı bir tavırla, "Beni şaşırtıyorsunuz," diye karşılık verdi. "Sanırım Bayan Silverdale'in cazibesine gerçekten vurulduğu yere geldiniz?"

"Evet. Her şeyde tuhaf bir huzursuzluk var. Belli ki onu yönlendirmiş ve sonra da defalarca hayal kırıklığına uğratmış."

Flamborough'nun kararı şöyleydi: "Karmaşık karakteri ve benzeri şeylerle ilgili tüm palavralarına rağmen, aslında çok basit biri gibi görünüyordu."

"Aylarca onunla dans etti; ve yarım gözlü herkes başından beri onunla sadece oynadığını görebilirdi. Kendi anlattıklarında bile bu açıkça görülüyor."

"Oldukça, kabul ediyorum. Ama unutmamalısınız ki, o kendisini sıradan-karşı konulmaz biri olarak görüyordu. Her şeyin olduğu gibi olduğuna kendini inandıramıyordu."

Müfettiş, "Daha sonraki kayıtlara bakın," dedi ve Sir Clinton da öyle yaptı.

"Kastettiğiniz bu mu? Onu açıkça reddettiği, böylece onun bile meselelerin gerçekte nasıl olduğunu anladığı yer mi?"

Flamborough, "Evet. Şimdi oradan devam edin," diye yönlendirdi.

Sir Clinton bir kırmızı işaretten diğerine geçerek her bir noktada belirtilen kayıtları okudu.

"Melodisi biraz değişiyor; ve kızgınlığı artıyor gibi görünüyor. İnsan, istediğini elde etmek için yeni bir yöntem aradığı ve bulamadığı izlenimine kapılıyor. Siz böyle mi anlıyorsunuz?"

"Evet," diye onayladı Flamborough. "Yolunu 'kancayla ya da sahtekarlıkla' bulmaktan ve aynı anlama gelen bir ya da iki başka ifadeden bahsediyor."

"Bu bizi bir hafta öncesine getiriyor. Ses tonunda bir değişiklik var gibi görünüyor. Daha fazla beklenti ve daha az bıkkınlık, eğer bu şekilde ifade edilebilirse."

"O zamana kadar planını bulduğunu okumuştum. Başarılı olacağından emindi, efendim. Bir son-

raki yazıya geçin lütfen. Orada kendi deyimiyle zaferiyle ilgili bir şey var."

Sir Clinton sayfaya bir göz attı ve bunu yaparken yüzü bir an için sanki çıkarımlarından birinin doğrulandığını görmüş gibi aydınlandı.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu. " 'Ve zaferimi sadece ben bileceğim' mi?"

"İşte bu, efendim. Çok fiyakalı ama oyunun kendi elinde olduğunu düşündüğünü gösteriyor. Bununla gerçekten ne demek istediği konusunda kafam biraz karıştı. Sonunda kızı öldürmek istediği şeklinde okunabilir. Bu da onu ne olduğunu bilen tek yaşayan kişi olarak bırakırdı, anlıyor musunuz?"

"Bu varsayımı yalanlayacak durumda değilim," diye itiraf etti Sir Clinton. "Ama böyle giderse, bu konunun bir ya da iki gün içinde açıklığa kavuşacağını düşünüyorum."

"Çok iyimsersiniz efendim," demekle yetindi Müfettiş. "Şimdi bir konuyu sona bıraktım, çünkü davayla hiçbir ilgisi olmayabilir. Günlüğün son yılı mali durumuyla ilgili sızlanmalarla dolu. Öyle ya da böyle, karşılayabileceğinden çok daha fazlasını harcamış gibi görünüyor. Okumak isterseniz tüm bölümleri not ettim efendim. Beyaz fişlerle işaretlenmiş setin arasındalar."

"Bana sadece ana hatlarını söyleyin," diye önerdi Emniyet Müdürü. "Bundan yola çıkarak, her şeyi didik didik etmek isteyip istemediğimi anlayabilirim."

"Yeterince basit efendim. Kaynaklarına göre

oldukça büyük bir ölçekte borç para alıyordu. Ve bazı kayıtlardan anladığım kadarıyla gösterebileceği bir teminatı da yok. Görünüşe göre amcasına gidip sermayesini teminat olarak kullanmasını istemeye cesaret edememiş - genç Hassendean'ın kendi sermayesini kastediyorum, amcasının yediemin olarak kontrolü altındaydı. Bu yüzden de alacaklısı lehine, rakam belirtilmeyen iyi bir meblağ karşılığında hayatını sigortalatmaya ikna edilmiş."

"Yani mevcut koşullarda tefeci sadece tek bir prim ödedikten sonra sigorta bedelinin tamamını mı alacak?"

"Sigorta şirketi intiharı kanıtlayamazsa."

Sir Clinton derginin son cildini kapattı.

"Bu tür sigorta işlerini daha önce de duymuştum. Ve tabii ki otuz yıl önce İskoçya'daki vurulma olayını hatırlarsınız, savcılık tam da bu tür bir işlemden güçlü bir şekilde bahsetmişti. Bu konuda herhangi bir araştırma yapacak zamanınız oldu mu?"

Flamborough'nun etkinliğini gösterme fırsatı bulduğu için memnun olduğu belliydi.

"Hemen araştırdım efendim. Bir kayıtta şirketin adından bahsediyordu: Western Medical and Mercantile Assurance Co. Merkez ofislerine bir telefon açtım ve poliçenin detaylarını aldım. Poliçe 5.000 sterlinlik ve tefeci Dudley Amyas Guisborough & Co. lehine."

"Kulağa çok aristokratik geliyor," diye yorumladı Emniyet Müdürü.

"Oh, bu sadece onun ticari işareti. Gerçek adı Spratton."

"Henüz bir talepte bulunulmadı mı?"

"Hayır, efendim. Acele ettiğini sanmıyorum. Soruşturma ertelendi, hatırlarsınız; ve intihar dışında bir karar çıkana kadar Spratton pek bir şey yapamaz. Öğrendiğime göre poliçede intihar maddesi varmış. Ama cinayet olduğu ortaya çıkarsa, Spratton'ın cebinde 5.000 sterlin kalır."

"Aslında Müfettiş, Bay Justice Dudley Amyas Guisborough & Co. için çok iyi bir iş yapıyor."

Flamborough bir fikre kapılmış gibiydi.

"Sanırım gidip Bay Spratton'a bir uğrayacağım. Bunu şimdi yapacağım."

"Oh, o yerel bir ışık, değil mi?"

"Evet, efendim. Geçen yıl bir davaya karışmıştı. Gerçi hatırlamazsınız. Pek bir şey çıkmadı. Sadece Spratton'ın eline düşen ve o köpekbalığının lanet olası açgözlülüğü yüzünden intihara sürüklenen yaşlı bir adam. Müfettiş Ferryside konuyu incelemek zorunda kaldı ve onunla dava hakkında konuştuğumu hatırlıyorum. Hafızamda böyle kalmış."

"Bakalım ondan ne çıkarabileceksiniz, Müfettiş. Ama eliniz boş dönerseniz hayal kırıklığına uğramam. Bu işe karışmış olsa bile, ön kapısına kadar uzanan düz bir ip bırakmamaya özen gösterecektir. Eğer bu bir çıkar cinayeti olsaydı, önceden iyi bir plan hazırlamak için bolca zaman olurdu. Bir anda yapılmazdı."

Bölüm IX.

Alacaklı

Müfettiş Flamborough'nun düzenli zihni, tefecinin binasının ticari görünümünde saygı duyulacak bir şey buldu. Kartını müdüre verirken dış ofisin bankosunda beklerken, eşyaların gösterişli görünümü ve küçük personelin çalışkanlığı dikkatini çekmişti.

"Bir sinek tuzağı olarak oldukça etkileyici," diye düşündü. "Harcayacak bol parası olan sağlam bir işletmeye benziyor. Tezgâhtarlar da çok terbiyeli. Belli ki Spratton yeni müşteriler üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya kararlı."

Bir dakikadan fazla bekletilmeden kâtip geri döndü ve onu, mobilyalarında ofise ait çok az şey bulunan bir odaya götürdü. İçeri girdiğinde, otuzlu yaşlarının sonlarında temiz traşlı bir adam şöminenin yanındaki koltuktan kalktı. Adamın görünüşü ilk bakışta Müfettiş'in hafızasında bir şeyler canlandırmış gibiydi ve Flamborough kendini, bir türlü yere indiremediği bir hatıranın peşinde buldu.

Tefeci, Müfettiş'in ziyaretini son derece normal bir olay olarak görüyor gibiydi. Tavırları coşkulu olmasa da güler yüzlüydü.

"İçeri buyurun, Müfettiş," diye davet etti, rahat koltuklardan birini işaret ederek. "Bir sigara içer misiniz?"

Büyük bir gümüş kutu uzattı ama Flamborough

içmeyi reddetti.

"Sizin için ne yapabilirim?" Spratton kutuyu şömine rafına yerleştirirken hoş bir şekilde sordu. "Bugünlerde para çok sıkışık."

Flamborough hafif alaycı bir gülümsemeyle, "Ben müşteri değilim," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Tefecinin gözleri kısıldı, ama bunun dışında duygularını belli eden hiçbir işaret göstermedi.

"O halde ne istediğinizi anlamakta güçlük çekiyorum," diye itiraf etti, başlangıçtaki güler yüzlülüğünü hiç kaybetmeden. "İşimi kesinlikle yasanın dört köşesi içinde yürütüyorum. Bu konuda bir şikayetiniz yok, değil mi?"

Müfettişin zaman kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

"Genç Hassendean'ın meselesi," diye açıkladı. "Geçen gün öldürülen genç adam. Davayı gazetelerde görmüş olmalısınız. Anladığım kadarıyla sizin müşterinizmiş."

Tefecinin yüzünden bir zekâ parıltısı geçti ama bunu hemen bastırdı.

"Hassendean?" diye tekrarladı, sanki hafızasını yokluyormuş gibi. "Bu ismi biraz hatırlıyorum. Ama benim işim büyük ve tüm detayları aklımda tuttuğumu iddia edemem."

Zilin yanına gitti ve çaldı. Çağrıya cevap veren bir kâtip belirdiğinde, tefeci emir vermek için döndü:

"Sanırım Bay Hassendean ile bazı işlemlerimiz

oldu - Bay Ronald Hassendean, değil mi?" teyit için Flamborough'ya baktı ve sonra devam etti: "Bana şu dosyayı getir Plowden."

Müfettişin bu oyunun Spratton'a yönünü bulması için zaman kazandırmaktan başka bir işe yaramadığını anlaması uzun sürmedi; ama Flamborough, kâtip dönüp masanın üzerine bir dosya koyana kadar sabırla bekledi. Spratton hafızasını tazeliyormuş gibi birkaç dakika yaprakları karıştırdı.

"Bu adamdan iyi bir aktör olurdu," diye düşündü Flamborough belli bir hayranlıkla. "Bunu çok iyi yapıyor. Ama bana kimi hatırlatıyor?"

Spratton'ın güzelce hesaplanmış ara konuşması sona erdi ve tekrar Müfettişe döndü.

"Çok haklısınız. Bizimle bazı işlemleri olduğunu anlıyorum!"

"Yaklaşık on bir ay önce başladılar, değil mi?"

Tefeci başıyla onayladı.

"Ona ilk olarak 100 sterlin borç verdiğimi buldum. Bundan iki ay sonra -hiçbir şey geri ödememişti- ona 200 sterlin borç verdim. Daha sonra Nisan ayında 300 sterlinlik bir kalem daha vardı, bunun bir kısmını daha sonra ödemediği faizi telafi etmek için bana geri ödemiş görünüyor."

"Bu krediler için nasıl bir teminatınız vardı?"

Tefecinin gözleri bir an için yine kısıldı; ama tavırlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"O zamana kadar onun beklentilerinden oldukça

memnundum."

"Ve ondan sonra sizden daha fazla borç mu aldı?"

"Görünüşe göre." Spratton dosyaya bakıyormuş gibi yaptı. "Haziran ayında 500 sterlin daha almak için bana geldi ve tabii ki faizler giderek artıyordu."

Flamborough belli bir kayıtsızlıkla, "Parayı uçuruyor olmalı," dedi. "Keşke ben de o paradan pay kapmanın yolunu bulabilseydim. Yeni bir deneyim olurdu. Ama bu büyüklükte rakamlar söz konusu olduğunda, sanırım güvenlik açısından daha iyi bir şey bekliyordunuz?"

Müfettişin rahat tavrına rağmen tefeci bir tuzaktan şüpheleniyor gibiydi.

"O zamana kadar benim defterlerimde binden fazla kaydı vardı."

Açık sözlülüğün en iyisi olacağını düşünüyor gibiydi.

"Onun için işleri ben ayarladım," diye devam etti. "Western Medical and Mercantile'da hayatı üzerine bir poliçe yaptırdı. Eğer görmek isterseniz poliçe kasamda duruyor."

"Elbette beklenmedik durumlar için makul bir marj bıraktınız, sanırım?" Flamborough sempatik bir şekilde sordu.

"Oh, doğal olarak borçlanmaya devam etmesini bekliyordum, bu yüzden beklenmedik durumlar için makul bir marj ayırmak zorundaydım. Poliçe 5,000 sterlinlikti."

Flamborough kıskanç bir ifadeyle, "Yani o öldüğüne göre cebinizde yaklaşık 4.000 sterlin var," dedi. "Bazı insanlar şanslı."

Spratton, "Buna karşılık benim yaptığım kötü borçları dengelemeniz gerekiyor," dedi.

Flamborough, görüşmesi sırasında önemli bir şey öğrenebildiğini iddia edemezdi; ama görüşmeyi uzatmak için hiçbir mazereti yoktu. Ayağa kalktı.

Ayrılmaya hazırlanırken, "Birini yargılamak söz konusu olduğunda bu gerçeklerin hiçbirine ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," dedi. "Eğer ihtiyacımız olursa, sizi uyaracak çok şeyimiz olacak elbette."

Tefeci koridora doğrudan çıkış sağlayan bir kapı açtı ve Flamborough dışarı çıktı. Koridor boyunca yürürken, Spratton'un kime benzediğini bulmak için hâlâ hafızasını zorluyordu; ve sonunda, dışarıdaki kaldırıma ulaştığında, aklına bir şey geldi.

"Tabii ya! Bu Şef! Bu adama bir bıyık takın ve saçlarını biraz boyayın, alacakaranlıkta Driffield gibi görünebilir. İkiz kardeşi değil; ama bir tür benzerlik var, şüphesiz."

Tefeci konusunda zamanını boşa harcadığını düşünerek karargâha döndü. Şimdi adamı kanlı canlı görmesi ve onu ölçüp biçme fırsatı bulması dışında, gerçekten de daha önce olduğundan daha ileride değildi; çünkü elde ettiği birkaç gerçek işlem rakamının kendi başına pek ilgi çekici olmadığı açıktı.

Karakola girdiğinde bir polis memuru öne çıktı.

"Burada bir beyefendi var, Müfettiş Flamborou-

gh. Silverdale davası için aradı ve sizi görmek istiyor. Kendisi Renard adında bir yabancı."

"Pekâlâ. Onu bana gönderin," diye emretti Flamborough.

Birkaç dakika içinde polis memuru, siyah bıyıklı ve sertçe taranmış saçlarıyla yabancı bir görünüm veren ufak tefek bir adamı içeri aldı. Müfettiş adamın hafif bir aksanla da olsa mükemmel İngilizce konuştuğunu görünce rahatladı.

"Adım Octave Renard," diye kendini tanıttı. "Bayan Yvonne Silverdale'in kardeşiyim."

Flamborough, bu trajik durumda küçük adamın metanetine duyduğu hayranlıkla, acısını paylaştığını ifade ederek onu rahatlatmak için acele etti.

"Evet, çok üzücü," dedi küçük Fransız, kendini kontrol altında tutmak için bariz bir çaba sarf ederek. "Kız kardeşime çok düşkündüm, anlarsınız ya. Çok neşeliydi, hayata çok düşkündü. Günün her anında eğlenirdi. Ve şimdi--"

Bir jest eksik cümleyi tamamladı.

Flamborough'nun yüzü üzüntüsünü belli ediyordu; ama meşgul bir adamdı ve zaman kaybetmeyi göze alamazdı.

"Beni bir konuda mı görmek istediniz?"

"Tek bildiğim gazetelerde yazılanlar," diye açıkladı Renard. "Davanın aslını, yani gerçekleri öğrenmek istiyorum. Bana söylenene göre bu davadan siz sorumluymuşsunuz. Bu yüzden size geldim."

Flamborough bir an tereddüt ettikten sonra ona bungalov trajedisinin ana hatlarını anlattı, bazı ayrıntıları yumuşattı ve halka açıklamak istemediği her şeyi çıkardı. Renard, Müfettiş'in anlattığı çıplak kemiklere et giydiren hayal gücünün iş başında olduğunu gösteren ara sıra gergin bir seğirmeyle dinledi.

Flamborough sözlerini bitirirken başını kederle sallayarak, "Bu kötü bir iş," dedi. "Tam da şansının yaver gittiği bir anda böyle bir şeyin olması gerektiğini düşünmek! Kaderin ironisi inanılmaz."

Müfettiş kulaklarını dikti.

"Son zamanlarda şansının yaver gittiğini söylemiştiniz, değil mi Bay Renard? Neydi o?"

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu küçük adam şaşkınlıkla. "Ama herhalde kocası size söylemiştir? Hayır mı?"

Flamborough başını salladı.

"Bu çok garip," diye devam etti Renard. "Bunu tam olarak anlayamıyorum. Kız kardeşim teyzesinin gözdesiydi. Vasiyetinde de böyle yazıyordu, anlıyor musunuz? Ve teyzem çok zengin bir kadındı. Siz İngilizlerin dediği gibi çok parası vardı. Bir süredir teyzemin sağlığı çok kötüydü. Son bir yıldır ya da daha fazladır kötüleşiyor. Kalp rahatsızlığı, anlarsınız ya. Ve sadece iki hafta önce, puf! Sönmüş bir mum gibi."

"Evet?" diye sordu Müfettiş.

"Vasiyeti avukatı tarafından saklanıyordu ve o da içeriğini bana ve kız kardeşime iletti. Gördüğü-

nüz gibi biz mütevelliydik. Benim kendime küçük bir vasiyetim vardı; ama ana meblağ kız kardeşime gitti. Şaşırmıştım; teyzemin bu kadar çok parası olduğunu düşünmemiştim - çoğunlukla Amerikan hisse senetlerinde. Sizin İngiliz paranızla 12.000 sterlin civarındaydı. Elbette frank olarak devasa bir meblağ, en az bir buçuk milyon."

"Ah!" diye araya girdi Flamborough, şimdi yakından ilgileniyordu. "Peki kız kardeşin bunu biliyor muydu?"

"Ölümünden sadece iki gün önce benden öğrendi. Ve anlıyorsunuz ya, bununla ilgili bir keder yoktu. Teyzem son birkaç aydır çok acı çekiyordu. Anjina pektoris, çok acı verici. Acılarının sona erdiğini görmek bizi çok mutlu etti."

Flamborough, ifşa edilen zemine girmeden önce bu yeni bilginin değerlendirilmesi gerektiğini düşündü.

"Westerhaven'da mı kalıyorsunuz Bay Renard?" diye sordu.

"Evet, sanırım birkaç gün daha," diye yanıtladı küçük adam. "Elimde, yerinde bulunmamı gerektiren bazı yasal meseleler var. Kız kardeşim öldüğüne göre, bu paranın nasıl elden çıkarılacağı da düşünülmesi gereken bir konu. Beklemediğim zorluklarla karşılaştım."

"Peki kaldığınız süre boyunca adresiniz ne olacak?"

"Imperial Otel'deyim. Beni her zaman orada bulabilirsiniz."

"Bay Renard, müsaade ederseniz sizinle daha sonra konuşmak isterim. Şu anda çok meşgulüm. Belki ellerim boşken birkaç dakikanızı ayırabilirsiniz."

"Memnuniyetle," diye kabul etti Renard. "Beni ne zaman görmek istersen, bir mesaj gönder. Çok endişeliyim, anlıyor musun?" diye bitirdi sözlerini, sesinde Flamborough'nun resmi kaplamasını delip geçen ve içindeki daha yumuşak malzemeye dokunan bir titremeyle.

Bölüm X.

Alınan Bilgiler

Sonraki bir iki gün boyunca Sir Clinton'ın Hassendean davasına olan ilgisi azalmış gibi görünüyordu ve Müfettiş Flamborough, sonunda işe yaramadığını kanıtlayan bir iki ipucunu takip ettikten sonra, soruşturmanın gösterdiği doğrudan ilerlemenin eksikliğinden rahatsız olmaya başlamıştı. Bir sabah Emniyet Müdürü onu ofisine çağırdığında oldukça rahatladı. Flamborough sonuçsuz kalan araştırmaları hakkında özür dileyen bir açıklama yapmaya başladı; ancak Sir Clinton onun gayretini takdir eden bir iki kelimeyle sözünü kesti.

"İşte size devam etmeniz için daha kesin bir şey," diye önerdi. "Zehri araması için görevlendirdiğimiz Londralı adamdan az önce bir ön rapor aldım. Mümkün olan en kısa zamanda bana özel bir görüş bildirmesini istedim. Resmi raporu daha sonra gelecek elbette."

Müfettiş hevesle, "Onu gördü mü, efendim?" diye sordu.

Sir Clinton, "O da benimle aynı sonuca vardı, sanırım siz de aynı sonuca vardınız," diye güvence verdi.

Flamborough şaşkın görünüyordu.

"Ben kendim fark etmedim," diye çekinerek itiraf etti. "Aslında, gözbebeklerinin genişlemesi dışın-

da, ki bu da çeşitli ilaçlardan kaynaklanmış olabilir, ne olduğunu kesin olarak gösteren bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Çıkarım gücünüzü kullanma fırsatını asla kaçırmamalısınız, Müfettiş. Sizi bundan mahrum etmemeliyim. Şimdi iki şeyi bir araya getirin: Karışık erime noktası olayı ve genç Hassendean'ın günlüğüne yazdığı 'zaferi' hakkındaki ifade. Üçüncü bir nokta olarak da kızın göz bebeklerinin durumunu ekleyin, işte bu kadar!"

Flamborough bu bilgiler üzerine bir süre düşündü ama sonunda başını salladı.

"Henüz göremiyorum, efendim."

"Bu durumda," dedi Sir Clinton, iyiliksever bir tavırla, "sanırım yavaş yavaş kafana dank etmesine izin versek iyi olacak. Birdenbire ne kadar basit olduğunu fark edersen kendine kızabilirsin."

Konuşurken ayağa kalktı.

"Sanırım şimdi Croft-Thornton Enstitüsü'ne bir ziyarette bulunacağız ve Markfield'in muayenesinin nasıl gittiğini göreceğiz. Çok fazla spekülasyon yapmaya başlamadan önce bir kontrol etsek iyi olur."

Markfield'i laboratuarında buldular ve Sir Clinton hemen işe koyuldu.

"Şu zehir işinin nasıl gittiğini görmek için geldik, Dr. Markfield. Bize haber verebilir misiniz?"

Markfield masasının üzerindeki bir defteri gösterdi.

"Çıkardım sanırım. Her şey orada; ama henüz düzgün bir rapor yazacak zamanım olmadı. Bu--"

"Hyoscine?" Sör Clinton araya girdi.

Markfield bariz bir takdirle ona baktı.

"Çok haklısınız," diye onayladı, biraz da şaşkınlıkla. "Sanırım özel bilgilere sahipsiniz."

Emniyet Müdürü konuyu geçiştirdi.

"Bu soruyu sadece kendi bilgimiz için soruyorum; mahkemede yemin etmeniz istenmeyecek. Sizce vücutta toplam ne kadar hiyosin vardı? Yani kendi elde ettiğiniz sonuçlara bakarak söylüyorum."

Markfield bir an için düşündü.

"Size bir tahminde bulunuyorum, ama sanırım hedefe oldukça yakın. Elbette bunun üzerine yemin edemem. Ancak en küçük miktar, sonuçlarıma bakılırsa, yedi ya da sekiz miligram civarında bir yerde olabilir."

"Bu madde hakkında bir şeyler araştırdınız mı - maksimum doz ve benzeri şeyler?" Sör Clinton sordu.

"Hiyosin hidrobromürün maksimum dozu kitaplarda bir miligramın onda altısı olarak belirtilmiştir - eczacıların ağırlıklarına göre yaklaşık bir tanenin yüzde biri."

"O zaman maksimum dozun on ya da on iki katını yutmuş olmalı," diye hesapladı Sir Clinton, bir iki dakikalık zihinsel hesaplamadan sonra.

Bir süre durakladı, sonra tekrar Markfield'a döndü.

"Dükkânınızdaki hiyosini görmek isterim, eğer kolayca bulabilirseniz."

Markfield itiraz etmedi.

"Dün gelmiş olsaydınız şişe burada, yanımda olurdu. Şimdi rafa geri götürdüm."

"Sanırım bunu karışık bir erime noktası yapmak için ödünç aldınız?" Sir Clinton sordu.

"Evet. Tanımlanması gereken bir maddenin sadece bir izi olduğunda, bu en kolay yöntemdir. Ama kimya hakkında bir şeyler biliyor gibisiniz?"

"Korkarım ki hata yapmaya yetecek kadar. Bir keresinde birisi bana karışık erime noktası işini tarif etmişti ve aklımda kaldı. Şimdi sizin şu mağazanıza bakalım."

Markfield onları bir geçit boyunca yönlendirdi ve sonunda bir kapı açtı.

"Burada," dedi.

"Kilitli tutmuyor musunuz?" Sör Clinton, Müfettiş'in ardından içeri girerken gelişigüzel sordu.

Markfield biraz şaşkınlıkla, "Hayır," diye cevap verdi. "Burası bu bölümün genel kimyasal deposu. Kilitli tutmanın bir anlamı yok. Bütün malzemelerimiz burada ve her kloroform ya da benzen istediğimizde anahtarı bulup çıkarmak zorunda kalmak büyük sıkıntı yaratır. Elbette gümrüksüz alkolü de kilit altında tutuyoruz. Gümrük yönetmeliklerine göre bu gerekli."

Sör Clinton hemen kabul etti.

"Hepiniz doğal olarak güvenilir insanlarsınız,"

diye itiraf etti, "Burası düşüncesizce oyunlar oynayabilecek küçük öğrencilerin olduğu bir yer değil."

Markfield odayı kaplayan kutulardan birine gitti, bir rafı karıştırdı ve küçük bir şişe çıkardı.

"İşte madde," diye açıkladı ve Emniyet Müdürüne uzattı. "Bu tabii ki hidrobromid, yani alkaloidin kendisinin tuzu. Tıpta kullanılan bileşik bu."

Artık eline geçtiğine göre, Sir Clinton bu maddeyle pek ilgilenmiyor gibiydi. Onu Flamborough'ya uzattı, o da akıllıca bir bakış attıktan sonra Markfield'a geri verdi.

Markfield zehir şişesini eski yerine koyarken Emniyet Müdürü, "Aklıma gelen bir nokta daha var," diye açıkladı. "Acaba bu binada genç Hassendean'a ait eski bir not defteri var mı? Bu türden herhangi bir şey olabilir."

MüfettiK bu talebe bir anlam veremedi ve bu konuyu düKünürken yüz ifadesinden kafasının karıKık olduğu anlaKılıyordu. Markfield cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü, belli ki Sir Clinton'ın amacına uygun herhangi bir eşyanın varlığını hatırlamaya çalışıyordu.

"Sanırım odamda bir yerlerde onun kabataslak bir not defteri var," dedi sonunda. "Ama bu sadece tartıların ve bunun gibi şeylerin kaydı. İşe yarar mı?"

Sör Clinton minnettar bir ifadeyle, "Aynen öyle," dedi. "Benim için elinizi çabuk tutarsanız çok minnettar olurum. Umarım sizi çok fazla rahatsız etmiyordur."

Markfield'in ifadesinden onun da MüfettiK kadar kafasının karıKtığı anlaKılıyordu ve merakı odasına dönerken adımlarını hızlandırmıK gibiydi. Birkaç dakikalık bir arayıKtan sonra aradığı defteri buldu ve Sir Clinton'ın önündeki masaya bıraktı. Genç Hassendean'ın yazılarına aKina olan Flamborough, notların ölü adamın elinden çıktığını anlamakta güçlük çekmedi.

Sör Clinton boş boş yaprakları çeviriyor, oradaki buradaki kayıtları inceliyordu. Sonuncusu onu tatmin etmiş görünüyordu ve incelemesine bir son verdi. Flamborough masanın üzerine eğildi ve açıkta kalan yaprakta sadece aşağıdaki yazıyı görünce şaşırdı:

Potas ampulünün ağırlığı	=50.7789 grs.
Potas ampulünün ağırlığı + CO_2	=50.9825 grs.
CO_2'nin ağırlığı	=0.2046 grs.

"Bu arada," dedi Sir Clinton kayıtsızca, "elinizin altında kendi defterlerinizden biri var mı - içinde aynı türden şeyler olan bir şey?"

Şaşkın olduğu her halinden belli olan Markfield bir çekmeceye gitti ve bir not defteri çıkararak Emniyet Müdürüne uzattı. Sir Clinton yine rastgele sayfalara göz gezdirdi ve sonra ikinci defteri ilkinin yanına açık bıraktı. Hiçbir şeyi kaçırmamaya kararlı olan Flamborough, Markfield'in defterinin açıkta kalan sayfasını inceledi ve şu notla ödüllendirildi:-

U tüpünün ağırlığı	=	24.7792 gms.
U tüpünün ağırlığı + H_2O	=	24.9047 gms.
H_2O'nun ağırlığı	=	0.1255 gms.

Müfettiş kendi kendine vahşice, "Ne demek istediğini anladıysam ne olayım," dedi. "Bana Yunanca gibi geliyor."

"Dikkatsiz bir genç adam," dedi Emniyet Müdürü sert bir sesle. "Bu notlara göz atarken gözüm basit aritmetikte üç hata yakaladı. Bir tanesi şu sayfada," diyerek açık defteri gösterdi. "Çok aceleci bir insanmış gibi görünüyor."

"Güvenilmez genç bir tazı!" Markfield'in biraz daha yoğunlaştırılmış tanımıydı. "Onu bir haftadan fazla burada tutan şey tamamen nüfuzdu. Burayı inşa etmek için paranın çoğunu veren yaşlı Thornton onunla ilgileniyordu - sanırım babasını tanıyordu - ve bu yüzden yaşlı Thornton'un duygularını törpülemekten korktuğumuz için genç yavruyu burada tutmak zorunda kaldık. Aksi takdirde. . . ."

Aposiopesis'e eşlik eden jest, Markfield'in, koruyucusunun etkisi geri çekilmiş olsaydı genç Hassendean'ın başına gelecek olan kaderle ilgili fikrini ifade ediyordu.

Emniyet Müdürü bu yeni bilgiyle aydınlanmış görünüyordu.

"Bu kadar uzun süre burayı yönetmesine nasıl izin verdiğinizi anlayamadım," diye itiraf etti. "Ama

tabii ki, durum böyle olunca, yararlı bir iş yapmasa bile onu tutmak daha ucuza geliyordu. İnsan hayırseverlerini küstürmeyi göze alamaz."

Bir duraksamadan sonra, görünüşe göre daha önceki bir düşünce çizgisine geri dönerek devam etti:

"Bir bakalım. Normal dozun on iki katı kadar hiyosin verildiğini mi anladınız?"

Markfield başıyla onayladı ama bunu kelimelerle ifade etti:

"Bu kaba bir rakam, unutmayın."

"Elbette," diye kabul etti Sör Clinton. "Aslına bakarsanız, benim aklımdaki rakam 15'ti. Sanırım bazı şeylerin gözünüzden kaçmış olması ve verdiğiniz rakamın düşük bir tahmin olması mümkün."

"Büyük olasılıkla," diye açık yüreklilikle itiraf etti Markfield. "Size en düşük rakamı verdim, doğal olarak, iş o noktaya gelirse yemin edebileceğim bir rakam. Bu yasal bir dava olduğu için rakamın altında kalmak, üstünde kalmaktan daha güvenli. Ama büyük olasılıkla, dediğiniz gibi, gerçekten mevcut olan tüm maddeyi izole etmeyi başaramadım; ve cesetteki miktarın on miligrama kadar çıkabileceğini, hatta bunun biraz üzerinde olabileceğini inkar edemem."

Emniyet Müdürü, "Belki de uğraşmaya değmez," diye sözlerini tamamladı. "Asıl önemli olan, en düşük tahminle bile onu oldukça kısa bir sürede öldürecek kadar zehir yutmuş olması gerektiğidir."

Bundan tatmin olmuş görünüyordu ve Markfield'in resmi raporunun hazırlanması ve sunulma-

sıyla ilgili birkaç soru sorduktan sonra ayrıldı. Ancak arkasını dönüp giderken aklına yeni bir düşünce geldi.

"Bu arada, Dr. Markfield, Bayan Hailsham'ın bu sabah burada olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Markfield. "İçeri girerken onu gördüm."

"Onunla birkaç kelime konuşmak isterim," diye önerdi Sör Clinton.

"Resmi olarak mı?" Markfield sordu. "Kızı endişelendirmeyeceksin, değil mi? Eğer size söyleyebileceğim bir şey varsa, çok memnun olurum, biliyorsunuz. Bir cinayet davasında polis tarafından tutuklandığının söylenmesi bir kız için hiç de hoş bir şey değil."

Emniyet Müdürü konuyu uzatmadan kabul etti.

"O zaman belki onu çağırtabilirsin ve onunla burada konuşabiliriz. Daha özel olur ve dışarıda bu konu hakkında konuşmaya gerek kalmaz."

"Pekâlâ," diye hemen kabul etti Markfield. "Sanırım bu daha iyi olur. Onu şimdi çağıracağım."

Bir zil çaldı ve bir çocuğu mesajla gönderdi. Birkaç dakika içinde kapı çalındı ve Markfield Norma Hailsham'ı odaya buyur etti. Müfettiş Flamborough, Norma'nın kişiliğiyle ilgili tasavvurunun gerçekle ne kadar örtüştüğünü görmek için ona ilgiyle baktı. Görünüşe göre yirmi ile yirmi beş yaşlarında bir kızdı ve titiz bir şekilde giyinmişti. Belli ki kıyafetlerine özgürce para harcıyor ve harcadığının karşılığını nasıl alacağını biliyordu. Ancak gözleri kızın

yüzünde gezindikçe, Müfettiş daha canlı bir izlenim edindi. Yüz hatları yakışıklı olmaktan çok çarpıcıydı ve Flamborough özellikle kare şeklindeki çenesine ve uzun, ince dudaklı, esnek ağzına dikkat etti.

"Aman!" diye yorumladı kendi kendine. "Bir anda parlayabilir ama o çene ve o dudaklarla bir daha hemen sakinleşmez. Onun kinci bir tip olduğunu söylerken haklıymışım. Onunla başımın belaya girmesini pek umursamamalıyım."

Talimat almak için Sör Clinton'a baktı ama görünüşe göre Emniyet Müdürü görüşmenin sorumluluğunu üstlenmeyi teklif etmişti.

"Oturur musunuz, Bayan Hailsham," diye önerdi Sir Clinton, kıza bir sandalye çekerek.

Flamborough, Emniyet Müdürü'nün görünüşte sıradan bir nezaketle, kızı dikkat çekmeden, yüzünün pencereden gelen ışıkla net bir şekilde aydınlatıldığı bir konuma getirdiğini profesyonel bir ilgiyle fark etti.

"Bu Müfettiş Flamborough," diye devam etti Sir Clinton, tanıştırma jestiyle. "Elimizdeki garip bir dava hakkında size bir iki soru sormak istiyoruz, Hassendean meselesi. Korkarım bu sizin için acı verici olacak; ama bize elinizden gelen yardımı yapacağınızdan eminim."

Norma Hailsham'ın ince dudakları onun ilk sözleriyle sert bir çizgiye oturdu, ama bu hareket belli ki istemsizdi, çünkü Sir Clinton sözlerini bitirdiğinde dudakları tekrar gevşedi.

Düzgün bir sesle, "Elimden gelen her türlü yar-

dımı yapmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

Kadının yüz ifadesini inceleyen Flamborough, bakışlarının önündeki üç adamın birinden diğerine hızla kaydığını fark etti.

"Kendini biraz fazla beğenmiş," diye özel bir yargıya vardı. "Ama yine de her zamanki bakış taciri tiplerden; ve büyük olasılıkla herhangi bir erkekle konuşurken gözleriyle oynuyor."

Sör Clinton açık sözlülüğü bir erdem haline getiriyor gibiydi:

"Size sormak istediğim kesin bir soru yok, Bayan Hailsham," diye itiraf etti. "Umduğumuz şey, bize dolaylı olarak bu olaya ışık tutabilecek bir şeyler söyleyebileceğinizdi. Gördüğünüz gibi, olaya karışan insanlar hakkında hiçbir şey bilmeden bu işe girdik ve doğal olarak en ufak bir şey bile bize yardımcı olabilir. Eğer yanılmıyorsam, Bay Hassendean'ı oldukça iyi tanıyordunuz?"

"Bir zamanlar onunla nişanlıydım. Çeşitli nedenlerle nişanı bozdu. Sanırım bu herkesin bildiği bir şey."

"Bize nedenlerinden herhangi birini söyleyebilir misiniz? Burnumu sokmak istemem, anlıyorsunuzdur; ancak bunun önemli bir nokta olduğunu düşünüyorum."

Bayan Hailsham'ın yüzü, onun hassas bir noktaya dokunduğunu gösteriyordu.

"Beni başka bir kadın için terk etti, hem de acımasızca."

"Bayan Silverdale?" Sör Clinton sordu.

"Evet, o yaratık."

"Ah! Şimdi açık bir soru sormak istiyorum. Nişanlılığınız sürdüğü sürece mutlu bir nişanlılık mıydı? Yani, tabii ki, Bayan Silverdale'e ilgi duymadan önce."

Norma Hailsham cevap vermeden önce birkaç dakika kaşlarını çatarak oturdu.

"Buna cevap vermek zor," diye belirtti sonunda. "İtiraf etmeliyim ki her zaman benden çok kendisini düşündüğünü hissettim ve bu bir hayal kırıklığıydı. Ama görüyorsunuz, ona çok düşkündüm; bu da bir fark yarattı elbette."

"Nişanınızın bozulmasına ne sebep oldu?"

"Buna neyin yol açtığını mı soruyorsunuz? Yvonne Silverdale yüzünden sürekli sürtüşme yaşıyorduk. Beni ihmal ediyor ve zamanını onunla geçiriyordu. Doğal olarak onunla bu konuda birden fazla kez konuştum. O kadın yüzünden beni küçümsemesine izin veremezdim."

Kızın son cümlesinde sesinin altında yatan düşmanlık duygusu hiç de yanlış değildi. Sör Clinton bunu görmezden geldi.

"Bay Hassendean ve Bayan Silverdale arasındaki ilişkiler hakkında ne düşünüyordunuz?"

Soruyu duyan Bayan Hailsham'ın ince dudakları gizlenemez bir küçümsemeyle kıvrıldı. Sanki tatsız bir şeyden uzak duruyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Bu konuya girmeye pek gerek yok, değil mi?"

diye sordu. "Kendiniz karar verebilirsiniz."

Ama bu konuyu sözle geçiştirmiş olsa da, konuşma tonu bu konudaki özel görüşlerini ele vermeye yetiyordu. Sonra, kötü niyetli bir neşeyle karışık yoğun bir acıyla ekledi:

"Sonunda hak ettiğini buldu. Üzgünmüşüm gibi davranmıyorum. Bence ikisine de iyi hizmet edildi."

O zamana kadar kontrol altında tuttuğu öfkesi de dizginlerinden boşaldı:

"Kimin bildiği umurumda değil! Başlarına gelen her şeyi hak ettiler, ikisi de. Kendi kocası varken gelip onu ayartmakla ne işi vardı? Sırf kendi kibrini tatmin etmek için benimle olan nişanını bozdurdu. Bundan sonra onlar için gözyaşı dökmemi beklemiyorsun değil mi? İnsan pek çok şeyi affedebilir ama böyle şeylerde numara yapmanın bir faydası yok. Bana vurabildiği kadar sert vurdu ve hak ettiğini bulduğu için mutluyum. O zaman onu sandığı kadar iyi çıkamayacağı konusunda uyarmıştım; bunu söylediğimde yüzüme güldü. Şimdi gülme sırası bende. Hesap eşitlendi."

Ve gerçekten de güldü, kahkahasında bir histeri vardı. Yaralı gururun bu salgına neden olma konusunda hayal kırıklığına uğramış tutkuyla ortak olduğunu görmek için büyük bir psikoloji becerisi gerekmiyordu.

Sör Clinton histeriyi onu tamamen ele geçirmeden önce kontrol etti.

"Korkarım bizim için yeni olan hiçbir şey söyle-

mediniz Bayan Hailsham," dedi soğuk bir sesle. "Bu melodramatik iş bizi ileriye götürmüyor."

Kız sert gözlerle ona baktı.

"Benden ne gibi bir yardım bekliyorsun?" diye sordu. "Onun intikamının alındığını görmek için can atmıyorum, o kadar."

Sir Clinton, bu tür bir soruKturmanın hiçbir yarar sağlamayacağını açıkça anlamıKtı. Kızın herhangi bir şüphesi olsun ya da olmasın, katilin yakalanmasına yol açabilecek bir bilgi vermeye niyetli olmadığı kesindi. Emniyet Müdürü bir sonraki sorusunu sormadan önce kızın sakinleşmesini bekledi:

"Hyoscine adı verilen bir alkaloid hakkında bir şey biliyor musunuz, Bayan Hailsham?"

"Hyoscine?" diye tekrarladı. "Evet, Avice Deepcar şu anda bunun üzerinde çalışıyor. Bir süredir Dr. Silverdale'in yönetiminde bu işle uğraşıyor."

Gizlice Markfield'a bakan Flamborough, kimyagerin bastıramadığı anlaşılan öfkeli bir başlangıcı fark etti. Bunun üzerine alarma geçen Müfettiş, Markfield'in bu bilgiye sahip olması gerektiğini ve bunu söylemekten kaçındığını düşündü.

Sir Clinton, "Özelliklerini kastetmiştim," diye araya girdi. "Ben bu konularda siz kimyagerler gibi uzman değilim."

"Ben bir alkaloid uzmanı değilim," diye itiraz etti Bayan Hailsham. "Bu konuda hatırlayabildiğim tek şey Alacakaranlık Uykusu'nda kullanıldığı."

Sir Clinton kibarca, "Sanırım öyle, şimdi siz

söyleyince," diye kabul etti. "Bu arada, arabanız var mı, Bayan Hailsham?"

"Evet. Dört koltuklu bir Morris-Oxford."

"Bir salon mu?"

"Hayır, bir tur modeli. Neden sordunuz?"

"Birileri son sis gecesinde bir adama çarpmış gibi görünen bir araba hakkında bilgi istiyor. Sanırım o gece dışarıda değildiniz, Bayan Hailsham?"

"Olduğu gibi öyleydim. Bir dansa gitmiştim. Ama boğazım ağrıyordu ve sis daha da kötüleştirdi; bu yüzden çok erken ayrıldım ve elimden geldiğince eve döndüm. Ama kimseye çarpan benim arabam değildi. Hayatımda hiç kaza yapmadım."

"Sanırım o siste çarpışmış olsanız bile mazur görülebilirdiniz. Ama belli ki peşinde olduğumuz sizin arabanız değil. Duyduğumuz arabanın numarası neydi, Müfettiş?"

Flamborough not defterine baktı.

"GX.9074, efendim."

Markfield kulaklarını dikerek, "Bunu bir daha söyle," dedi.

"Numara GX.9074'tü."

Markfield, "Bu benim arabamın numarası," diye gönüllü oldu.

Bir süre düşündü, görünüşe göre siste yaşadıklarını hatırlamaya çalışıyordu. Sonunda yüzü aydınlandı.

"Oh, sanırım ne olduğunu biliyorum. O gece Dr. Ringwood'u kullanırken, bir adam neredeyse ön çamurluğuma doğru yürüyordu. Beyni hakkında söylediklerimle duygularını incitmiş olabilirim ama yemin ederim ona arabayla dokunmadım."

Sir Clinton onu temin etmek için aceleyle, "Bizim meselemiz değil," dedi. "Eğer bir şey olursa bu sigorta şirketinizin meselesi. Dr. Ringwood'dan anladığım kadarıyla şehir dışına yaptığınız yolculukta pek de rekor kırmamışsınız, bu yüzden endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Gelmeyeceğim," dedi Markfield sinirli bir ifadeyle. "Bir daha size gelirse onu bana yönlendirebilirsiniz."

"Bizim bu konuyla hiçbir ilgimiz yok," diye belirtti Sir Clinton. "Ona sahibinin adresini Vilayet Meclisi'nden alacağı söylenmişti. Sanırım düşünecek zamanı olduğunda daha sakin bir ruh haline bürünmüştür."

Bu ara sırasında kendini tamamen kontrol altına almış gibi görünen Bayan Hailsham'a döndü.

"Sanırım sizi endişelendirmemiz gereken tek şey bu, Bayan Hailsham. Sizi bu kadar sıkıntıya soktuğumuz için özür dilerim."

Görüşmenin sona erdiğinin bir işareti olarak, ona kapıyı açmak için hareket etti.

"Size kesinlikle başarı dilemiyorum," dedi buz gibi bir sesle, odadan çıkarken.

"Sanırım burada yapmamız gereken tek şey bu,

Müfettiş," dedi Sir Clinton açık kapıdan geri dönerken. "Dr. Markfield'in daha fazla zamanını almamalıyız. Sizi fazla acele ettirmek istemiyorum," diye ekledi Markfield'e, "ama resmi raporunuzu mümkün olduğunca çabuk bize ulaştıracaksınız, değil mi?"

Markfield başını sallayarak söz verdi ve iki yetkili binadan ayrıldı. Karargâha tekrar ulaştıklarında, Sör Clinton kendi ofisine giden yolu açtı.

"Bir iki dakika oturun, Müfettiş," diye davet etti. "Hazır konu açılmışken Londralı adamın raporuna da bir göz atabilirsiniz. İşte burada - elbette ondan resmi versiyonu alana kadar gerçek kullanım için değil."

Flamborough'nun açtığı bir kâğıdı uzattı.

"Bu arada, efendim," diye sordu Müfettiş okumaya başlamadan önce, "bu bilgiyi saklamanızın bir nedeni var mı? Bu cehennem muhabirleri ayrıntılar için tepemdeler; ve eğer bu zehir olayı herhangi bir zarar vermeden yayınlanabilecekse, onları susturmak için bunu onlara da verebilirim. Son yirmi dört saattir benden pek bir şey öğrenemediler ve onlara verebileceğimizi vermek en iyisi."

Sir Clinton bu konuya biraz önem veriyor gibiydi; çünkü cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

"Malın adını söylesinler," dedi sonunda. "Yine de onlara herhangi bir ayrıntı vereceğimi sanmıyorum. İlacın adı konusunda oldukça tatmin oldum, ancak doz hala az çok bir fikir meselesi ve bu konuda bir şey söylemesek daha iyi olur."

Flamborough elindeki rapordan başını kaldırıp baktı.

"Markfield ve Londralı adam dozu yaklaşık olarak aynı rakama, sekiz miligrama çıkarıyor gibi görünüyor," dedi.

"Her ikisi de çok keskin işçiler olmalı," diye belirtti Sir Clinton. "Kimyager olduğumu iddia etmiyorum, Müfettiş, ama bu konuda biraz başarılı olduklarını anlayacak kadar bilgim var. Bununla birlikte, hemen daha ilginç bir konuya geçelim. Hailsham'lı kız hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ondan ne anladım?" Flamborough biraz zaman kazanmak için tekrarladı. "Aşağı yukarı beklediğim gibi biri olduğunu düşündüm, efendim. Kendini beğenmiş, sert bir cadaloz ve terk edildiği için öfkeden deliye dönmüş biri. İntikamcı da. Ve biraz da kaba, efendim. Hiçbir namuslu kız bir grup yabancıyla ölü bir adam hakkında böyle konuşmaz."

Sir Clinton ana konuya bağlı kalarak, "Bize yararlı pek bir şey söylemedi," dedi. "Ve genel üslup konusunda size tamamen katılıyorum."

Flamborough, Enstitü'ye yaptıkları ziyaret sırasında kafasını kurcalayan bir konuya döndü:

"Genç Hassendean'ın defterini ne için istediniz efendim? Bunu tam olarak anlayamadım."

"Ne elde ettiğimi gördünüz: sonuçlarını doğrulamak için hiçbir zahmete katlanmayan dikkatsiz bir işçi olduğunu kesin olarak kanıtlayan aritmetik hatalar."

"Bundan daha fazlasını anladığınızı düşünmüştüm, efendim, yoksa Markfield'in defterini de görmek istemezdiniz. Bir adamın aritmetiğindeki hataları fark

etmek için başka birinin defterine gerek yok elbette."

Sör Clinton yumuşak bir ifadeyle astına baktı:

"Bu kadarını anladığınıza göre, çıkarımın geri kalanından aldığınız zevki bozmak yazık olur. Sadece düşün ve sonucu bana söyle, ikimizin de bağımsız olarak aynı sonuca varıp varmadığımızı görmek için. Bir ağırlık ve ölçü dönüşüm tablosu işinize yarayacaktır."

"Dönüşüm masası mı, efendim?" diye sordu Müfettiş, ne diyeceğini bilemediği belliydi.

"Evet. 'Bir metre 39-37 inç'e eşittir' ve bunun gibi şeyler. Okulda kullanılan türden şeyler, bilirsiniz."

"Benim için çok derin, efendim," dedi Müfettiş hayıflanarak. "Cevabı bana söylemeniz gerekecek. Bu da bana, dozun maksimumun on beş katı olup olamayacağını sormanıza neyin sebep olduğunu hatırlatıyor?"

Emniyet Müdürü tam astına acımak üzereydi ki masa telefonu aniden çaldı. Sör Clinton ahizeyi kaldırdı.

". . . Evet, Müfettiş Flamborough burada. Müfettiş Flamborough burada."

Ahizeyi Müfettişe uzattı, o da telin diğer ucundaki kişiyle kopuk kopuk bir konuşma yaptı. Sonunda Flamborough aleti bıraktı ve yüzünde memnuniyet ifadesiyle Sir Clinton'a döndü.

"Bir şey bulduk efendim. Arayan Fossaway'di. Fountain Sokağı'ndan arıyor. Görünüşe göre birkaç dakika önce bir adam aramış ve bungalov davasıyla ilgili

olarak bir ödül konma ihtimali olup olmadığını öğrenmek için etrafı araştırmaya başlamış. Bir şeyler biliyor gibi görünüyordu ve onu ne yapabileceğini görmesi için Dedektif Çavuş Fossaway'e teslim ettiler. Fossaway bu işin arkasında bir şeyler olduğundan oldukça emin, ancak adamdan kesin bir ifade alamadı."

"Fossaway onu hala orada mı tutuyor?"

"Hayır, efendim. Onu alıkoyacak gücü yoktu elbette; adam da sonunda inat etti ve kesin bir şey söylemeden çekip gitti."

"Umarım onu kaybetmemişlerdir."

"Oh, hayır, efendim. Onu oldukça iyi tanıyorlar."

"Nasıl biri o zaman?"

"Kötü bir tip, efendim. Bir sürü tuhaf şey satın alabileceğiniz şu küçük alçak dükkanlardan birini tutuyor. Bir keresinde kartpostal satışı yüzünden onu neredeyse yakalıyorduk ama son anda bizim için fazla zeki çıktı. Sonra bir saldırı davasında yer aldı: Hava kararduktan sonra Park'ta dolaşıyor ve elindeki flaş lambasıyla çiftleri rahatsız ediyordu. Tamamen aşağılık küçük bir yaratık. Adı Whalley."

Sir Clinton'ın yüzü, Bay Whalley'nin faaliyetleriyle ilgili görüşünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Ona ihtiyacımız olduğu her an ellerini uzatabilecekleri sürece sorun yok. Sanırım onu konuşmaya ikna edeceğiz. Bu arada, bu lamba yakma numarasını estetik bir zevk için mi yaptı, yoksa sessiz sedasız şantaj mı yapıyordu?"

"Aslında kimse ona karşı bir şikayette bulunma-

dı; ama insanların ona para verip vermediğini söyleyemeyiz. Sicili, eğer başarabilirse, bu yönde bir şey yapmasını ihtimal dışı bırakmıyor."

"O zaman Bay Whalley'i size emanet ediyorum, Müfettiş. İlginç birine benziyor, eğer onu ciyaklamaya ikna edebilirseniz."

Bölüm XI.

Kanun Reklamı

Ertesi sabah, Müfettiş Flamborough Emniyet Müdürünün odasına çağrıldı ve oraya vardığında, amirini Westerhaven Courier'nin bir nüshasını incelerken görünce biraz şaşırdı. Sir Clinton'ın mesai saatleri içinde gazete okumak gibi bir alışkanlığı yoktu ve Müfettişin kaşları bu beklenmedik manzara karşısında hafifçe kalktı.

Sir Clinton içeri girerken onu, "İşte size küçük bir bulmaca, Müfettiş," diye karşıladı. "Sadece bir göz atın."

Gazeteyi uygun bir boyuta katladı ve uzattı, bunu yaparken kalem ve mürekkeple birkaç çarpı işaretinin dikkat çektiği bir ilanı gösterdi. Flamborough gazeteyi aldı ve ilanı taradı:

DRIFFIELD. AAACC. CCCDE. EEEEF.

HHHHH. IIIIJ. NNNNO. OOOOO.

RRSSS. SSTTT. TTTTT. TTUUW. Y.

"Pek anlaşılır görünmüyor efendim," diye itiraf etti ikinci kez okurken. "Alfabetik sıraya göre dizilmiş ve beşerli gruplara ayrılmış bir sürü harf -sonda tek bir harf var. Sanırım gözünüze çarpan öndeki isminiz oldu?"

"Hayır," diye cevap verdi Sir Clinton. "Gazetenin bu nüshası bana postayla geldi, gördüğünüz gibi işaretlenmişti. İkinci teslimatla geldi. İşte ambalajı.

Muhtemelen size bir şeyler çağrıştıracaktır."

Flamborough ona dikkatle baktı.

"Sıradan resmi damgalı ambalaj. Her yerde yüz tane satın alabileceğiniz için bunda bir ipucu yok."

Sonra adrese bir bakış onu aydınlattı.

"Aynı eski oyun mu, efendim? Telgraf formlarından kesilmiş ve ambalaja yapıştırılmış mektuplar. Yine Bay Adalet'e benziyor."

Sör Clinton, Müfettiş'in bariz olanı hevesle kabul etmesine karşı sesinde hafif bir alaycı tonla, "İhtimaller bunun lehine," diye onayladı. "Peki, ne olmuş?"

Flamborough ilanı bir kez daha taradı ama yüzünde hiçbir anlama belirtisi belirmedi.

Sir Clinton, "Yazıya geçmeden önce bir noktayı açıklığa kavuşturalım," diye önerdi. "Bu Courier'nin bugünkü sayısı; yani bu ilan dün gazete bürosuna ulaşmış. Bana ikinci postayla ulaştığına göre, gazetenin bu nüshası normal yollardan -sabah ilk iş olarak- satın alınmış ve hemen postalanmış olabilir."

"Bu doğru efendim. Sıradan ilanlar arasında - 'Sınıflandırma İçin Çok Geç' bölümünde değil."

"Elbette bir aldatmaca olabilir," diye düşündü Sir Clinton, "ama telgraf formu işi bir şakacının aklına bile gelmez. Bence sahte olduğu kanıtlanana kadar bunu gerçek bir katkı olarak kabul edebiliriz. Şimdi siz ne düşünüyorsunuz?"

Müfettiş başını salladı.

"Şifreler bana göre değil efendim. Açıkçası bana karmakarışık geliyor ve denesem de başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

Sir Clinton gözlerini ilana dikmiş, bir iki dakika sessizce düşündü.

"Bunun sadece birinci bölüm olduğuna dair bir fikrim var, Müfettiş. Büyük olasılıkla daha fazlası da var. Eğer Bay Adalet'se, zaman kaybedecek biri değildir. Bu arada, dün bahsettiğiniz bilgileri gazetecilere verdiniz mi?"

"Evet, efendim. Dün geceki Evening Herald'da basıldı ve sanırım bu sabah hem Courier hem de Gazette'de yer aldı."

Sör Clinton hâlâ ilanı inceliyordu.

"Ben de sizin gibiyim, Müfettiş - şifreler konusunda pek iyi değilim. Ama bu olay bana daha çok sıradan alfabetik sıraya göre dizilmiş düz bir mesajın harfleri gibi görünüyor. Bence büyük olasılıkla anahtarı çok geçmeden bir şekilde yazardan alacağız. Yine de bu arada, eğer yapabilirsek, olayı yorumlamaya çalışabiliriz."

Flamborough'nun yüzünden başarı şansının çok düşük olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Hiç Jules Verne ya da Poe okudunuz mu?" Sir Clinton sordu. "Hayır mı? Poe'nun kriptografinin ilk aşamaları üzerine bir makalesi var - Gross ya da Reiss'ta bulacağınız şeylere benzemiyor elbette ve konuyla ilgili özel el kitaplarıyla karşılaştırıldığında çocuk oyuncağı. Ancak şifre çözmede normal anah-

tar kullanmak yerine kilidi açmanız gerektiğine dikkat çekti. Ve Jules Verne, eğer gönderenin kim olduğu hakkında bir fikriniz varsa, zayıf nokta olarak şifreli bir iletişimin imzasına parmak basıyor. Tabii ki bu, ortada bir imza olduğunu varsayarak söylüyorum."

Müfettiş bunu anladığını başıyla onayladı.

"Yani efendim, elimizdeki telgrafta olduğu gibi burada da 'Adalet' imzası mı olacak?"

"Ama deneyebiliriz," diye önerdi Sör Clinton. "Çok umutlu olduğumdan değil. Yine de denemeye değer. Diyelim ki 'Adalet' kelimesinin harflerini ayırdık ve geriye ne kaldığını gördük. Beşli grupları şimdilik göz ardı edebilir ve kalan harfleri A, B, C, vs. altında toplayabiliriz."

Bir kâğıdı küçük kareler halinde yırttı ve her kareye mesajın bir harfini yazdı.

"Şimdi 'Adalet'i çıkarıyoruz," dedi, eylemi kelimeye uydurarak, "ve geri kalanları alfabetik gruplar halinde bırakıyoruz."

Müfettiş, operasyonun ardından kendisini bu düzenlemeyle karşı karşıya buldu:

AAA CCCC D EEEE F HHHHH III NNNN

OOOOOO RR SSSS TTTTTTT U W Y

ADALET.

Flamborough ses tonunda belli bir keyifle, "Pek de net görünmüyor, efendim," dedi. Üstüne karşı böbürlenme fırsatını pek sık bulamıyordu.

"Bir dakika bekleyin, Müfettiş. Biraz düşünelim. Her halükarda, 'Adalet' harfleri orada; ve bu her zaman tamamen boş bir sondan daha iyidir. Şimdi Bay Adalet'in o göze batmayan tarzıyla bize ne anlatmak için yanıp tutuşuyor olabileceğini düşünün. Bu küçük yazıyı kaleme almadan önce dün geceki Herald gazetesinde yayınlanan haberleri görecek zamanı olmuştur. Varsayalım ki oradan bazı yeni fikirler edindi - çünkü bu iletişim, yayından hemen sonraya denk geliyor ve ondan önceki günler boyunca bizi rahatsız etmedi. En önemli şey hiyosinin tanımlanmasıydı. Bakalım burada bunu duyurabilecek miyiz?"

Harfleri hızla eledi ve karmakarışık bir şekil aldı:

HYOSCINE AAA CCC D EEE F HHHH II

NNN OOOOO RR SSS TTTTTTT U W

ADALET.

"Şimdilik uyuyor," dedi Sir Clinton, elindeki işi kuşkuyla inceleyerek, "ama elli altı harften oluşan rastgele bir karmaşadan böyle birkaç kelime çıkarabilirdik. Cesaret verici ama ikna edici olmaktan uzak, kabul ediyorum."

Kaşlarını çatarak düzenlemeyi gözden geçirdi.

"Eğer doğru iz üzerindeysek, bu şeyin içinde bir sürü T harfi var gibi görünüyor. Şimdi aklınızda hiyosin ile ne çağrıştırıyorsunuz, Müfettiş? Çabuk, şimdi! Düşünmek için durmayın."

"Croft-Thornton Enstitüsü," dedi müfettiş hemen.

"Tam isabet, sanırım," dedi Emniyet Müdürü. "İngilizce'de bu üç kelimede olduğundan daha fazla T'yi

bir araya getiremezsiniz. Hadi onları ayıklayalım."

Müfettiş gerekli harflerin bulunup bulunamayacağını görmek için hevesle öne eğildi. Sir Clinton üç kelime için gerekli olanları ayırdı ve düzenleme şu şekilde oldu:

HYOSCINE THE CROFT-THORNTON

INSTITUTE AAA CC D E HH OO SS TT W

ADALET.

Sör Clinton ses tonunda daha fazla iyimserlikle, "Sanırım bu iş artık şansın sınırlarını aşıyor," diye karar verdi. "Şimdi işleri zorlamadan bir adım daha ileri gidebiliriz, kısa bir adım olsa bile. Bir tahminde bulunalım. Şöyle yazdığını varsayalım: "Croft-Thornton Enstitüsü'nde Hyoscine." Bu da bizi buradaki karışıklıkla baş başa bırakır:

AA CC D E HH OO SS T W

"Bundan ne anlıyorsunuz, Müfettiş?"

"Başlangıcı ACCEDE'ye benziyor - hayır, sadece bir E var," diye başladı Flamborough, ancak kendini düzeltti.

"Bu ACCEDE değil, belli ki, ACCESS'i deneyelim ve işe yarayıp yaramadığını görelim."

Emniyet Müdürü mektupların yerini değiştirirken, Müfettiş artık iyice ilgilenmiş bir halde sonucu izliyordu.

"Eğer ERİŞİM ise o zaman ERİŞİM OLMALI," diye önerdi Sir Clinton. "Ve geriye A, D, HH, O, W kalıyor."

Altı harfe bir bakış onu tatmin etti.

"Her şey doğru çıktı, Müfettiş. Üzerinde bir harf bile yok. Bakın!"

Harfleri yeniden düzenledi ve müfettiş mesajın tamamını okudu:

CROFT-THORNTON ENSTİTÜSÜ'NDE HYOSCINE'E ERİŞİMİ OLAN BİR KİŞİ. ADALET.

Sir Clinton memnuniyetle, "Bir anagramın bu kadar mantıklı olma ihtimali oldukça düşük," dedi. "Doğru versiyona sahip olmamız birkaç milyonda bir. H'm! Bay Justice'in bu sefer bize pek yardımcı olduğunu sanmıyorum, çünkü Croft-Thornton'un ilacın kaynağı olduğu çok açık. Yine de elinden geleni yapıyor, belli ki; ve bu sefer bariz olanı bile gözden kaçırmamıza izin vermek niyetinde değil. Bu işin anahtarını bir sonraki yazıda bulacağımıza bahse girmeye hazırım. Bay Adalet meseleyi sadece bizim çözmemize bırakmaz. Yine de onun yardımı olmadan bu işi hallettiğimizi düşünmek biraz tatmin edici."

Flamborough şifreyi ve çözümünü not defterine kopyalamakla meşguldü. İşini bitirdiğinde Sir Clinton bir sigara yaktı ve çantasını Müfettişe uzattı.

"Birkaç dakikalığına resmiyeti bir kenara bırakalım," diye önerdi Emniyet Müdürü. "Not almak ya da bu tür bir şey yapmak yok. İtiraf etmekte bir sakınca görmüyorum, Müfettiş, bu işi hiç de iyi götürmüyoruz. Kehanet dışında, şu anki bilgilere göre gerçeği keşfetmenin bir yolu yok gibi görünüyor. Ve bu olayın çözümsüz kalmasına izin veremeyiz. Sizin Whalley denen kişi en iyi umudumuz gibi görünüyor."

Müfettiş, Sir Clinton'ın ağıtının zihninde yeni bir düşünce silsilesi başlattığını fark etmişti.

"Geçen gün kağıda döktüğünüz alternatifler üzerinde düşünüyordum, efendim," diye açıkladı. "Bence dokuzdan altıya indirilmeleri gerekiyor. Genç Hassendean'ın tamamen kazayla iki kez vurulmuş olması neredeyse söz konusu bile değil; bu yüzden masanızdaki tüm bu sınıfı elemek yeterince makul görünüyor."

Elini cebine attı ve üzerine ilk yazıldığından beri sık sık katlanıp açıldığı belli olan bir kâğıt çıkardı.

"Hassendean'ın durumunda kazayı bir olasılık olarak reddederseniz," diye devam etti, "o zaman olayı bu sınırlar içine getirirsiniz."

Elindeki kâğıdı masaya bıraktı ve Sör Clinton aşağıdakileri okudu:

HASSENDEAN	BAYAN SİLVERDALE
A-İntihar	İntihar
B-Cinayet	Cinayet
C-İntihar	Kaza
D-Cinayet	Kaza
E-İntihar	Cinayet
F-Cinayet	İntihar

"Bence bundan daha fazlasını da elemek mümkün, efendim, bu nedenle. Üçüncü bir ölüm daha var - Heatherfield'daki hizmetçi ölümü - ki bu da diğerleriyle bir şekilde bağlantılı. Heatherfield işini diğer

ikisinden nasıl ayırabileceğinizi anlamıyorum."

"Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim, Müfettiş," dedi Sir Clinton.

Kanadından saldırıya uğramayacağını anlayınca rahatladığı her halinden belli olan Flamborough, açıklamalarını daha güvenle sürdürdü.

"Hizmetçiyi kim öldürdü? Bu önemli bir nokta. Genç Hassendean değildi, çünkü hizmetçi genç Hassendean ellerinde öldükten hemen sonra Dr. Ringwood tarafından canlı olarak görüldü. Kesinlikle Bayan Silverdale değildi, çünkü her şey onun, genç Hassendean'ın evine gidip Ivy Lodge'da ölmek üzere bungalovdan ayrılmasından önce öldüğüne işaret ediyor. Dolayısıyla, o gece bu işte, her ne olursa olsun, amaçlarına ulaşmak için cinayetten kaçınmayacak biri vardı."

"Kimse buna itiraz etmeyecektir, Müfettiş."

"Çok iyi efendim," diye devam etti Flamborough. "Şimdi, bu faktörü aklımızın bir köşesinde tutarak, geriye kalan bu altı vakayı bildiklerimiz ışığında gözden geçirebiliriz."

"Devam edin," diye ısrar etti Sir Clinton, MüfettiKin baKlangıçta karKı çıktığı yönteme böylesine ikna olmuK olmasıyla gizliden gizliye eğleniyordu.

"Vaka A, o zaman," diye başladı Flamborough. "Çifte intihar. Bu nedenle bu fikre pek sıcak bakmıyorum. Eğer bu bir intiharsa, o zaman ikisinden biri ya da diğeri, ikisini de öldürecek miktarda hiyosin bulundurmuş olmalı. Cesedinde bulunan miktara

bakarak bunu söyleyebilirim. Genç Hassendean'ın vücudunda hiyosin yoktu. Gözleri gayet normaldi ve bu konuda Londralı arkadaşınıza gönderdiklerinde buldukları gibi midesinde de bu maddenin izine rastlanmadı. Genç Hassendean'ın günlüğünden gördüğüm kadarıyla ve çeşitli kaynaklardan onun hakkında edindiğimiz bilgilere göre, gereksiz yere acı çekecek türden bir insan değildi. Eğer kendini vurduysa, bu kafasından olurdu. Ve eğer elinde hiyosin olsaydı, kendini hiç vurmazdı. Onun yerine bir doz zehir yutar ve acısız bir şekilde ölürdü."

"Sanırım doğru bir çıkarım," diye onayladı Sir Clinton. "Elbette kesin olduğunu söylemiyorum."

"O halde, A vakasında geçerli olanın, genç Hassendean'ın intiharının da söz konusu olduğu diğer iki vakada da (C ve E) geçerli olması gerekir. Bu yüzden onları da değerlendirebiliriz."

"O kadar hızlı değil," diye araya girdi Sir Clinton. "Yanıldığınızı söylemiyorum; ama varsayımınız vakaları kapsamıyor. Vaka A'da Bayan Silverdale'in intihar ettiğini, yani hiyosin bulundurduğunu varsaymıştınız. Ancak C vakasında, kazara zehirlenerek öldüğünü varsayıyorsunuz; ve genç Hassendean'ın intiharını eleyebilmeniz için, hiyoskini bulundurduğunu kanıtlamanız gerekiyor. Olmadığını söylemiyorum. Sadece sizi mantığınıza sıkı sıkıya bağlı tutuyorum."

Flamborough bunu birkaç dakika düşündü.

"Açık konuşmak gerekirse, sanırım haklısınız efendim. Ve E vakasında, elinde hiyosin bulundur-

ması vakasını örtbas etmek için onu kasten zehirlediğini kanıtlamam gerekirdi. H'm!"

Bir süre durakladıktan sonra masayı yeniden ele aldı.

"Dava B'ye geri dönelim o zaman: çifte cinayet. Bu da üçüncü şahsı devreye sokuyor - Heatherfield'daki hizmetçiyi öldüren kişi diyelim; ve camı kıran adam. Bungalovdaki odada boğuşma izleri vardı, hatırlarsınız. Şimdi bana öyle geliyor ki, Dava B her şeyi çok abartıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Yani Bayan Silverdale zehirle öldürüldü ve genç Hassendean vurularak öldürüldü. Her iki durumda da sade bir atış yeterli olacakken neden iki yöntem? Bariz olan vakayı ele alalım - benim aklımın bir köşesindeydi, eminim sizinkinde de vardır, Silverdale ikisini bungalovda şaşırttı ve ikisini de öldürdü. Zehir nerede devreye giriyor? Bana kalırsa B vakasına bir kalem batırmalıyız. Bu pek mümkün değil."

Sör Clinton'ın itiraz etmemesi onu oldukça rahatlattı. Müfettiş kalemini tablonun ilk iki satırından geçirdikten sonra son satırın üzerinde gezdirdi.

"Peki ya Dava F, efendim? Kadın intihar etti ve adam öldürüldü. Eğer kadın intihar ettiyse, bu önceden planlanmış bir olaydı, aksi takdirde ellerinde hiyosin olmazdı. Ama eğer bu aşıkların intihar eylemlerinden biriyse, onun için de bir doz hazırlamış olmalılar ve yere ya da bungalovun herhangi bir yerine dökülmüş en ufak bir ilaç izi bile yok. Vaka F'nin sonucu nedir, efendim?"

"İsterseniz kaleminizi ona sokmanıza bir iti-

razım yok, Müfettiş, ancak benim nedenlerim sizin söylediklerinizden oldukça farklı."

Flamborough kuşkuyla başını kaldırdı, ama Sir Clinton'ın yüzünden başka bir şey beklemediğini anladı.

"En azından olasılıklar biraz azaldı," dedi rahatlayarak. "Olaya dokuz olası çözümle başladınız - akla gelebilecek her kombinasyonu kapsıyordu. Şimdi üç taneye düştük."

Kâğıdını eline aldı ve üç vakaya yeni tanımlayıcı harfler koyarak kalan şemayı okudu:

HASSENDEAN	BAYAN SİLVERDALE
X-İntihar	Kaza
Y-Cinayet	Kaza
Z-İntihar	Cinayet

"Bunu kabul ediyor musunuz, efendim?" Flamborough talep etti.

"Oh, evet!" Sir Clinton umursamaz bir ses tonuyla itiraf etti. "Bence gerçek muhtemelen bu üç çözüm arasında bir yerde yatıyor. Sorun bunu kanıtlamak olacak."

Tam o sırada bir polis memuru odaya girdi ve bir posta paketi içinde birkaç mektup ve bir gazete getirdi.

"Beklediğim gibi bir sonraki postayla geldi," dedi Emniyet Müdürü, paketi alıp ambalajını dikkatle çıkarırken. "Her zamanki adresleme yöntemi, görüyorsunuz: telgraf formlarından kesilmiş ve resmi

damgalı ambalaja yapıştırılmış mektuplar. Pekala, haberlere bir göz atalım."

Sayfayı açtı ve işaretli bir paragraf bulmak için ilan sayfalarına göz gezdirdi.

"Zeki şeytan, Müfettiş," diye devam etti. "Diğer ilan Courier'deydi, bu da bugünkü Gazette'nin bir kopyası. Böylece bir ilan sütununu okuyan hiç kimse bir benzerlikten etkilenip karşılaştırma yapmaya başlamayacak. Bay Justice'i sevmeye başladım. Her neyse, çok titiz biri. . . . Ah, işte buradayız! Diğeri gibi işaretlenmiş. Dinleyin, Müfettiş:

"CLINTON: Harfleri aşağıdaki sıraya göre al.

55. 16. 30. 17. 1. 9. 2. 4. 5. 10. 38. 39. 43. 31.

18. 56. 32. 40. 6. 21. 26. 11. 3. 44. 45. 19. 12. 7.

36. 33. 15. 46. 47. 20. 34. 37. 27. 48. 35. 28. 22.

29. 41. 49. 23. 50. 53. 51. 13. 25. 54. 42. 52.

24. 8. 14.

İşte bu yüzden ilk ilanda mektuplarını beşerli gruplara ayırmıştı; saymamızı kolaylaştırmak için. Bu adamı her geçen gün daha çok seviyorum. Çok düşünceli bir koy."

İki ilanı masanın üzerine yan yana yerleştirdi.

"Bunu benimle birlikte gözden geçirin, Müfettiş. İlk A'ya 1, ikinci A'ya 2 deyin ve böyle devam edin. Toplamda elli altı harf var, yani 55 numara W. 16 numara dördüncü beşlideki ilk harf-H. 30 numara altıncı beşli-O'nun son harfi. Yani WHO yazıyor. Lütfen hepsini gözden geçirin ve kontrol edin."

Flamborough tüm seriyi gözden geçirdi ve Sir Clinton'ın sabah erken saatlerde elde ettiği çözümle aynı sonuca vardı:

"CROFT-THORNTON ENSTİTÜSÜ'NDE HYOSCINE'E KİMİN ERİŞİMİ VARDI?"

"Hedefi tutturmak güzel," diye itiraf etti Emniyet Müdürü. "Bu arada, bu ilanların orijinallerini alması için Courier ve Gazette Ofislerine birini gönderseniz iyi olur. Ama eminim ki aynı eski telgraf numarası olacak; ve iyi niyet garantisi olarak verilmesi gereken adres de sahte olacak."

Bölüm XII.

Silverdale Vasiyetleri

"Bu Bay Renard, efendim."

Flamborough, Sir Clinton'ın ofisinin kapısını açtı ve küçük Fransız'ı içeri aldı. Emniyet Müdürü araya girenlere baktı.

"Bayan Silverdale'in kardeşi, değil mi?" diye sordu kibarca.

Renard şiddetle başını salladı ve açıklamayı ona bırakır gibi Müfettişe döndü. Flamborough kendini yarığın içine attı:

"Görünüşe göre Bay Renard, kız kardeşinin vasiyeti konusunda ortaya çıkardığı durumdan tam olarak memnun değil efendim. Bu onu şaşırtmış ve bu konuda ne düşündüğümü öğrenmeye gelmiş. Konuyu size açmayı tercih etti, ben de onu yanımda getirdim. İlk ağızdan duymanız iyi olur, çünkü önemli olabilir gibi görünüyor."

Sör Clinton dolmakalemini kapattı ve Renard'ı oturmaya davet etti.

"Emrinizdeyim Bay Renard," dedi hızlıca. "Her ne ise, lütfen bütün hikâyeyi dinleyelim. Sakıncası yoksa Müfettiş Flamborough notlar alacak."

Renard, Sör Clinton'ın gösterdiği sandalyeye oturdu.

"Kısa ve öz konuşacağım," diyerek Emniyet

Müdürüne güvence verdi. "Çok karmaşık bir mesele değil, ama İngilizlerin dediği gibi bu meselenin çözüme kavuşturulmasını istiyorum."

Kendini rahatlattı ve ardından hikâyesine daldı.

"Kız kardeşim Yvonne Renard, bildiğiniz gibi, 1923 yılında Bay Silverdale ile evlendi. Bu birliktelikten pek memnun kalmadım, pek tatmin olmadım, anlıyor musunuz? Bay Silverdale'e karşı bir şeyim yoktu! Ama kız kardeşimi tanıyordum ve Silverdale onun için doğru adam değildi: çok ciddi, mesleğine çok bağlı biriydi. Yvonne için bir kocada bulunması gereken doğal neşeye sahip değildi. Daha evlendikleri anda bile şüpheye düşmüştüm. Uyumsuzluklar vardı, anlıyorsunuz. . . . ?"

Sör Clinton'ın el hareketi, kendisini yeterince açıkladığını gösteriyordu.

"Kayınbiraderime karşı söyleyecek bir şeyim yok, beni anlıyor musun?" Renard devam etti. "İngiliz atasözünün dediği gibi, 'Aceleyle evlen, boş vaktinde pişman ol' vakasıydı. Birbirlerine uygun değillerdi ama bu onların suçu değildi. Birbirlerini -gerçek benliklerini- keşfettiklerinde, bunu en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdikleri açıktı. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Kız kardeşimin mizacına daha uygun bir koca bulamamış olmasına üzüldüm; ama çok fazla sempati duyarak sorun yaratacak biri değilim."

"Çok iyi anlıyorum, Bay Renard," diye araya girdi Sir Clinton, apaçık ortada olan bu ayrıntılı açıklamayı kısa kesmek niyetiyle.

"Şimdi asıl önemli noktaya geliyorum," diye de-

vam etti Renard. "Evlendiğimiz zaman ya da kısa bir süre sonra -İngilizlerin vasiyetnamelerle ilgili yasalarını pek iyi bilmiyorum- eniştem mal varlığının bir bölümünü hisse senedi olarak kız kardeşime devretti. Bana ölüm vergileriyle ilgili bir mesele olduğu söylendi. Eğer önce o ölseydi, kız kardeşim onun tüm mal varlığı için ödeme yapmak zorunda kalacaktı; ancak mal varlığının bir kısmını ona devrederek bundan kaçınılabilirdi. Adamın ölümü halinde, kadın sadece adamın kendi adına bıraktığı mallar için ödeme yapmak zorunda kalacaktı. Anladığım kadarıyla bu, bu koşullar altında olağan bir önlem."

"Bu sık sık yapılır," diye onayladı Sir Clinton. "Bu arada Bay Renard, evlendiklerinde ona ne kadar para aktardığı konusunda bana bir fikir verebilir misiniz?"

"Size kesin rakamları veremem," diye açıkladı Renard. "Avukatın hesaplarını gördüm elbette; ama onlar da işin içindeydi ve rakamlar konusunda iyi bir hafızam yok. Sadece birkaç yüz sterlindi, İngilizlerin deyimiyle devede kulak. Kayınbiraderim zengin bir adam değil, hiçbir şekilde değil. Ama meblağın kendisi pek önemli değil. Sizin de göreceğiniz gibi, asıl önemli olan bundan sonrasıdır."

Sör Clinton'ın dikkatini çekmek istercesine sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Eniştem bu küçük mülkü kız kardeşime devrettiğinde, her ikisi de kendi vasiyetnamelerini hazırladılar. Sanırım bunu bir avukatın tavsiyesi üzerine yapmışlardı. Kayınbiraderim vasiyetnamesinde tüm mal varlığını kız kardeşime bırakmıştı. Öğrendiğim

kadarıyla hiç akrabası yoktu ve bu çok adil görünüyordu. İkinci vasiyetname, kız kardeşimin vasiyetnamesi, ana maddeler bakımından aynı şartları taşıyordu. Hisse senedi, hisse senedi ve para olarak tüm mal varlığı enişteme kalmıştı. Sonunda bana sadece manevi değeri olan birkaç küçük hatıra bırakan küçük bir hüküm vardı. Bu şartlar altında çok adil görünüyordu. Yanlış bir şey düşünmüyorum. Nasıl yanlış bir şey olabilir ki?"

"Bu şartlar altında normal bir önlem gibi görünüyor," diye güvence verdi Sir Clinton. "Doğal olarak, eğer kadın önce ölürse, adam kendi malını geri almayı bekleyecekti - tabii ki Ölüm Vergileri hariç."

Renard, "Bu çok küçük bir meseleydi," diye vurguladı. "Eğer bana danışılmış olsaydı, kesinlikle tavsiye ederdim. Ama bana danışılmadı. Mütevelli olmam dışında beni ilgilendiren bir şey değildi. Ben kendisini ilgilendirmeyen işlere karışan biri değilim."

"Bu nereye varacak Bay Renard?" Sir Clinton sabırla sordu. "İtiraf etmeliyim ki, karşılaştığınız güçlüğü henüz anlayamadım."

"Hiçbir zorluk yok. Sadece önünüze biraz daha bilgi koymak istiyorum. Şimdi devam ediyorum. Teyzem uzun süredir hastaydı. Bir kalp hastalığıydı: anjina pektoris. Her an bir spazm geçirip ölebilirdi. İnsan bunu bekliyordu, anlıyor musunuz? Ve üç haftadan kısa bir süre önce, uzun zamandır beklediğimiz spazmı geçirdi ve öldü."

Sör Clinton'ın yüzü sempatisini ifade ediyordu

ama sözünü kesmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Müfettiş Flamborough'yu son gördüğümde de söylediğim gibi," diye devam etti Renard, "servetinin büyüklüğü benim için sürpriz oldu. Bu kadar zengin olduğunu hiç bilmiyordum. Çok sade, hatta çok cimri yaşardı. Onu hep zor durumda biri olarak düşünmüştüm, anlıyor musun? Onun 12.000 sterlinden fazla birikimi olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı siz düşünün! Bu büyük bir meblağ. Birçok insan 12.000 sterlin kazanmak için neredeyse her şeyi yapardı."

Bir an durakladı, sanki figürleri dikkatle inceliyormuş gibiydi.

"Vasiyeti çok basitti," diye devam etti. "Kız kardeşim Yvonne onun en sevdiğiydi. Teyzem onu her zaman benim önüme koyardı. Şikâyetim yok, anlıyor musun? Birisi tercih edilmeli. Teyzemin vasiyetnamesinde benim küçük bir mirasım vardı; ama Yvonne teyzemin servetinin neredeyse tamamına sahipti. İki hafta önce durum böyleydi."

Sanki bir vahye hazırlanıyormuş gibi sandalyesinde doğruldu.

"Kız kardeşim ve ben teyzemin vasiyetnamesi uyarınca mütevelliydik. Vasiyetnameden sorumlu olan avukat benimle iletişime geçti ve belgenin bir kopyasını gönderdi. Bu yasal belgeleri anlamak kolay değildir. Ama çok geçmeden kız kardeşimin, teyzemin hisse senedi ve hisse senedi sermayesinin tamamına sahip olduğunu gördüm - yaklaşık bir buçuk milyon frank. Yasal işlerde pek iyi değilimdir. Bütün

bunların ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı; ama düşündüm. Gerçekten çok basit, çok kolay. Kız kardeşim, teyzemin vasiyeti uyarınca 12.000 sterlin kazanmıştı; ama koşullarda herhangi bir değişiklik olmadan ölürse, evlendikten sonra imzaladığı vasiyet uyarınca, eniştem bu paranın tamamını miras alacaktı. Düşünsenize, teyzemi hiç görmemişti bile ve 12.000 sterlinin tamamı onun kucağına dökülecekti. Ve ben, teyzemin neredeyse oğlu gibi olan ben, hiçbir şey alamayacaktım! Elbette şikâyetçi değilim."

Sör Clinton'ın yüzü bu konudaki görüşleriyle ilgili hiçbir şey söylemiyordu. Sadece Renard'ın hikâyesine devam etmesini sessizce bekledi.

"Durumu anladığımda," diye devam etti Renard, "oturdum ve kız kardeşime bir mektup yazdım. 'Durum şu,' dedim. 'İyi kalpli teyzemiz öldü ve mirasçısı olarak seni gösterdi. Tam bir buçuk milyon frank! Bana da en azından bir takım matem elbisesi almaya yetecek kadar küçük şeyler bıraktı. Şikayet edecek bir şeyim yok: iyi kalpli teyzemiz parasını istediği gibi harcama hakkına sahipti. Böyle başladım, anlıyor musunuz? Sonra şöyle devam ettim: 'Şu an için her şey en iyisi,' dedim, 'ama geleceği de düşünmek gerek. Evlendiğiniz zaman yaptığınız vasiyeti hatırlayın. Size bir şey olursa her şey kocanıza kalacaktı. Şimdi,' diye yazdım, 'bu bana olması gerektiği gibi görünmüyor. Eğer ölürseniz -her an bir trafik kazası olabilir- teyzemizin tüm parası kocanızın eline geçecek, bu kocayla çok az ortak noktanız var ve teyzemizle hiçbir ilişkisi yok. En yakın akrabanız olan

ben ise bir kuruş bile alamam. Bunu düşünün,' diye yazdım, 've bunun adil olup olmayacağını düşünün. Ailemizin serveti yabancıların eline geçecek ve biz bundan pay alamayacak mıyız?"

Renard, Müfettiş'ten Sör Clinton'a ve tekrar Müfettiş'e baktı, sanki sempati arıyordu. Görünüşe göre onların ifadelerinde pek tatmin edici bir şey bulamayınca hikâyesine devam etti.

"Ona bu durumun olması gerektiği gibi olmadığını söyledim. Elbette kendi adıma savunma yapmadım. Bu benim tarzım değil. Ona bu haliyle, ölmesi halinde haksızlık yapılmış olacağını göstermeye çalıştım. Ve onu yeni bir vasiyetname hazırlaması için çok ısrar ettim. "Bak," diye yazdım, "işler nasıl sonuçlanacak. Senin için hiçbir şey ifade etmeyecek, çok doğal olarak. Tüm kaygıların çok ötesinde olacaksın. Ama geriye bu para kalacak. Ortak hiçbir şey bulamadığınız bu kocanızın eline geçmesini ister miydiniz? Yoksa size her zaman iyi davranmış olan kardeşinize kalmasını mı tercih etmezsiniz? Ona böyle söyledim. Ondan hemen harekete geçmesini ve hem kocası hem de benim için adil olacak yeni bir vasiyetname hazırlamasına yardımcı olabilecek bir avukat çağırmasını istedim. Adil olmak istedim, anlıyor musunuz? Sadece adil olmak. Evlendikleri zaman karısına verdiği kendi hisse senetlerini ve hisselerini geri alacaktı. Ben de teyzemden kalan servete sahip olacaktım. Bu kesinlikle makul görünüyordu."

"Evet," diye onayladı Sör Clinton, "bu koşullar altında oldukça makul görünüyor. Peki ne oldu?"

"Avukatları görmeye gittim," diye devam etti

Renard. "Ne keşfettiğimi siz düşünün. Benim zavallı Yvonne'um iş kadını değildi. İşle ilgili alışkanlıkları yoktu. Eğer bir şey başına dert açacak gibi görünüyorsa, onunla ilgilenmeden önce olabildiğince uzun bir süre bir kenara bırakırdı. İşler onu sıkardı. Onun mizacı böyleydi. Bu yüzden mektubumu aldığında, birkaç günlüğüne bir kenara koydu. Onu suçlayamayız. Böyle bir şey için büyük bir zahmete girmek onun doğasında yoktu. Ayrıca, ölüm aklının ucundan bile geçmiyordu. Bir gün diğerinden daha iyiydi."

Anlattıklarının ilgisini artırmak istercesine durakladı; çünkü Sir Clinton üzerinde pek az etki bıraktığı belliydi.

"İyi bir kalbi vardı, zavallı kardeşim. Görünüşe göre durumu yeterince iyi anlıyordu. Ve sizin İngilizlerin dediği gibi, iyi kardeşinin soğukta kaldığını görmek istemiyordu. Ama bu işi geciktirdi de geciktirdi. Ve sonunda çok uzun süre erteledi."

Sanki önemli bir şeye yaklaşıyormuş gibi yine sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Avukatlara gittim. Ne buldum? Bunu. Zavallı Yvonne kardeşini unutmamıştı. İşleri yoluna koymaya niyetliydi. Bir gün avukatları telefonla aradı ve onlardan ertesi öğleden sonrası için randevu aldı. Onlara vasiyetini değiştirmeyi önerdiğini söyledi; ama tabii ki telefonda bu konudaki istekleri hakkında hiçbir şey söylemedi. Bu anlaşılabilir. Ancak yeni vasiyetinde yer alacak hususları not edeceğini ve bu kağıdı yanında getireceğini söyledi. Avukatların bildiği tek şey bu. Benim de tek bildiğim bu. Ertesi gün öğleden sonra avukatlarla randevusunu aldığın-

da zavallı Yvonne ölmüştü! Üzücü değil mi? On iki bin pound! Bir buçuk milyon frank! Ve sadece birkaç saat içinde parmaklarımın arasından kayıp gittiler. Ama şikayet etmiyorum tabii ki. Homurdanmıyorum. Bu benim tarzım değil. Böyle şeyler olur ve insan bunlara katlanmak zorundadır."

Sir Clinton'ın yüzünde herhangi bir sempati okumayı umduysa, hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Emniyet Müdürü aklından geçenleri hiç belli etmedi.

"Çok uygunsuz değil miydi?" Renard devam etti. "Ya da Silverdale için olayların bu şekilde gelişmesi gerçekten de çok uygun oldu. Elbette bir tesadüf. Hayat böyle şeylerle doludur. Ben de hayret edecek kadar çok şey gördüm. Ama tam da bu noktada ölmesi çok uygun değil mi? Bir gün daha yaşarsa on iki bin sterlin bir cebe girecek; ölürse para başka ellere geçecek. Ben biraz filozof sayılırım. İnsan bu dünyada olmak zorunda. Ve bu garip şanslar zihnimi cezbediyor. Arkalarında hiçbir şey olmadığını biliyorum, ne olursa olsun, anlıyor musun? Yine de olayların bu şekilde gelişmesi çok çarpıcı değil mi?"

Emniyet Müdürü, Evren hakkında genel bir tartışmanın içine çekilmeyi reddetti.

"Korkarım bu pek de polisi ilgilendiren bir konu değil, Bay Renard. Biliyorsunuz, bir sahtecilik vakası ortaya çıkmadıkça, vasiyetnameler bizim alanımıza pek girmez; ve bu vakada öyle bir şey yok. Size verebileceğim tek tavsiye bir avukata danışmanız olurdu, ancak yasal durumu zaten netleştirmiş olduğunuza göre, yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Müfettiş Flamborough onun işaretini aldı ve daha fazla uzatmadan Renard'a bu konu üzerinde yeterince zaman harcandığını açıkça ima etti. Sonunda küçük Fransız geri çekildi ve iki memuru bir arada bıraktı.

Flamborough, "Hikâyesini anlatış tarzını pek beğenmiyorum, efendim," dedi, "ama onun yerinde olsaydım, ben de onun gibi hissetmez miydim, emin değilim. Birkaç saatlik gecikmeyle 12.000 sterlin kaybetmek biraz can sıkıcı olmalı. Belli ki oldukça da şüpheci."

Sör Clinton çekilmeyi reddetti.

"Basındaki haberlerden çok fazla etkilenmeyelim, Müfettiş. Renard'ın kanıtı elimizdeki en son kanıt; ama bu onun değerine hiçbir şey katmaz, unutmayın. Olaya bir bütün olarak bakın ve bu suçtan kazançlı çıkabilecek kişileri hesaplamaya çalışın. O zaman her bir vakadaki olasılıkları değerlendirebilirsiniz - olguların ortaya çıkış sırasından tamamen bağımsız olarak."

Belli ki Müfettiş meseleyi zaten bu açıdan değerlendirmişti. Görüşlerini sunmadan önce neredeyse hiç duraksamadı.

"Efendim, bana sorarsanız Silverdale'in cinayet işlemek için en az iki sağlam nedeni vardı. Karısını aradan çıkararak, belli ki hoşlandığı Deepcar kızıyla evlenmenin yolunu açtı. Ayrıca, eğer Renard'ın anlattıkları doğruysa, karısının o anda ölmesi cebine 12.000 sterlin koymuş oldu ki, Bayan Silverdale bir iki gün daha yaşasaydı bu parayı kaybedecekti."

"Kabul etmek gerekir ki boşanmak için kanıtları yoktu, bu da cinayete açık bir alternatif olurdu," diye kabul etti Sir Clinton. "Ve para meselesi Bayan Silverdale'in ölümünü özellikle uygun hale getiriyor. Paranın ya da bir kadının bir erkeği cinayete teşvik edebileceği gerçeğinin üstünü örtmenin bir yararı yok; ve ikisi bir arada olduğunda, kimse onları kibarca bir kenara atamaz. Ama siz listenize devam edin, Müfettiş."

"İşte şu tefeci Spratton," diye devam etti Flamborough. "Genç Hassendean'ın ölümünün bir cinayet olduğu kanıtlanabilirse, Spratton tek bir prim ödemesi karşılığında sigorta şirketinin cebinden birkaç bin dolar çıkarır. Bu kesinlikle bir neden."

"Olayın intihar değil de cinayet olduğunu kanıtlamak için sağlam bir gerekçe; kabul ediyorum, cinayet için de olası bir gerekçe. Ama kazanç için cinayet işleyen ve ancak cinayetin işlendiğini kanıtlayarak parayı tahsil edebilen bir beyefendinin durumu ... . Kulağa biraz karmaşık geliyor, değil mi?"

"Cinayeti başka birinin üzerine yıkacağından emin olmadığı sürece, efendim."

"Pratikte bu tanımda bir çerçeve oluşturmak biraz zor, değil mi?"

Müfettiş bu konuda herhangi bir fikir beyan etmekten kaçındı.

"Bir de Hailsham kızı var, efendim. Kindar bir tip; ve belli ki her ikisine karşı da çok kötü bir kini var. İşin arka planında intikam yatıyor olabilir. Muhtemel olduğunu söylemiyorum; ama ben olasılıkları

değerlendiriyorum, ille de olasılıkları değil."

"Bayan Hailsham'ın beni hayranları arasında sayabileceğini sanmıyorum," diye itiraf etti Sir Clinton. "Ama bu bir cinayet davasında onun aleyhine bir kanıt sayılmaz. Biraz daha somut bir şeye ihtiyacımız var."

"O gece danstan erken ayrıldığını ve arabasıyla eve gittiğini itiraf etti, efendim. Cinayetin işlendiği saat için temiz bir mazereti yok."

"Hikayesini anlattığında fark ettim. Ama mazeretinin olmaması öldürme niyetini kanıtlamaz, biliyorsun. Devam edin."

"Şey, efendim, Deepcar kızı var. Silverdale'e meraklı. Bu her zaman bir sebeptir."

"Beni sorumlu olduğunuz herhangi bir cinayet davasına karışmaktan kurtarın, Müfettiş. Gördüğüm kadarıyla karakterim kaçmıyor. Birini tutuklamaya başlamadan önce elinizde bundan daha iyi bir şey olması gerekir."

"Kimseyi tutuklamaktan bahsetmiyorum efendim," diye cevap verdi Müfettiş yaralı bir ses tonuyla. "Sadece olası nedenleri gözden geçiriyorum."

"Çok doğru. Hassasiyetlerinizi törpülemeden zayıf bir şaka yapılamaz mı? Listeniz bu kadar mı?"

"Sanırım öyle, efendim."

"Ah! Baş harfi 'B' olan birini dahil etmeyi düşünmediniz o zaman? Bileziğin üzerindeki 'B'yi hatırlıyor musun?"

Müfettiş oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Yani bu B. denen adam Bayan Silverdale'in Hailsham'daki kız gibi intikam peşinde koşan terk edilmiş bir sevgilisi olabilir mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Elbette mümkün."

"Şimdi olayın yeni bir yönüne bakalım," diye önerdi Sir Clinton. "Kesin olan bir şey var; hiyosin bu olayda rol oynadı. Peki ya Bay Yargıç'ın ilgili sorusu: 'Croft-Thornton Enstitüsü'nde hiyosine kimin erişimi vardı?"

"Görebildiğim kadarıyla oradaki her mübarek ruh," diye itiraf etti Müfettiş, biraz da hayıflanarak. "Silverdale, Markfield, genç Hassendean ve iki kız: hepsinin dükkândaki o şişeden kendilerine yardım etmek için eşit şansları vardı. Bunun çok uzağa gittiğini sanmıyorum. O hiyosin, ona erişim açısından ortak maldı. Herkes biraz almış olabilir."

"O zaman biraz daha zorlayın. Tüm bu liste içinde, öldüğü gece Bayan Silverdale'e -doğrudan ya da dolaylı olarak- hiyosin verme fırsatı bulan kim vardı?"

"Doğrudan mı yoksa dolaylı olarak mı?" Flamborough düşündü. "Bunda bir şey var belki de. Görünüşe bakılırsa, Heatherfield'da bunu yapabilecek durumda sadece üç kişi olduğu için, ilacı doğrudan sadece üç kişi vermiş olabilir. İlacı Heatherfield'da yuttuğunu varsayıyorum, efendim, çünkü ne bungalovda ne de genç Hassendean ve Bayan Silverdale'in cesetlerinde ilacı tutabilecek bir kağıt izi bulamadım."

"Sanırım bu doğru," diye onayladı Sör Clinton. "Dışarı çıkmadan önce Heatherfield'da o şeyi yut-

muş. Şimdi üç şüpheliniz kim?"

"Bayan Silverdale onu bilerek ya da yanlışlıkla almış olabilir, efendim."

"Ama bildiğimiz kadarıyla hiyosine erişimi yoktu."

"Hayır efendim, ama hem Silverdale hem de genç Hassendean'da vardı. Bunu yanlışlıkla baş ağrısı tozu ya da o tür bir şey olarak almış olabilir. Ve Silverdale ya da genç Hassendean tarafından baş ağrısı tozuna eklenmiş olabilir."

"Bu yeterince iyi bir öneri, Müfettiş. Ama odasını aradığımda herhangi bir pudra kâğıdı izine rastlamadım; hizmetçinin ifadesine göre doğruca aşağı inip evden çıktığını hatırlıyorsunuz. Başka bir görüşünüz var mı?"

"O halde ya genç Hassendean ya da hizmetçi tarafından kahvenin içinde verilmiş olmalı efendim."

"Hizmetçi mi? Hiyosini nereden bulacak ki?"

"Silverdale'den, efendim. Şimdi aklıma geldi. Silverdale boşanmak istiyordu; ama kanıt bulamıyordu çünkü karısı genç Hassendean'la oynaşıyor ve sınırları aşmıyordu. Ama kadın uyuşturulmuş olsaydı, genç Hassendean kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirebilirdi ve Silverdale önceden hazırlıklı olursa, onları bir ya da iki saat izlemek pahasına kanıtını elde edebilirdi."

"Yani Silverdale hizmetçiye kahve fincanlarından birine koyması için ilacı verdi ve o fincanı Bayan Silverdale'e vermesini emretti, öyle mi?"

"Bu mümkün, efendim. Daha yükseğe koymu-

yorum. O hizmetçi basit bir yaratıktı - doktorun o gece tıbbi bilgi alma bahanesiyle onu nasıl pompaladığına bakın. Kendini Silverdale'e adamıştı; bunu bize kendisi söyledi. Doktorun ona anlatmak istediği her şeyi yutardı. Diyelim ki Bayan Silverdale'in sakinleştiriciye ihtiyacı olduğu ama almayı reddettiği gibi bir hikaye uydurdu. Hizmetçi Silverdale'in söylediklerine inanacak ve hiyosini gayet masum bir şekilde bardağa koyacaktı. Eğer en kötüsü olur da fincanlar karışırsa, o zaman genç Hassendean onun yerine dozu alacaktı."

"Korkarım bu biraz fazla olur. Verilenin aşırı doz olduğunu unutmayın."

"Herkes hata yapabilir, efendim."

"Doğru. Ve sanırım Silverdale'in bungalovdaki cinayetten sonra, hizmetçinin hiyosinle ilgili kanıtının onu asacağı gerçeğine uyandığını söyleyebilirsiniz; bu yüzden geri döndü ve onu da öldürdü."

"Onu öldüren tanıdığı biriydi efendim. Bu yeterince açık."

"Bu arada, genç Hassendean'ın malı vermiş olabileceği ihtimalini bir kenara bıraktınız. Bu size nasıl geliyor?"

Müfettiş ihtiyatla, "Bu mümkün, efendim," diye itiraf etti. "Ama bunun için kanıt yok."

"Ah, o kadar ileri gitmek istemem," dedi Sir Clinton iğneleyici bir sesle. "Size bu konuda ne gibi kanıtlar olduğunu söyleyeyim. Her şeyden önce Hassendean'ın kendi günlüğü var. Sonra da genç Has-

sendean'ın laboratuar defterinde bulduklarımız var."

"Ama bu sadece potas ampullerinin tartılmasıyla ilgili bir şeydi, her ne olabilirlerse."

"Çok doğru. Olan buydu."

"Ben kimyager değilim, efendim. Bu benim işim değil."

"İçinde kimya yok. Sana o zaman anahtarını vermiştim. Başka kanıtlar da var. Genç Hassendean dikkatsiz bir işçiydi. Herkes bu konuda hemfikirdi; defteri de bunu doğruluyordu. Sonra, Bayan Hailsham'ın hiyosin hakkında söyledikleri var, ki bunlar bugünlerde aşağı yukarı herkesin bildiği şeyler. Bir de genç Hassendean'ın o gece Heatherfield'daki kahve servisine müdahalesi var. Son olarak, hizmetçinin Bayan Silverdale'in evden çıkarkenki görünüşü hakkında söyledikleri var. Tüm bu noktaları bir araya getirdiğimizde, genç Hassendean'ın Bayan Silverdale'in kahvesine hiyosin kattığına ve bunu belli bir amaçla -ama cinayet değil- yaptığına dair jüriyi ikna edebilirim."

"Tüm bunları düşünmem gerekecek efendim. Bu konuda oldukça emin görünüyorsunuz."

"Neredeyse eminim. Şimdi olaya başka bir açıdan bakın. İki kurbana karşı ayrı ayrı ya da birlikte kimin kini vardı?"

"Silverdale, tabii ki."

"Açıkçası, dediğiniz gibi. Tabii eğer ikisini birlikte ele alırsanız. Şimdi son bir sorun. Bay Adalet kim? Bir şekilde her şeyi biliyor gibi görünüyor.

Eğer ona ulaşabilirsek, olayların merkezine yakın olabiliriz. Bungalovda bir şeyler olduğunu herkesten önce o biliyordu. Enstitü'deki hiyoskini de biliyordu - gerçi Silverdale alkaloidler konusunda oldukça tanınmış bir otorite olduğu için, bu sadece şansa yönelik bir atış olabilir. Her neyse, istediğiniz gibi bakın, Bay Justice'in bilgisi var ve bir nedeni var gibi görünüyor. Kim o, tahmin edebilir misiniz?"

"Belli ki oraya sürüklenene kadar ortaya çıkmayacak biri. İsteksiz bir suç ortağı olabilir, efendim."

"Bu mümkün. Başka kimse var mı?"

"Spratton olabilir. Olayın intihar değil de cinayet olduğunu kanıtlamakla ilgileniyor."

"Kesinlikle doğru. Başka kimse var mı?"

"Bu davaya uygun başka birini düşünemiyorum, efendim. Bu arada, bu ilanların orijinalleri bende, yani şifreli olanlar. Gazete bürolarına gönderdim ve onları ele geçirdim."

Cep defterinden iki kâğıt çıkardı ve Emniyet Müdürüne uzattı. Sir Clinton kâğıtlara göz attı.

"H'm! İlki -harfler- her zamanki gibi telgraf formlarından oluşturulmuş. Rakamların olduğu kısım ise bir gazetede basılmış rakamlardan bir araya getirilmiş; itfa için tahvil çizimlerinin sonuçlarını gösteren şu listelerden birinden kesilmiş olabilir-Yeraltı Elektrikli Demiryolları ve bu tür şeyler. Bu ilanlarda sütunlar dolusu rakamlar vardı ve içinden istediğini kolayca seçebilirdi. Peki ya şu yazdığı adres? Altında her zamanki gibi iyi niyet garantisi var. Ha-

yali tabii ki?"

"Evet, efendim. Öyle bir yer yok."

"Yazıyla yazılmış. Bir kızın yazısına benziyor. Bu Bay Justice için tehlikeli bir oyun; ama sanırım ilanın tamamını kesilmiş harflerle yazsaydı gazetedekiler şüphelenip basmayı reddedebilirlerdi. Peki ya bu el yazısı, Müfettiş?"

Flamborough'nun yüz ifadesinden işini iyi yaptığını düşündüğü anlaşılıyordu.

"Bayan Hailsham ve Bayan Deepcar'ın yazı örneklerini ele geçirmeyi başardım. İkisine de ait değil. Sonra bunu tanımaya çalıştım ve başardım, efendim. Bayan Hailsham hemen tanıdı. Bu Bayan Silverdale'in kendi yazısı!"

"Sahtecilik o zaman? Bay Yargıç çok zarif. Bu adama şapka çıkarmak istiyorum. O her şeyi düşünür."

"Görebildiğim kadarıyla bizim için boş bir son, efendim."

Sir Clinton, Bay Justice'in zekâsına hayranlığını o kadar kaybetmiş görünüyordu ki, Flamborough'nun memnuniyetsizliğini fark etmedi. Tekrar konuştuğunda, farklı bir konu üzerindeydi.

"Peki ya arkadaşınız Bay Whalley, Müfettiş? Bana öyle geliyor ki, onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaldırmalı ve bu işin içinden çıkarmalıyız. Belli ki bir şeyler biliyor."

"Ona ulaşmaya çalıştım efendim. Ama kasabadan ayrıldı ve izini bulamıyorum. Sanırım bir yarış

ya da başka bir toplantıya gitti. Sık sık böyle gider ve adres bırakmaz. Westerhaven'a döner dönmez onu yakalayacağım."

"Önemli bir tanık olduğundan şüpheleniyorum; bu yüzden parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin vermeyin. Muhtemel yerlerde yerel polisten yardım isteseniz iyi olur."

"Çok iyi, efendim."

"Ve şimdi, Müfettiş, eleme oyununda ne durumdasınız? Orijinal dokuz çözümden olası olanları ne kadar azalttınız?"

Flamborough sık sık katlanmayan kâğıt parçasını çıkardı ve bir kez daha taradı.

"Bir iki dakika önce söylediklerinizi kabul edersek, efendim, o zaman Bayan Silverdale'in uyuşturulması sadece uyuşturmak içindi ve kasten adam öldürme değildi. Yani son dava düşer."

Kalemini yazının üzerinden geçirdi.

"Bu durumda geriye sadece iki alternatif kalıyor:

HASSENDEAN BAYAN SİLVERDALE

X-İntihar Kaza

Y-Cinayet Kaza

Ve genç Hassendean'ın da kendini iki el ateş ederek intihar edecek biri olduğu söylenemez - bu onun için çok acı verici. Yani gerçekten de Vaka Y'ye benziyor. Kesinlikle düşündüğümden daha hızlı ilerliyor."

Bölüm XIII.

Muhbirin Öldürülmesi

Ertesi sabah Sir Clinton'ın ofisine girdiğinde, Müfettiş Flamborough hiç lafı dolandırmadan kötü haberi ağzından kaçırdı.

"Başka bir cinayet daha işlendi, efendim," diye açıkladı, ses tonunda kederli bir ifade vardı.

Sör Clinton masasının üzerindeki kâğıt yığınından başını kaldırdı.

"Bu sefer kim o?" diye sordu sertçe.

"Şu Whalley denen adam, efendim, bungalov meselesiyle ilgili bazı bilgilere sahip olduğu anlaşılan adam."

Emniyet Müdürü sandalyesinde arkasına yaslandı ve ifadesiz bir yüzle Flamborough'ya baktı.

"Bu iş gerçekten de toptan ticarete dönüşüyor," dedi sert bir sesle. "Arka arkaya dört cinayet işlendi ve elimizde hiçbir şey yok. Bir kişi hariç tüm Westerhaven nüfusu yok edilene kadar bekleyip sonra da hayatta kalan tek kişiyi şüphe üzerine tutuklayarak kendimizi haklı çıkaramayız. Halk huzursuzlanmaya başladı, Müfettiş. Anladığım kadarıyla paramız için ne yaptığımızı bilmek istiyor."

Müfettiş Flamborough kızgın görünüyordu.

"Eğer beğenmezlerse, halk buna katlanmak zorunda kalacak," dedi kabaca. "Ben elimden geleni yaptım.

Eğer bu işi başka birine devretmem gerektiğini düşünüyorsanız, efendim, bunu seve seve yaparım."

"Sizi eleKtirmiyorum, MüfettiK," diye onu rahatlattı Sir Clinton. "Halktan biri olmadığım için -en azından bu amaçla- zorluklarınızı takdir edecek kadar bilgim var. Bu olayın arkasında her kim varsa, her zamanki beceriksiz katilden daha zeki bir adam olduğu gerçeğinin üstünü örtemezsiniz. Size işe yarar ipuçlarını yakalamak için fazla şans bırakmadı."

Flamborough, "Gittiği her yeri takip ettim," diye savundu. "Tam olarak boş durduğumu sanmıyorum. Ama Silverdale'i sırf şüpheli bir ortamda sigara tabancasını buldum diye tutuklayamam. Lanet olası halk! Şüphe duymak ile bir davayı kanıtlayabilmek arasındaki farkı anlamıyor."

Sör Clinton diğer konuyu bir kenara bırakarak, "Şu son olayın ayrıntılarını dinleyelim," dedi.

Müfettiş, "Son bir iki gündür bu Whalley denen adama ulaşmaya çalışıyorum, efendim, mümkün olan en kısa sürede bu hattı takip etmek için," diye söze başladı. "Ama size söylediğim gibi, Westerhaven'dan uzakta, her zamanki uğrak yerlerinde görülmedi. Kaldığı yerde defalarca araştırma yaptım ama gittiğinden başka bir haber alamadım. Geri döneceğine dair hiçbir şey söylememişti; ama belli ki tekrar gelmek niyetindeydi, çünkü tüm tuzaklarını orada bıraktı ve yatak odasından vazgeçmekle ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Başka bir yerde onun izini sürmediniz mi?"

"Hayır, bunu pek beklemiyordum. Çok ortalama

görünümlü bir adam ve insanların onu bir yarış toplantısındaki kalabalığın arasından görünüşüyle seçmesini bekleyemezsiniz."

Sir Clinton, Müfettiş'in anlatısına devam etmesine izin verircesine başını salladı.

"Bu sabah, saat yediden kısa bir süre önce," diye devam etti Flamborough, "Lizardbridge Yolu'ndaki bir süt kamyonunun şoförü yol kenarındaki hendekte bir şey fark etti. Gün doğumundan yaklaşık yarım saat önceydi, bu yüzden sanırım lambaları hala yanıyordu. Bu puslu sabahlar oldukça karanlık oluyor. Her neyse, hendekten bir şeyin çıktığını gördü ve kamyonunu durdurdu. Sonra bunun bir el ve kol olduğunu fark etti; bu yüzden koltuğundan indi ve daha yakından baktı. Sanırım bunu sıradan bir sarhoşun sessizce uyuduğu bir şey sanmış. Ancak yolun kenarına geldiğinde hendekte yüzü aşağıya dönük bir adam cesedi buldu.

"Görünüşe göre bu sütçü mantıklı bir adammış. Cesedi hareket ettirmeden ulaşabildiği her yerde eti hissetti; ve soğukluğu onu ellerinde bir ölü olduğuna ikna etti. Bu yüzden etrafta dolanıp durmak yerine, gayet mantıklı bir şekilde tekrar kamyonuna bindi ve bir polis aramak için kasabaya doğru yola çıktı. Bir polis memuruyla karşılaştığında, o ve polis memuru kamyona geri dönerek ölü adamın yanına gittiler; sütçü alarm vermek için kamyonla tekrar yola çıkarken polis memuru da nöbet tuttu."

"Acaba siz de mi aşağı indiniz, Müfettiş?"

"Evet, efendim. Polis memuru Whalley'i göre-

bildiği kadarıyla tanımış -adamlarımız tarafından oldukça iyi tanındığını söylemiştim- ve adam hakkında araştırma yaptığımı bildiği için beni çağırdı, ben de hemen aşağı indim."

"Evet?"

"Oraya vardığımda, efendim," diye devam etti Müfettiş, "neyin ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yine bir turnike vakasıydı. Whalley boğulmuştu, tıpkı Heatherfield'daki hizmetçi gibi. Oldukça belirgin belirtiler: yüz şişmiş ve tıkanmış; dil de şişmiş; gözler tamamen açık ve biraz enjekte edilmiş, göz bebekleri büyümüş; ağızda ve burun deliklerinde biraz kan var. Aramaya fırsat bulduğumda da boynunda turnike izi olduğunu gördüm."

Flamborough dikkati bir sonraki noktaya çekmek istercesine durakladı.

"Tabii ki hendeği araştırdım. Ve orada, oldukça açık bir şekilde yatan turnikenin kendisiydi. Bu sefer oldukça karmaşık bir olay; belli ki tekniğini geliştirmiş."

"Peki, ne olmuş ona?" Sör Clinton, Müfettiş'in yorumlarını sabırsızlıkla dinliyormuş gibi, oldukça sınayıcı bir tavırla sordu.

"İşte burada, efendim."

Flamborough ölümcül enstrümanı büyük bir gösterişle üretti.

"Gördüğünüz gibi, efendim, bir lastik borunun içinden geçirilmiş bir banjo ipinden yapılmış. Sapları da eskiden olduğu gibi ağaç dalından kesilmiş tahta parçaları; ama banjo ipi ve lastik boru, Heather-

field'da geçen sefer kullandığı sicim parçasına göre çok büyük bir gelişme. Banjo ipinin gerginlikten kopma ihtimali yok; lastik boru da basıncı dağıtacak ve telin çıplak kullanıldığında yapacağı gibi eti kesmesini önleyecek."

Sir Clinton turnikeyi aldı ve bariz bir ilgiyle inceledi.

"H'm! Devam edecek pek bir şeyiniz olduğunu söyleyemem, ama burada diğer turnikede olduğundan daha fazlası olduğu kesin. Banjo teli pek yardımcı olmuyor elbette; herhangi bir müzik aleti dükkanından satın alınabilir. Ama lastik boru size bir şeyler gösterebilir."

Müfettiş Flamborough dosyayı yeniden inceledi.

"Çok kalın duvarlı efendim, dış çapından beklenenden çok daha küçük bir deliği var."

Sör Clinton başını salladı.

"Kimya laboratuvarlarında buna 'basınç tüpü' derler. Kapları dışarı pompalarken ya da genel olarak düşük basınç altında çalışırken kullanılır. Bu yüzden bu kadar kalın duvarlı yapılır: Ortadaki kanaldan tüm gazı pompaladığınızda dış hava basıncı altında düz bir şekilde çökmemesi için."

"Anlıyorum," dedi Müfettiş, tüpü düşünceli bir şekilde parmaklayarak. "Yani Croft-Thornton Enstitüsü gibi bilimsel bir yerde bulunabilecek türden bir şey mi?"

"Neredeyse kesinlikle," diye kabul etti Sör Clinton. "Ama lastik hortumunuz konusunda fazla emin

olmayın. Diyelim ki biri Croft-Thornton çalışanlarından biri hakkında şüphe uyandırmaya çalışıyor, bu mükemmel bir yol olmaz mı? Açık piyasadan basınçlı tüp satın alınabilir. Sadece bilimsel enstitülerde bulunmuyor, biliyorsunuz."

Flamborough gelecek vaat eden bir hat olarak gördüğü bu hattın kaybedilmesinden dolayı biraz üzgün görünüyordu.

"Gerçekten mi?" dedi. "Sanırım haklısınız efendim. Yine de biraz alışılmadık bir durum, değil mi?"

"Sıradan bir suçlunun hemen isabet ettirmesini bekleyeceğiniz bir şey değil, sanırım demek istiyorsunuz? Ama bu adam sıradan bir suçlu değil. Bir sürü beyni var. Şimdi bu turnikeyi incelemeniz için bırakma zahmetine girmesi size de garip gelmiyor mu? Onu kolayca cebine koyabilirdi ve fazla şişmezdi."

"Efendim, cesede şöyle bir bakan herkes bu tür bir şeyin kullanıldığını anlayacaktır. O şeyin kendisini bırakarak pek bir şey ele vermiyordu, değil mi?"

Sir Clinton Müfettişin görüşünden pek de memnun görünmüyordu.

"Bir katil arkasında ne kadar az şey bırakırsa, onu yakalamak o kadar zor olur, Müfettiş. Bu bir gerçektir. Size sık sık belirttiğim gibi, bu adam aptal değil. Bu nedenle mümkün olduğunca az iz bırakması beklenebilirdi. Ama burada bize gerçek silahı ve kendine özgü oldukça belirgin özellikleri olan bir silahı sunuyor. Garip, değil mi?"

"O zaman bunun bilimsel olmayan bir katilin bi-

limsel aletleri kullanarak, suçun bilimsel çizgideki biri -yani Silverdale- tarafından işlendiğini düşündürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Sör Clinton bir iki dakika sessiz kaldıktan sonra düşünceli bir tavırla konuştu:

"Emin olmadığım şey bunun saf bir blöf mü yoksa çifte blöf mü olduğu. İkisinden biri gibi görünüyor."

Müfettiş belli ki bu oldukça şifreli ifadeyi yorumlamakta güçlük çekiyordu. Sonunda ne demek istediğini anladı.

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum, efendim. Cinayeti Silverdale'in işlemediğini varsayalım. O zaman Silverdale'in laboratuarında bu tür tüplerin yaygın olduğunu bilen biri bunu bulmamız için bilerek bırakmış olabilir, böylece -benim de yaptığımı itiraf ettiğim gibi- Silverdale'in hile yaptığı sonucuna varmamız için bize blöf yapılmış olur. Bu basit bir blöf olurdu. Ya da yine, katilin Silverdale olduğunu varsayarsak, o zaman tüpü bilerek bırakmış olabilir, çünkü kendi kendine, cesedin yanına böyle bir şey atacak kadar aptal olduğuna asla inanmayacağımızı ve bu nedenle onu şüphelerimizde es geçeceğimizi söyleyecektir. Öyle mi, efendim?"

Sir Clinton, "Sizin de söylediğiniz gibi, kulağa şeytani bir şeymiş gibi geliyor, Müfettiş; ama ne demek istediğimi anladığınızı seziyorum," diye cevap verdi. "Benim kendi izlenimim, bu turnikenin bizi çok uzağa götürmesine izin vermememiz gerektiği, çünkü tamamen yoldan çıkmamızdan korkuyorum.

Eğer doğru yola girersek, kanıtların geri kalanıyla yeterince uyumlu olacağından hiç kuşkum yok; ama tek başına üzerine çok şey yatırmak isteyeceğim türden bir şey değil. Şimdi bu çiçekli yan yollardan çıktığımızı ve gerçeklerin ana caddesine geri döndüğümüzü varsayalım."

Müfettiş, amiri tarafından engellenmeyi reddetti. Gerçekten de, elinde iyi kartlar tutan ve bunu kimin bildiğini umursamayan bir oyuncu havası vardı.

"Hatırlayacağınız gibi dün gece sert bir don vardı, efendim; bu yüzden yolda ayak izi ya da buna benzer bir şey yoktu. Ama hendeğin kenarındaki otlar oldukça uzundu; ve incelediğimde, üzerinde herhangi bir mücadele olmadığı yeterince açıktı. Yolda boğuşmuş olabilirler elbette; ama çimenler hiç bozulmamıştı."

"O zaman ceset yoldan hendeğe sürüklenmemiş mi? Kaldırılmış ve içine atılmış olmalı?"

"Sanırım öyle, efendim. Yol ile hendek arasındaki çim sınır oldukça dar, üzerinde rahatça durulabilecek kadar. Biri çok fazla sorun yaşamadan üzerinden bir ceset kaldırabilir."

"Cesedin görünüşüne bakılırsa içine atılmış olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, efendim. Nasıl olsa hendeğin içindeydi, tıpkı bir gümbürtüyle düşmüş olsaydı düşebileceği gibi."

"O zaman tek elden iş yapıyorsunuz, öyle mi?"

"Şey, efendim, sanırım onu iki kişi tutuyor olsaydı - biri omuzlarından, diğeri ayaklarından tutu-

yor olsaydı - daha düzenli bir şekilde düşerdi. Her halükârda sanki bohçalanmış gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa tek elle yapılmış bir iş."

"Sanırım cepleri ve diğer şeyleri incelediniz?" Sör Clinton sordu.

"Elbette efendim. Ama içlerinde işimize yarayacak hiçbir şey yoktu."

Müfettişin sesi hâlâ sakladığı bir şey olduğunu ele veriyordu. Şimdi onu öne çıkardı.

"Ellerini inceledim efendim; ve sağ elinin içinde önemli bir şey buldum. El sıkılmıştı ve sonunda açtığımda bu şey düştü."

Üzerinde bir bez parçası olan bir düğme çıkardı ve bunu Sir Clinton'ın önündeki masanın üzerine koydu. Emniyet Müdürü onu aldı, dikkatle inceledi ve sonra cebinden bir büyüteç çıkararak daha da dikkatli bir inceleme yaptı.

"Çok ilginç, Müfettiş. Bundan ne anlıyorsunuz?"

"Belli ki boğuşma sırasında katilin kıyafetlerinden kopmuş efendim. Ve buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştüm. Kumaş parçasındaki ve düğmeyi kumaşa tutturan ipliklerdeki kanarya rengi lekeyi görüyor musunuz?"

"Görünüşüne bakılırsa pikrik asitle boyanmış diyebilirim. Demek istediğiniz bu mu?"

"Evet, efendim. Kumaşın deseni de bir başka nokta."

"Yani Croft-Thornton Enstitüsü'nde onu gördüğü-

müz gün Silverdale'in giydiği eski ceketten koparılmış bir düğmeye benziyor, laboratuvar önlüğüne mi?"

"Hiç şüphesiz öyle, efendim. O lekeyi çok iyi hatırlıyorum. Ve onu görür görmez kumaşın desenini hatırladım."

"Peki senin görüşün ne?"

"Sanırım Silverdale Whalley'i öldürmek için yola çıktığında yüzündeki kanın ceketine bulaşmasından korktu. Bu yüzden eski laboratuvar ceketini giydi. Eğer fark edilirse, onu yok edebilir ve hiçbir şüphe uyandırmazdı. Sadece yıpranmış olduğunu düşünebileceği eski bir ceketti. Sıradan kıyafetlerinden bazılarını yok etmekten oldukça farklı bir şeydi bu. Bu şüphe uyandırırdı. Ama eski bir palto... Ondan kurtulup yerine başka bir palto getirdiğinde kimse merak etmezdi."

"İtiraf etmeliyim ki kulağa son derece makul geliyor, Müfettiş. Ama--"

"Ama ne, efendim?"

"Eh," diye cevap verdi Sir Clinton düşünceli bir tavırla, "bu da bizi yine tek ve çift blöf arasında bir seçim yapmak zorunda bırakıyor, görüyorsunuz, insan soruşturmasında daha ileri gitmese bile."

Müfettiş bu konu üzerinde birkaç saniye düşündü, ama düşüncesinin sonunda etkilenmemiş görünüyordu. Anlaşılan konuyu değiştirmenin akıllıca olacağını düşünmüştü.

"Her halükarda, efendim, sanırım Whalley'nin bungalov meselesindeki rolü artık oldukça açık. Size

onun ne kadar kirli olursa olsun kolay para peşinde koşan bir adam olduğunu söylemiştim. Bu arada, kendisini devirdiğini söylediği motorun numarasını soran adam da oydu; hiç zarar görmemiş olmasına rağmen zararını karşılamaya çalıştığı çok açıktı. Para kazanmak ve kendini dürüst bir işten kurtarmak için her şeyi yapabileceğini görebilirsiniz. Bunu hatırlarsanız, bungalovda oynadığı rolü görmek yeterince kolay olur. Röntgenci Tom diye vaftiz ettiğiniz kişi oydu."

"Onun hakkında aklınıza gelen başka bir şey var mı, Müfettiş? Yanıldığınızı söylemiyorum elbette."

"Efendim, Silverdale karısını suçüstü yakalamak istiyorsa, bağımsız bir tanığa ihtiyaç duyacaktır, değil mi? Muhtemelen Whalley bu iş için seçtiği adamdı."

"Sizce aranan türden bir tanık mıydı? Onun uygunluğundan ben de pek emin değilim."

Müfettiş, "Pek de hoş bir iş değildi, efendim," diye belirtti. "Silverdale yakın arkadaşlarından birini bu tür bir olayı incelemeye götürmek istemezdi. Ve tabii ki bir kadın--"

Yeni bir fikre kapılmış gibi aniden sözünü kesti. Sir Clinton Müfettiş'in son sözünü duymazdan geldi.

"Whalley'in tanık olduğunu varsayalım, o zaman sırada ne var?"

"Silverdale'in Whalley'i ikinci pencereye postaladığını ve ön taraftaki ilk pencereye gittiğini varsayalım. Sonra olayı tamamlamak için pencereyi kırıp içeri giriyor ve odaya atlıyor. Genç Hassendean'ın tabancası vardır ve durumu yanlış anlar; Silverdale'in

onu dövmek ya da daha kötüsünü yapmak istediğini düşünür. Tabancasını çıkarır ve ona sahip olmak için bir mücadele başlar. Tabanca kazara ateş alır ve kurşun tamamen şans eseri Bayan Silverdale'in kafasına isabet eder. Sonra boğuşma devam eder ve bu sırada genç Hassendean akciğerinden iki kez vurulur."

Emniyet Müdürü astına hiç etkilenmemiş bir saygıyla baktı.

"Sanki gerçeğe çok yaklaşmışsın gibi görünüyor," diye itiraf etti. "Devam et."

"Gerisi oldukça açık, eğer daha önce olanları kabul ederseniz. Whalley penceredeki görevinden her şeyi gördü. Karanlıkta gizlice kaçtı ve Silverdale'in ulaşamayacağı bir yere gitti. Eğer bunu yapmasaydı, Silverdale muhtemelen onu görür görmez vuracak ve aleyhindeki kanıt ihtimalini ortadan kaldıracaktı. Ama Whalley düşünecek zaman bulduğunda, bu işte bir altın madeni olduğunu görür. Silverdale'e şantaj yapabilirse, ömür boyu düzenli bir geliri olacaktı. Ama sanırım zayıfladı ve güvenliğe oynamaya çalıştı. Silverdale'e şantaj yaptı; sonra polise gittiğini söyleyebilmek için bize geldi, yani bilgi vermek için. Sonra Silverdale'e geri döndü ve bir şekilde bizi aradığını söyledi. Bu Silverdale için yeterli olurdu. Whalley hizmetçinin gittiği yoldan gitmek zorunda kalacaktı. Ve öyle de yaptı."

Sir Clinton, Müfettiş'in olayı yeniden anlatışını dikkatle dinlemişti.

"Bu gerçekten de çok düzgün, Müfettiş," diye karar verdi kapanışta. "Oldukça sağlam, gittiği yere

kadar ve görebildiğimiz kadarıyla. Ama elbette bir iki noktaya dokunulmamış. Hizmetçinin öldürülmesi bu işin neresinde?"

Flamborough cevap vermeden önce bir iki dakika düşündü.

"Şu anda bu boşluğu doldurmaya hazır değilim efendim. Ama bir şey önereceğim. Renard bize Bayan Silverdale'in yeni vasiyetinin şartlarıyla ilgili bir not hazırlayacağını söyledi. Silverdale'in bunu bildiğine dair kartlar var. Ona bahsetmiş olabilir. Evinde herhangi bir arama yapılmadan ya da Bayan Silverdale'in eşyaları karıştırılmadan önce o notu almak ve ne pahasına olursa olsun yok etmek isteyecektir."

"Buna değeceğini düşünmüş olabilir, kabul ediyorum. Ama bunun gereksiz bir cinayete yol açacak kadar önemli olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca Silverdale'in hizmetçiyi öldürmesi hiç de gerekli değildi. Bu onun kendi eviydi. İstediği yeri arayabilirdi ve kimse buna itiraz edemezdi. Hizmetçi bunda garip bir şey görmezdi."

Müfettiş, "Hizmetçinin katili tanıdığı çok açıktı zaten," diye belirtti. "Her şey buna işaret ediyor. Sadece bir tahminde bulunduğumu kabul ediyorum, efendim. Bu konuda Silverdale aleyhine henüz bir kanıt getiremedim. Tek söyleyebileceğim, kadın bir şey görmüş olabilir -ceketinde kurşunlardan kalan kan ya da o tür bir şey. O zaman onu susturması gerekirdi."

Sir Clinton Müfettişin önerisi hakkında hiçbir yorum yapmadı. Bunun yerine, davanın yeni bir yönüne döndü.

"Peki Bay Justice bu teorinizin neresinde? O senin arkadaşın Whalley değildi. Bu çok açık."

Müfettiş, sanki sürtünmeden ilham almaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde burnunu ovuşturdu.

"Şu bir gerçek ki, efendim, şu anda Bay Justice'i teorime uyduramıyorum. O Whalley değildi, bu bir gerçek. Ama bir dakika bekleyin! Whalley'in Silverdale'in tanığı olmadığını varsayalım. Düşünsenize, Whalley, Silverdale'in yerinde olsaydınız bu iş için seçeceğiniz türden biri değildi."

"Bundan oldukça eminim, her halükarda, Müfettiş. Beni ikna etmek için nefes harcamanıza gerek yok."

"Evet, ama gözden kaçan başka bir olasılık daha var, efendim," diye hevesle araya girdi Flamborough. "Başından beri Silverdale'in açık penceredeki tek kişi olduğunu varsayıyordum. Ama diyelim ki yanında birini getirdi. Her ikisi de ön pencereden bakıyor olabilir, Whalley ise o sırada hiç tanımadığı yan penceredeydi."

Sir Clinton, "İşte şimdi tam anlamıyla zekice davranmaya başladınız, Müfettiş," diye övdü. "Bence gerçeğin en azından yarısını biliyorsunuz, buna hiç şüphe yok."

"Silverdale'in tanığı kim olabilir?" diye devam etti Müfettiş, sanki sözünün kesilmesine sabırsızlanıyormuş gibi. "Peki ya Deepcar kızı?"

Sir Clinton ona sert bir tavırla, "Bir daha düKün," dedi. "Kıza âşık olduğu anlaşılan Silverdale'in onu bu tür bir iş için seçmiş olabileceğini gerçekten düşünü-

yor musunuz? Bu inanılmaz, Müfettiş."

Keşfinden duyduğu ilk coşku, Emniyet Müdürü'nün ses tonuyla Flamborough'nun düşüncelerinden uçup gitti.

"Sanırım haklısınız efendim," diye itiraf etmek zorunda kaldı. "Ama bu işten zevk alacak başka bir kız daha var, o da Hailsham'ın kızı. Sırf o ikisinin küçük düĢtüğünü görmek için çok Şey verebilirdi. Mahkemede bu özel kanıtı verme ve genç Hassendean ve Bayan Silverdale'le hesaplaşma şansına sevinirdi. Her şey onun için bir reçel olurdu, efendim. Bunu inkar edemezsiniz."

Sör Clinton konuyu uzatmadan kabul etti.

"Bunu inkâr etmeyeceğim," dedi sertçe. "Ama bu tür bir meselede aklınızın sadece Westerhaven'ın kadın nüfusuyla çalışmasına izin vermemelisiniz. Silverdale'in yanına alacağı bir erkek çok daha uygun bir tanık olacaktır. Silverdale'in erkek arkadaşlarını neden hesaba katmıyorsunuz?"

Flamborough, "Markfield'i düşünüyorsanız, efendim, korkarım ondan fazla bir şey öğrenemeyeceğiz," dedi. "Şimdiye kadar, elinde olmayan durumlar dışında, Silverdale ve yaptıkları hakkında bilgi vermemek için elinden geleni yaptı - tabii bize gerçekten yanıltıcı ifadeler vermediyse. Dr. Markfield'ın işlerini yürütme tarzını pek umursamıyorum."

Sör Clinton odayı geçti ve şapkasını askısından indirdi.

"Pekala, onun yöntemlerini bir kez daha dene-

yelim, Müfettiş. Şimdi Croft-Thornton'a gidip ceket meselesini araştıracağız. İsterseniz görüşmenin yükünü siz üstlenebilirsiniz; ama ben neler olup bittiğini duymayı tercih ederim. Ve Silverdale'i bungalov olayının olduğu gece yaptıkları konusunda biraz daha sert bir şekilde sıkıştırabilirsin. Ona bir kez daha düşünmesi için bir şans verebiliriz, gerçi bu aşamada ondan hiçbir şey beklemiyorum."

Bölüm XIV.

Ceket

Sir Clinton ve Müfettiş Croft-Thornton Enstitüsü'ne vardıklarında Markfield'i laboratuarında çalışırken buldular. Flamborough ön hazırlıklarla vakit kaybetmeden kendisini oraya getiren işe daldı.

"Bundan ne anlıyorsunuz Dr. Markfield?" diye sordu ve düğmenin iliştirildiği kumaş parçasını çıkarıp kimyagere gösterdi.

Markfield nesneyi dikkatle inceledi ama Müfettişe tekrar baktığında yüzünde sadece belli bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Üzerinde pikrik asit lekesi olan bir düğme ve bir parça kumaş gibi görünüyor," dedi ironi yaparak. "Üzerinde uzman incelemesi yapmamı ister misiniz? Eğer öyleyse, bana biraz daha anlatsanız iyi olur, böylece ondan ne istediğinizi anlayabilirim."

Flamborough yüz ifadesinden bir şeyler okumaya çalışır gibi bir iki dakika ona baktı, ama Markfield hiçbir şekilde sinirlenmiş görünmüyordu.

"Ben bir zihin okuyucu değilim, Müfettiş," diye belirtti. "Benden ne yapmamı beklediğinizi açıkça belirtmeniz ve kimyasal analiz için numunenizden parçalar kesip kesemeyeceğimi söylemeniz gerekecek."

Flamborough, Markfield'i çekme girişiminin umduğu kadar kolay olmayacağını gördü.

"Her şeyden önce o şeye iyice bir bak," diye önerdi. "Buna benzer bir şey hatırlıyor musun?"

Markfield sert bir tavırla nesneyi bir kez daha inceledi.

"Bir düğme ve bir kumaş parçası," dedi sonunda. "Elbette daha önce de düğme görmüştüm ve kumaş parçaları da nadir değildir. Bu lekenin pikrik asit lekesi olduğunu düşünüyorum ama kesin bir şey söyleyebilmem için daha fazla inceleme yapmam gerekiyor. İstediğiniz bu muydu?"

Flamborough sinirlerine zor hakim oldu.

"Bilmek istediğim şey, Dr. Markfield, son zamanlarda bu şeyle ilişkilendirebileceğiniz herhangi bir şey görüp görmediğiniz - yırtılmış olabileceği herhangi bir giysi veya bu tür bir şey."

Markfield'in gözleri kısıldı ve Müfettişe düşmanca bir tavırla baktı.

"Görünüşe göre bir ceket düğmesi. Düğmeler konusunda uzman değilim, kabul ediyorum. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir salon takımından kopmuş olabilir."

Flamborough, "Bizimle fazla oyalanmamanızı tavsiye ederim, Dr. Markfield," diye önerdi. "Kumaşa bakın. Size tanıdık gelen bir şey hatırlatıyor mu?"

Markfield'ın yüzü bariz sıkıntısını ele veriyordu.

"Sanırım bunu zaten kendiniz tespit etmişsinizdir. Neden bana geldiniz? Herhalde Dr. Silverdale'in laboratuvar önlüğünden kopan bir parça olduğunu söylüyorsunuz. Buna yemin edemem. Olabilir, tüm

bildiğim bu. Neden ceketle karşılaştırmıyorsunuz? Eğer ceket yırtıksa, ne olursa olsun kanıtınız var demektir. Beni neden bu işin içine sürüklediğinizi anlamıyorum."

Flamborough'nun sesi cevap verirken sertleşti:

"Aklınızda tutmanızı istediğim bir şey var, Dr. Markfield. Bir adam bir cinayet davasında çok kolay bir şekilde suç ortağı olabilir ve cezası ömür boyu hapis cezasına kadar gider. Size yöneltmek zorunda kaldığım bazı sorulardan kaçmaya kararlı görünmenizden hiç memnun değilim; ve size risk altında olabileceğinizi hatırlatmak isterim. Karıştırmak yerine bizimle dürüstçe konuşursanız çok daha iyi olur."

Bu gizli tehdit Markfield üzerinde etkisini göstermiş gibiydi. Suratı asık görünüyordu ama taktiklerini değiştirmeye karar vermiş gibiydi.

"O zaman sorularınızı sorun," diye tersledi. "Ama onları gerçeklere dayandırın. Şu konuda ne düşündüğümü, bu konuda ne tahmin ettiğimi söylemeyeceğim. Eğer sorarsanız, kesin olarak bildiğim her şeyi size anlatırım."

Flamborough meydan okumayı üstlenmeden önce hiç vakit kaybetmedi.

"Çok iyi, Dr. Markfield. İsterseniz gerçeklere bağlı kalalım. Sanırım bir zamanlar Dr. Silverdale'i bazı özel tiyatrolarda rol alırken görmüşsünüz. Bunu Dr. Ringwood'dan öğrendim. Bu doğru, değil mi?"

"Evet. Bir zamanlar küçük bir amatör gösterinin üyeleriydik."

"Dr. Silverdale herhangi bir rolünde banjo çaldı mı?"

Markfield bir an için düşündü.

"Sanırım yaptı."

"Uzman bir bançocu mu?"

"Banjo çalıyor," diye düzeltti Markfield. "Çalması hakkında size fikrimi söylemeyeceğim. Bu bir gerçek meselesi değil; sadece bir zevk meselesi."

Flamborough bunu yorum yapmadan geçiştirdi.

"Nasıl olsa banjo çalıyor. Ben de bunu öğrenmek istiyorum."

Laboratuarda lavabonun musluğuna takılı küçük bir cam aparatın bulunduğu yere doğru adım attı ve takılı lastik boruyu inceledi.

"Bu şey de ne?" diye sordu.

Markfield, Müfettiş'in düşünce tarzını tam olarak anlamamış gibi, "Bir su pompası," diye cevap verdi.

"Peki bu kauçuk hortum, ne tür bir şey?"

"Basınçlı tüp. Ne olmuş ona?"

"Dr. Silverdale bu tür bir şey kullanıyor mu?"

"Buradaki herkes bunu kullanıyor. Ne zaman hızlı bir filtreleme istense, basınçlı boru bağlantıları olan bir su pompası kullanılır."

"Bayan Deepcar ve Bayan Hailsham kullanıyor o zaman?"

"Sadece bu bölümde bu pompalardan bir ya da

iki düzine olduğunu düşünüyorum. Bunlar her kimya laboratuvarında bulunan sıradan bağlantı parçalarıdır. Sorabilir miyim, Müfettiş, nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

Flamborough doğrudan bir cevap vermeden yeni bir hatta geçti.

"Bayan Deepcar bugün burada mı?"

"Hiç sanmıyorum. Sanırım birkaç gündür şehir dışında. Öğrenmek isterseniz kesin olarak öğrenmek için bir mesaj göndereceğim."

Flamborough başını salladı.

"Zahmet etmeyin. Kendim öğrenebilirim."

Markfield, "Yarından sonraki gün döneceğini duydum," diye gönüllü oldu. "Ama bunu kendiniz öğrenseniz iyi olur tabii."

Müfettiş yine yeni bir satıra döndü.

"Whalley-Peter Whalley diye bir adam hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Whalley?" Markfield sanki ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi tekrarladı. "Whalley mi? Oh, evet. Sisli bir gecede arabamın çarptığına dair bir hikayeyle bana geldi. Ona inanmadım. Arabayla kimseyi incitmediğimi biliyordum, ama o gece bir kez yanına yaklaşmıştım. Bay Whalley benden hiçbir şey alamadı."

"O zaman bu konuda daha ileri gitmedi, öyle mi?"

"Bu konuda başka bir şey duymadım. O şeyin bir deneme olduğu o kadar belliydi ki sigorta şirketi-

me bu konuda bilgi bile vermedim."

Flamborough birkaç dakika düşündü, belli ki sorabileceği yeni sorular düşünmeye çalışıyordu; ama görünüşe göre elindeki stokun sonuna gelmişti.

"Biz Dr. Silverdale'in odasına gidelim," diyerek kapıya doğru ilerledi. "Siz de bizimle gelseniz iyi olur, Dr. Markfield. Belki tanıklık edersiniz."

Markfield homurdanarak, "Ben pek hevesli değilim," diye karşılık verdi.

Yine de Sör Clinton ve Müfettişi koridorlar boyunca takip ederek Silverdale'in laboratuvarına ulaştı. Oda boştu ama kapı kilitli değildi ve Müfettiş kapıyı açıp içeri girdi. Etrafa bir göz attığında Silverdale'in laboratuvar ceketinin bir askıda asılı olduğunu gördü; Flamborough gidip ceketi aldı.

"Şimdi göreceğiz," dedi, masanın üzerine koydu ve incelenmek üzere yaydı. "Ah, bir hata olmadığını sanıyordum."

Sağ tarafı işaret etti; düğmelerden birinin koparıldığı ve kumaşın bir parçasını da beraberinde götürdüğü belliydi.

"Şimdi uyup uymadığına bakacağız," diye devam etti Flamborough, Whalley'nin elinde bulunan kumaş parçasını çıkarıp paltodaki yırtığa göre ayarlayarak. "Bu yeterince açık. Şimdi iki parçadaki lekelerin tam olarak uyuştuğunu görüyorsunuz."

Markfield eğildi ve Müfettişin ifadesinin doğru olduğundan emin oldu.

"Bu kumaş parçası da ne?" diye sordu.

Ancak Flamborough başka bir şey daha bulmuştu ve Markfield sorusuna yanıt alamadı.

"Şuraya bakın," dedi Müfettiş, ceketin göğsündeki küçük, kahverengimsi bir lekeyi göstererek. "Bu kan, yeterince açık."

Markfield bilgi talebini tekrarlayacak gibiydi ki, dışarıdaki koridorda adım sesleri duyuldu. Flamborough paltoyu aldı, hızla odanın içinde ilerledi ve giysiyi orijinal askısına astı. O kayıtsızca arkasını dönerken kapı açıldı ve Silverdale laboratuvara girdi. Polisin varlığı karşısında şaşırmış görünüyordu ve konuşmadan gruptakilere baktı. Sonra öne çıktı.

"Beni istiyor musun?" diye sordu renksiz bir sesle.

Markfield iki memurla birlikte orada yakalanmaktan utanmış gibiydi. Tam bir şey söyleyecekti ki Flamborough bu fırsatı elinden aldı.

"Bir iki soru sormak için geldim, Dr. Silverdale," diye başladı Müfettiş. "Öncelikle, son zamanlarda Peter Whalley adında bir adamla herhangi bir ilişkiniz oldu mu?"

Silverdale'in şaşırdığı belliydi.

"Whalley mi?" diye tekrarladı. "Bu isimde biri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kim o?"

Flamborough bu ifadeyi dikkate almamış gibi görünüyordu, ancak bu doğrudan çizgide ısrar etmedi.

"Dün gece ne yaptığınızı bize söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Silverdale cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Saat altı gibi buradan ayrıldım-altı ile altı buçuk arası. Sonra Central Hotel'e yürüdüm ve akşam yemeği yedim. Sanırım sekize çeyrek kala tekrar otelden ayrıldım. Açık bir gece olduğu için eve yürüdüm ve saat on bir buçuğa kadar biraz çalıştım. Daha sonra yatağa gittim ve uyumadan önce bir süre kitap okudum."

Flamborough daha ileri gitmeden önce not defterine bir şeyler not etti.

"Sanırım bunu desteklemek için bazı tanıklar gösterebilirsiniz?" diye sordu.

Silverdale hafızasına danışıyor gibiydi.

"Buradan ayrılırken Bayan Hailsham'la karşılaştım," diye açıkladı. "Eğer hatırlarsa, bu size yaklaşık zamanı verir. Central'daki garson muhtemelen orada olduğuma sizi ikna edebilir - kuzey penceresindeki masalarla ilgilenen, yanağında siğil olan uzun boylu biri. Ondan sonrası için benim sözüme güvenmeniz gerekecek."

"Peki ya Heatherfield'daki hizmetçileriniz?"

"Binada kimsem yok. Cinayetten dolayı hiçbir hizmetçi burayı kabul etmez. Ben sadece orada uyuyorum ve yemeklerimi bir otelde yiyorum. Gündüzleri bir hizmetçi kadın gelir ve evi temizler."

"Ah," dedi Müfettiş düşünceli bir ifadeyle. "O halde, diyelim ki sekiz buçuktan sonra evde olduğunuzu kanıtlayamazsınız? Bu arada, bir ziyaretçiniz olma ihtimali var mı?"

Silverdale başını salladı.

"Hayır, oldukça yalnızdım."

Flamborough bir not daha aldı ve sonra sorgulamasına devam etti.

"Bayan Silverdale'in ölüm haberini aldığı geceyi hatırlamanı istiyorum. Size daha önce o gece ne yaptığınızı sormuştum ama beni geçiştirmiştiniz. Şimdi bu soruyu tekrar sorduğuma göre açık sözlü olmanızın daha uygun olacağını düşünüyorum."

Silverdale'in yüzünde bir duygu karmaşası vardı ve cevap vermeden önce neredeyse bir dakika boyunca konuyu düşündüğü belliydi.

"Ekleyecek başka bir şeyim yok," dedi sonunda.

Flamborough, "Açıkça söyleyeyim ki bir yanlışlık olmasın," diye vurguladı. "Hizmetçinizin Heatherfield'de öldürüldüğü geceki hareketleriniz hakkında bize bilgi verebilir misiniz?"

Silverdale dudaklarını sıktı ve başını salladı.

"Size verecek bir bilgim yok," dedi uzun uzun.

Flamborough uyarırcasına, "Size şunu söyleyebilirim ki, Dr. Silverdale," dedi, "elimizde başka kaynaklardan elde edilmiş belli miktarda bilgi var. Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyor olabiliriz. Bize karşı dürüst olmanız en iyisi olmaz mı?"

Silverdale sesli bir cevap vermeden başını iki yana salladı. Flamborough hayal kırıklığını gizledi ama yüzü kararmaya başladı. Elini yeleğinin cebine soktu ve bir şey çıkardı.

"Bunu tanıyor musunuz, Dr. Silverdale?"

Silverdale onu inceledi.

"Evet, bu benim sigara tabancam. İçindeki sinekten tanıdım."

"Kaybettiğinizi ne zaman fark ettiniz?"

Silverdale belli ki ne yapacağını şaşırmıştı.

"Size söyleyemem. Sanırım on gün kadar önce."

"Hizmetçinizin öldürülmesinden önce mi sonra mı kaçırdınız? İyi düşün."

"Hatırlayamıyorum," diye açıkladı Silverdale. "Elbette bir günlüğe ya da o tür bir şeye not etmedim. İki ya da üç tane tutucu kullanıyorum. Onları farklı takım elbiselerin ceplerinde bırakıyorum. Doğal olarak bunlardan biri kaybolursa, diğerlerinden birini kullanıyorum; ve belki de kayıp olan daha sonra ortaya çıkabilir. Size bunun ne zaman kaybolduğuna dair kesin bir tarih veremem."

Flamborough tutacağı cebine geri koydu.

"Banjo çalıyorsunuz, değil mi Dr. Silverdale?"

Silverdale bu soru karşısında tamamen şaşırmış görünüyordu.

"Eskiden çalardım," diye itiraf etti, "ama uzun zamandır çalmıyorum. Banjo bugünlerde pek rağbet görmüyor."

"Yakın zamanda enstrümanınız için tel satın aldınız mı?"

"Hayır, kullanmadım. En son kullandığımda tellerden ikisi koptu ve onları değiştirme zahmetine hiç

girmedim."

Flamborough bu konuya pek önem vermiyormuş gibi, "Aynen öyle," dedi. "Şimdi sormak istediğim başka bir şey var. Sanırım şuradaki askıda asılı duran sizin laboratuvar önlüğünüz."

Silverdale odanın diğer ucuna baktı ve başını salladı.

"O paltoyu en son ne zaman giydin?" Flamborough sordu.

Silverdale hafif bir tereddütten sonra, "Dün gece," diye cevap verdi.

"Yani akşam yemeğine çıkmak için Enstitü'den ayrılırken mi çıkardın?"

"Evet. Bu sabah Araştırma İstasyonu'ndaydım, bu yüzden ceketimi değiştirme fırsatım olmadı."

Flamborough odayı geçti, paltoyu indirdi ve bir kez daha masanın üzerine serdi.

"Bunu açıklayabilir misin?" diye sordu elini gözyaşının üzerine koyarak.

Silverdale yüzünde beliren dehşetle kumaştaki yarığa baktı. Kendisini bilinmeyen güçte düşmanlarla çevrili bulan bir adama benziyordu.

"Bunu açıklayamam," dedi dudakları bembeyaz kesilerek.

"Ya da üzerindeki bu kan lekesi için sanırım?" Flamborough parmağını o noktaya koyarak sordu.

Silverdale'in tedirginliği daha da belirginleş-

mişti. Kendisini çok tehlikeli bir durumda hissettiği açıktı ve inkârları gerginliğini ele veriyordu.

"Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Dün gece paltoyu çıkardığımda böyle bir şey fark etmedim. Ne yırtık ne de o leke. Bunu hiçbir şekilde açıklayamam."

"Yapamayacağınıza emin misiniz?" diye ısrar etti Müfettiş.

"Yapamam," diye tekrarladı Silverdale.

Müfettişin canını çok sıkan Markfield sorguyu yarıda kesti.

"Dr. Silverdale'in bu konuyla bir ilgisi olduğundan neden bu kadar eminsiniz?" diye alaycı bir tonla araya girdi. "Dün gece o gittikten sonra birinin ceketini ödünç almış olması imkânsız değil. O gittikten sonra birkaçımızın binada olduğunu biliyorum."

Flamborough başını kaldırıp baktığında, Sir Clinton'ın yüzünde, bu müdahale yüzünden Markfield hakkındaki görüşünün arttığını gösteren bir ifade gördü ve Müfettiş, Markfield'a karşı duyduğu kızgınlığın bir kez daha arttığını hissetti.

"Şu anda sizden yardım istemiyorum, Dr. Markfield," dedi soğukkanlılıkla. "Dr. Silverdale'in bu konuda ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Bu konuda bir otorite olarak konuşamazsınız, değil mi?"

Markfield cevap vermedi; ama gülümsemesi başlı başına bir yorumdu ve Müfettiş'in kırgın duygularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Flamborough resmi bir ses tonuyla, "Bu paltoyu

almak zorundayım, Dr. Silverdale," diye açıkladı. "Bu, elimizde olması gereken bir kanıt."

Sonra, sonradan aklına gelmiş gibi ekledi:

"Whalley adında bir adam öldürüldü. Olay sabah gazetelerinde yer almadı. Akşam haberlerinde göreceksiniz."

Sesi alttan alta bir uyarıya dönüştü:

"Eğer tutumunuzun daha iyi olduğunu düşünüyorsanız, hemen bize gelip anlatabileceklerinizi anlatmanız iyi olur. Bu konulardaki sessizliğinizin kuşkulara yol açacağını söylemeye bile gerek yok; eğer her şeyi açıklığa kavuşturabilirseniz, başınızı büyük bir dertten kurtarabilirsiniz."

Markfield, Müfettiş'in etkilerini yok etmekten alaycı bir zevk alıyor gibiydi. Son sözü ona bırakmak yerine, görüşmeyi kendisi kapattı.

"Eskiden bir adamın suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğunu söylerlerdi, Müfettiş," dedi alaycı bir tavırla, "ama görüyorum ki bugünlerde sıfatları değiştirmişsiniz. Polisi büyük bir zahmetten kurtarıyor olmalı."

Bölüm XV.

Sör Clinton'ın Dublörü

Markfield ve Croft-Thornton Enstitüsü'ndeki meslektaşıyla yaptığı görüşmeden iki gün sonra Müfettiş Flamborough, belli ki hafif bir endişe içinde Sir Clinton'ın ofisine geldi.

"Bu sabah Silverdale'i tutukladım, efendim," diye açıkladı, bu adımın amirinin onayını alıp almayacağından pek emin olmadığını belli eden bir ses tonuyla.

Emniyet Müdürü bu haber karşısında ne şaşırdı ne de onayladı.

"Ona karşı elinizde tam bir dava olduğunu söylemek istemem, Müfettiş. En azından henüz değil. Ama yaşadığı sıkıntılar için kendisine teşekkür etmeli; ve şimdi davada işlerin biraz daha hızlı ilerlemeye başlayacağını umuyorum. Bay Adalet son yedeklerini de çağıracak."

Flamborough, Sir Clinton'ın hiçbir şey istememesine rağmen, hareketinin bir gerekçeye ihtiyacı olduğunu hissediyor gibiydi.

"Efendim, bana öyle geliyor ki Silverdale'in olası bir kaçışını önlemek zorundaydık. Bu arada şüphe üzerine gözaltına alınmasını haklı çıkaracak yeterince kanıt var."

Sir Clinton, Müfettiş'in açıklamasını dikkate al-

mayarak, "Bilmek istediğim tek bir nokta var," dedi. "Seçebileceğiniz dört ölüm vakası var. Bunlardan hangisini ana davanız olarak seçeceksiniz? Onu aynı anda dördünden birden yargılayamazsınız. Yasal olarak buna karşı bir şey yok ama korkarım jürinin kafasını karıştırırsınız."

"Bungalov işinin en iyisi olacağını düşündüm, efendim. Bu olayda bir neden bulma şansımız var; oysa Heatherfield olayında neyin peşinde olduğuna dair sadece varsayımlar var; ve Whalley davasında, Silverdale'in bungalov katili olduğunu kanıtlayamazsak, ceket dışında elimizde yeterli kanıt yok. Ve eğer bunu kanıtlayabilirsek, Whalley davasına girmemize hiç gerek kalmaz."

Sör Clinton başıyla onayladı.

"Bungalov meselesi tüm dizinin anahtarıdır," diye itirafta bulundu.

Kapı çalındı ve bir polis memuru içeri girdi.

"Genç bir hanımefendi sizi görmek istiyor efendim," diye anons ederek odayı geçti ve Emniyet Müdürüne bir kart uzattı. "Sizi şahsen görmek için ısrar etti. Yanında bir kadın var."

Sir Clinton karta bir göz attıktan sonra, "Onu yukarı gönderin," diye emretti.

Polis memuru odadan çıktıktan sonra, Sör Clinton masasının üzerinde duran küçük karton parçasını Müfettişe uzattı, o da aldı.

"Bayan Avice Deepcar," diye okudu. "Burada ne arıyor olabilir ki?"

"Sakin olun, Müfettiş. Bir sonraki bölüm bir iki dakika içinde yayınlanacak. Benimle röportaj yaparken burada bekleseniz iyi olur."

Avice Deepcar ofise girdiğinde Flamborough onun tavırları karşısında şaşkına döndü. Tedirgin görünüyordu ama bu onun beklediği türden bir tedirginlik değildi. Konuştuğunda sesi hem kızgın hem de tedirginmiş gibi geliyordu.

"Siz Sör Clinton Driffield'sınız, değil mi?" diye sordu, Emniyet Müdürünü dikkatle tarayarak.

Emniyet Müdürü kimliğini itiraf etti.

"O zaman doğrudan konuya gireceğim," dedi Avice. "Dün gece evimi ziyaret etmenizin, hizmetçimi korkutmanızın ve özel evraklarımı aramanızın anlamı nedir? Bu konuda avukatımla görüşeceğim, bunun yasal olduğuna inanmıyorum. Ama bu arada, bunu neden yaptığınızı bilmek istiyorum."

Flamborough bu suçlama karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Ağzı açık bir şekilde amirine baktı. Sir Clinton zaman zaman onu şaşırtan şeyler yapardı ama bu tamamen alışılmışın dışında bir şeydi.

"Bana hiçbir şey söylemeden bir arama emri almış olmalı," diye düşündü Müfettiş. "Ama evraklarını bizzat incelemek istese bile neden beni de yanında götürmedi?"

Sör Clinton'ın yüzü esrarengiz bir maskeye dönüşmüştü.

"Belki de biraz daha açık konuşmanızın sakıncası yoktur, Bayan Deepcar," diye önerdi. "Şikayetini-

zi anladığımdan pek emin değilim."

Avice Deepcar'ın yüzü, bu bariz tartışmayı küçümsemekten başka bir şey yapmadığını gösteriyordu.

"Eğer buna değeceğini düşünüyorsan, sana ayrıntıları anlatırım," dedi küçümseyerek. "Ama inkâr etmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Gerçekleri kanıtlayacak bir tanığım var, biliyorsunuz."

Sör Clinton bir hareketle onu hikayesini anlatmaya davet etti.

"Bir iki gündür evden uzaktaydım," diye başladı Avice. "Bu sabah saat on bir treniyle Westerhaven'a döndüm ve bir taksiyle evime geldim. Ben yokken hizmetçimi evde yalnız bıraktım; eve döndüğümde onu büyük bir heyecan içinde buldum. Görünüşe göre dün gece kapıya gelmiş, ona kartınızı göstermiş ve bu korkunç cinayetlerle ilgili bir konuda evi aramaya geldiğinizi söylemişsiniz. Doğal olarak çok şaşırdı; ama sizi içeri almaktan başka yapacak bir şey yoktu. Her yeri didik didik ettiniz, evin her köşesini aradınız, her çekmeceyi açtınız, bütün özel eşyalarıma burnunuzu soktunuz, hatta sanki ben zan altında bir suçluymuşum gibi davrandınız."

Bu ani çıkıştan sonra öfkesini dizginlemek istercesine durakladı. Öfke yanaklarına hafif bir kızarıklık getirmişti ve hızlanan nefes alıp verişi kontrol altında tutmaya çalıştığı heyecanı ele veriyordu. Mekanik bir hareketle ayaklarının pozisyonunu değiştirdi ve eteğini düzeltti; Flamborough'nun keskin gözleri bunu yaparken elinin titrediğini fark etti. Sör Clinton sessizliğini korudu ve sanki daha fazla bilgi

bekliyormuş gibi ona baktı.

"Hizmetçim doğal olarak çok üzüldü," diye devam etti. "Sana tekrar tekrar bütün bunların arkasında ne olduğunu sordu; ama sen ona hiçbir açıklama yapmadın. Evimdeki aramanızı tamamladıktan sonra, topladığınız bir yığın mektupla birlikte oturdunuz -her şeyi bildiğimi görüyorsunuz- ve özel mektuplarımı okumaya başladınız. Bazılarını bir kenara koydunuz; bazılarını da masamın üzerine yığdınız. Hepsini okumayı bitirdiğinizde, seçtiklerinizi alıp götürdünüz ve geri kalanları masanın üzerinde bıraktınız. Sonra da bu baskınınızla ilgili en ufak bir açıklama yapmadan evden ayrıldınız. Buna katlanamayacağımı biliyorsun. Bu tür şeyler yapmaya hakkınız yok; en ufak bir dayanağınız olmadan beni bu şekilde zan altında bırakmaya hakkınız yok. Doğal olarak, hizmetçim bu konuda gevezelik ediyor ve herkes polisin binada olduğunu biliyor. Bu beni korkunç bir duruma soktu; bana bir açıklama yapmak ve özür dilemek zorundasınız. Gerçekleri inkar etmeye çalışmanın bir faydası yok, biliyorsunuz. Söylediklerimi kanıtlayabilirim. Ve çaldığınız mektuplarımı derhal geri istiyorum. . . Onlara hakkınız yok ve bu tür şeylere katlanmayacağım."

Bir kez daha sözünü kesti, belli ki duygularının kendisini ele geçirmesine izin verdiğinden korkuyordu. Bir iki dakika boyunca Sör Clinton cevap vermedi. Konuşmadan önce bir şeyi dikkatle düşünüyor gibiydi.

"Sanırım biliyorsunuzdur, Bayan Deepcar," dedi sonunda, "Dr. Silverdale tutuklu."

Kızın ifadesi bir anda değişti. Daha önceki öfkesinin yerini korku gibi bir şey almıştı.

"Dr. Silverdale? Tutuklandı mı?" diye sordu, sesinde bir titreme vardı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Dün bungalovdaki olayla bağlantılı olarak tutuklandı."

Avice Deepcar'ın gözleri bu haber karşısında duyduğu şaşkınlığı gösteriyordu.

"Bungalovdaki olay mı?" diye tekrarladı. "Ama onunla hiçbir ilgisi yoktu! Yapmış olamaz."

Bütün öfkesi bu yeni bilgiyle silinip gitmiş gibiydi. Hiç beklenmedik bir tehlikenin üzerine çöktüğü biri gibi görünüyordu. Sör Clinton sözlerinin etkisinden tatmin olmuK gibiydi; ama ona düKünmesi için zaman tanımadan anlatmaya devam etti.

"Onu bu olayla ilişkilendiren bazı şeyler ortaya çıktı ve bungalov cinayetinin işlendiği geceki hareketleri hakkında kendisinden bilgi almaya çalıştığımızda hiçbir şey söylemeyi reddetti. O sırada nerede olduğunu bize söylemedi."

Avice Deepcar bir iki saniye boyunca ellerini mekanik bir şekilde sıkıp açtı. Hızlı hızlı düşündüğü ve birçok şeyin değişebileceği bir karara vardığı belliydi.

"Nerede olduğunu söylemeyecek mi?" diye sordu titreyen bir sesle. "Neden söylemiyor?"

Sör Clinton eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı.

"Sebebini size söyleyemem. Belki de bir maze-

reti yoktur. Size bildiklerimizi anlattım."

Önündeki kıza dikkatle baktı, belli ki bir şeyler bekliyordu ve hayal kırıklığına uğramadı.

"Size o sırada nerede olduğunu söyleyebilirim," dedi Avice sonunda. "Muhtemelen bana inanmayacaksınız, ama her halükarda bu doğru. O akşam kasabada birlikte yemek yedik ve yemekten sonra evime gittik. Konuşacak çok şeyimiz vardı. Saat sekiz buçuk gibi evime vardık. Ve sonra konuşmaya başladık. Konuşacak o kadar çok şeyimiz vardı ki, zaman biz farkına varmadan geçti; ve sonunda gitmek için kalktığında, saat sabah bir ile iki arasındaydı. Gördüğünüz gibi bungalovda olması mümkün değil."

Sör Clinton araya girerek bir soru sordu:

"Dr. Silverdale o geceki hareketleri hakkında sorgulandığında neden tüm bunları bize açıkça anlatmadı?"

Avice Deepcar bu doğrudan saldırı karşısında kızardı, ama belli ki her şeyi açıklığa kavuşturmaya karar vermişti.

"Size Dr. Silverdale'in o gece akşam yemeğinden sabahın erken saatlerine kadar benimle birlikte olduğunu söylemiştim. Tesadüfe bakın ki hizmetçim o gün uzaktaydı ve ertesi öğlene kadar dönmedi. Dr. Silverdale ile evimde yalnız kaldığımı öğrenselerdi insanların hakkımda neler söyleyeceği konusunda oldukça iyi bir fikre sahip olmalısınız. Aslında umursamamalıydım; çünkü ortada hiçbir şey yoktu. Sadece konuşuyorduk. Ama sanırım onu sorguladığınızda benim durumumu düşünmüştür. O evli bir adam -en

azından o zamanlar evliydi- ve eminim ki bazı insanlar bu olayı benim için çok tatsız bir şeye dönüştürebilirdi. Bu yüzden, onu iyi tanıdığım için, büyük olasılıkla beni ele vermek istemediğini düşünüyorum. Cinayetlerle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu ve sanırım o gece yaptıklarını tam olarak anlatmasına gerek kalmadan gerçek katilin ortaya çıkarılacağını düşünmüştü. Tutuklanma riskiyle karşı karşıya olduğunu bilseydim, elbette gerçekte ne olduğunu anlatması için ısrar ederdim; ama şehir dışındaydım ve işlerin bu noktaya geldiğini bilmiyordum."

Bir an durakladığında Flamborough araya girdi.

"Hizmetçiniz o gece yok muydu? O halde Dr. Silverdale'in o kritik dönemde sizinle birlikte olduğuna dair kanıt sunabilecek başka kimse yok mu?"

Avice önünde yeni bir uçurumun açıldığını görür gibi oldu.

"Hayır," diye itiraf etti, sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. "Oldukça yalnızdık. Kimse bizi eve girerken ya da onu evden çıkarken görmedi."

"H'm!" dedi Flamborough. "Yani tamamen kendi kanıtlarınıza mı dayanıyor? Hiçbir doğrulama yok mu?"

"Hangi onaya ihtiyacınız var?" Avice talep etti. "Dr. Silverdale de size aynı hikâyeyi anlatacak. Bu yeterli mi?"

Flamborough bu konuda herhangi bir yorum yapamadan Sir Clinton görüşmeyi asıl konusuna geri döndürdü.

"İzninizle önce diğer konuyu açıklığa kavuştur-

mak istiyorum, Bayan Deepcar. Sizin deyiminizle evinize yapılan bu polis baskınıyla ilgili olarak bana daha fazla bilgi verebilir misiniz? Örneğin, kartımı gösterdiğimi söylediniz. O kart muhafaza edildi mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Avice. "Hizmetçim bana sadece ona gösterdiğinizi söyledi; aslında ona teslim etmemişsiniz."

"O zaman herhangi biri sunmuş olabilir mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı Avice. "Hizmetçim sizi tanıdı. Birkaç ay önce bir gazetede fotoğrafınızı görmüştü ve sizi oradan tanıyordu."

"Ah! Gerçekten! Bu hizmetçiyi getirebilir misiniz? Şu anda şehir dışında falan değil, değil mi?"

"Onu birkaç dakika içinde getirebilirim," diye karşılık verdi Avice kendinden emin bir şekilde. "Şu anda bu binanın içinde bir yerde beni bekliyor."

Sir Clinton Flamborough'ya baktı ve Müfettiş odadan çıktı. Kısa bir süre sonra geri döndü, yanında orta yaşlı bir kadın vardı ve içeri girerken Sir Clinton'a meraklı gözlerle baktı.

"Şimdi, Marple," diye sordu Avice Deepcar, "burada tanıdığın biri var mı?"

Bayan Marple'ın bu konuda hiç tereddüdü yoktu.

"Bu Sör Clinton Driffield, hanımefendi. Yüzünü çok iyi tanıyorum."

Flamborough'nun, amirinin davanın arka planında hareket ettiğine dair şüpheleri bu kanıtla tamamen

doğrulanmıştı; ancak Emniyet Müdürü'nün yüzünde alaycı bir eğlence parıltısı yakalayınca daha da şaşırdı.

"Beni tanıdınız galiba?" dedi, ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Hafızanızı biraz test etmemin sakıncası yok değil mi? Peki o zaman, evinize geldiğimde üzerimde ne tür bir takım elbise vardı?"

Bayan Marple cevap vermeden önce bir iki dakika dikkatle düşündü:

"Sıradan bir takım elbise, efendim; şu anda üzerinizdekine benzeyen koyu renk bir takım."

"Rengi hatırlayamıyor musun?"

"Koyu renk bir takımdı, tek hatırlayabildiğim bu. Akşam geldiniz efendim ve ışık renkler için iyi değil."

"Kravatımı ya da onun gibi bir şeyi fark etmediniz mi?"

"Hayır, efendim. Hatırlayacaksınız, o sırada çok zor durumdaydım. Üzerime böyle gelerek beni şok ettiniz. Polisle ilk kez karĢılaĢıyordum, efendim; Bayan Avice'in peĢine düĢtüğünüzü düĢündüğümde sinirlerim tepeme çıkmıĢtı, efendim. Buna inanmakta güçlük çekiyordum ve heyecan içindeydim."

Sör Clinton sempatik bir şekilde başını salladı.

"Bu kadar rahatsız edildiğiniz için özür dilerim. Şimdi ışığın yeterince parlak olduğu bir yerde bana iyice bakın. O geceki görüntümden farklı bir şey görüyor musun?"

Pencereye doğru ilerledi ve Bayan Marple onu dikkatle aşağı yukarı süzerken sabırla durdu.

"Bugün gözlüğünüzü takmamışsınız, efendim."

"Ah! Gözlük mü dediniz yoksa gözlük mü?"

"Gözlük, efendim. Bayan Avice'in mektuplarını okumaya başladığınızda gözünüzden düşürdüğünüzü hatırlıyorum."

"Gözlük dışında hemen hemen aynıyım, öyle mi?"

"Soğuk algınlığınızı atlattınız efendim. Eve geldiğiniz gece sesiniz oldukça kısıktı, sanki boğaz ağrısı ya da onun gibi bir şey geçirmiş gibiydiniz."

"Bu doğru. Artık üşümüyorum. Başka bir şey var mı?"

Bayan Marple onu uzun bir incelemeye daha tabi tuttu.

"Hayır, efendim. Tıpkı o gece olduğun gibisin."

"Ve beni bir gazete portresinden tanıdınız, öyle görünüyor?"

"Evet, efendim. Bir keresinde akşam gazetesinde resminizi görmüştüm. Sadece bir baş ve omuz resmiydi; ama bana kartınızı göstermemiş olsaydınız bile sizi oradan tanırdım."

Sör Clinton bir an düşündü.

"O kartta ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Bayan Marple hafızasına danıştı.

"Şöyle yazıyordu: 'Sir Clinton Driffield (ve adından sonra birkaç harf), Emniyet Müdürü. Sonra sol köşede adres yazıyordu: 'Polis Merkezi, Westerhaven.'"

Sir Clinton Flamborough'yla göz göze geldi ve bakıştılar. Müfettiş ilk izleniminin yanlış olduğunu anlamakta güçlük çekmedi. Avice Deepcar'ın evini yağmalayan Emniyet Müdürü değildi.

Sir Clinton kart çantasını çıkardı ve Bayan Marple'a bir kart uzattı.

"Sana gösterdiğim o kart değildi, değil mi?"

Bayan Marple bir an için kartı inceledi.

"Oh, hayır, efendim. Bu oldukça farklı okunuyor."

Sör Clinton başıyla onayladı ve kartı geri aldı.

"Sanırım bilmek istediklerimin hepsi bu kadar, Bayan Marple. Belki Müfettiş Flamborough daha sonra size bir iki soru sormak isteyebilir."

Avice Deepcar görüşmenin bu aşamasında hiç de memnun görünmüyordu.

"Bunların hepsi çok güzel, Sör Clinton," dedi, "ama beni tatmin ettiğinizi düşünüyor gibisiniz. Tatmin etmediniz. Evimi bu şekilde işgal edip sonra da her şeyi rutininizin bir parçasıymış gibi geçiştiremezsiniz. Ve bir yığın özel mektubumu götürüp iznim olmadan saklayamazsınız. Onları geri almakta ısrar ediyorum. Eğer vermezseniz, bu konu hakkında derhal avukatımla görüşeceğim. Yaptıklarınız için bana bir özür borçlu olduğunuzu tekrar hatırlatabilir miyim?"

Sör Clinton hiçbir şekilde sinirlenmiş görünmüyordu.

"Elbette sizi rahatsız etmiş olabilecek her şey için özür dilerim, Bayan Deepcar. Bu şekilde endişelenmenize neden olduğum için çok üzgün olduğumu söylerken oldukça samimiyim. Sizi temin ederim ki yaptığım hiçbir şey sizi şüpheye düşürmek için değildi. Mektuplara gelince, sanırım en iyi planınız önerdiğiniz gibi avukatınıza danışmak olacaktır. Beni hemen aramasını söyleyin, ben de mümkün olan en kısa sürede meseleyi çözmeye çalışayım. Size sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok, hem de hiç."

Avice şüpheyle ondan Müfettişe baktı. Bu çözümün onu tatmin etmediği açıktı; ama belli ki konuyu tartışmaya kalkışarak bir şey elde edemeyeceğini de anlamıştı.

"Pekâlâ," dedi sonunda, "şimdi doğruca avukatıma gideceğim. Çok kısa bir süre içinde ondan haber alacaksınız."

Sir Clinton kapıyı onun için açık tuttu ve o da Bayan Marple'ın ardından odadan çıktı. Birkaç saniye sonra Emniyet Müdürü Flamborough'ya döndü.

"Tüm bunlardan ne anlıyorsunuz, Müfettiş?"

"Şey, efendim, şu Bayan Marple bana yeterince dürüst görünüyor, ama pek zeki değil."

Sör Clinton başıyla onayladı.

"Ziyaretçisini bulanık bir gazete portresine olan benzerliğinden tanıdı; beni de ziyaretçisine olan benzerliğimden tanıdı. Senin fikrin bu mu?"

"Öyle görünüyor. Sizi tek bir gözlük takarken hiç görmedim efendim. Ve bana öyle geliyor ki tek bir gözlük, gözünüzde tutarken yaptığınız kırışıklık nedeniyle bir yüzün normal ifadesini değiştirmeye yardımcı olur. Ayrıca alışık olunmayan bir şeyse, insan belgeleri okumaya başladığında onu bırakır, böylece onu engellememiş olur."

"Doğru. Sanırım bu sizi tatmin ediyor -yüksek bir memurun onu ziyaret ettiği gerçeğiyle onu etkilemek için sahte ziyaret kartıyla birlikte- şahsen benim bu işe karışmadığım konusunda. O sırada başka bir yerde olduğumu bildiğim için bunu bilmek için en iyi nedenlere sahibim elbette. Ama bu baskın hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Belli ki adamın peşinde olduğu şey belgelerdi, efendim."

"Kadının yazışmaları arasında uzlaşmacı bir şeyler bulmayı umduğu yeterince açık görünüyor. Bana sorarsanız, Müfettiş, Bay Justice kendi kendine atadığı görevinde pek başarılı görünmüyor."

"Onun işi olduğundan oldukça emindim, efendim. Deepcar kızı ve Silverdale'in Bayan Silverdale'i yoldan çıkarmak gibi ortak bir çıkarları vardı; buna hiç şüphe yok. Ve bazı insanlar kağıda döktükleri şeylerde tam bir aptaldırlar. Bay Justice, Silverdale'in Avice Deepcar'a yazdığı mektuplar arasında işe yarar bir şeyler bulabileceğini düşünmüş olabilir."

Sir Clinton, "Belli ki götürmeye değer bir şey bulmuş," diye belirtti. "Silverdale'i tutukladıktan

sonra iKlerin daha hızlı ilerleyeceğini düKünüyordum. Eğer Bay Justice'in elinde herhangi bir kanıt varsa, çok geçmeden elimizde olacağına bahse girmeye hazırım."

Müfettiş sırıtarak, "Eğer yazılı bir şey varsa, bizi biraz zahmetten kurtarıyor," dedi. "Deepcar'daki eve bu kadar uzun bir süre baskın yapamazdık; o da bizim için işi bitirdi."

"Belli ki çok yararlı ve fedakâr bir insan," diye alaycı bir yorum yaptı Sir Clinton. "Şimdi olayın geri kalanı ne olacak, Müfettiş? Eğer Bayan Deepcar'ın ifadesini kabul ederseniz, Silverdale'e karşı açtığınız davanın sonu gelmiş demektir. Hem onunla hem de bungalovda aynı anda bulunamazdı."

"Neden onun kanıtlarını kabul edelim ki?" Flamborough kızgınlıkla sordu. "Bayan Silverdale'in yoldan çekilmesinde Silverdale'in kendisi kadar onun da çıkarı vardı. Bu olayda ikisinin de çıkarları kesinlikle bir. Onun bu işte suç ortağı olması, yani Silverdale'e bir mazeret kanıtlamak için bu hikayeyi anlatmaya hazır olması, eşit bir şanstan daha fazlası. İfadesinin buna değeceğini sanmıyorum!"

Küçümseyerek parmaklarını şıklattı.

"Başka bir şey daha var, efendim," diye devam etti. "Bu Bayan Marple o gece evde değildi. Silverdale ve Deepcar'lı kızın kasabada yemek yedikten sonra eve gittiklerine dair ne kanıt var? Bu hikayeyi doğrulayacak hiçbir şey yok. Neden Deepcar'lı kızın gerçek bir suç ortağı olduğunu varsaymıyoruz? O ve Silverdale yemekten sonra bungalova gitmiş

olabilirler ve kız tüm olay boyunca pencerede durmuş olabilir. Kızın hikayesini göz ardı edersek, buna karşı bir şey yok. Deepcar'daki kızla ilgili yorumum, tabiri caizse, yüzeysel olarak çekingen olabileceği, ancak karakterinde sağlam bir lif olduğu yönünde. Bakın daha on dakika önce sizinle nasıl yüzleşti. O kadar da utangaç değil."

"Yokluğumda gelip özel eşyalarımı karıştırsaydınız, sanırım ben de biraz heyecanlanırdım, Müfettiş. İnsan böyle bir şey yüzünden öfkeleniyorsa ille de alçak değildir."

Müfettiş konunun geçmesine izin verdi.

"Bu Bay Adalet'in kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı, efendim?"

"Oldukça makul bir fikrim var, ama bu sadece bir fikir. Bu işten kim karlı çıkacak?"

Müfettişin aklından bir şeyler geçiyor gibiydi.

"Spratton, elbette, efendim. Şimdi düşündüm de, bıyığını kessen, yüz ve yapı olarak sana çok benziyor. Eğer Spratton genç Hassendean'ın sigortasını tahsil edecekse, o zaman cinayet kanıtlanmalı."

"Pekâlâ," dedi Sör Clinton hafifçe. "Bay Spratton'ın bu konuda hak ettiğini alacağına inanıyorum."

Bölüm XVI.

Yazılı Kanıtlar

Müfettiş Flamborough, bilinmeyen müttefiki Justice'in yeni bir hamle yapması için birkaç gün beklemek zorunda kaldı. Posta beklenen haberi getirdiğinde Sir Clinton karargâhta değildi ve Müfettişin, üstünün yorumlarından etkilenmeden yeni kanıtları değerlendirmek için bolca zamanı vardı. Emniyet Müdürü yeniden ortaya çıkar çıkmaz Flamborough davayla ilgili son belgeyi göstermek için yanına gitti.

"Bu öğlen postasıyla geldi efendim," diye açıkladı masanın üzerine birkaç kâğıt koyarak. "Yine Bay Adalet'ten. Görünüşe göre Deepcar'daki eve yaptığı baskının sonuçları."

Sir Clinton paketi aldı ve kağıtları açtı. Bazı fotoğraf baskıları dikkatini çekti, ama onları bir kenara bıraktı ve önce telgraf formlarından artık tanıdık gelen harflerin yapıştırılmış olduğu düz bir kağıda döndü. Biraz düşündükten sonra mesajı okudu.

"Dr. Silverdale ve Bayan Deepcar arasında yakın zamanda gerçekleşen yazışmaların bir kısmının fotoğraflarını ekliyorum.

"ADALET."

Sir Clinton mesajla ilgisi olmayan bir konuyu düşünüyormuş gibi bir iki dakika kâğıda baktı. Sonunda Müfettişe döndü.

"Sanırım bu şeyi parmak izi için denediniz? İşe yaramadı, değil mi? Hâlâ hafif bir lastik kokusu alabiliyorum, sanırım eldivenlerinden geliyor."

Flamborough, Sör Clinton'ın tahminini onaylarcasına başını salladı.

"Üzerinde hiçbir şey yok efendim," diye onayladı.

Emniyet Müdürü elindeki kâğıdı bıraktı ve fotoğraflardan birini eline aldı. Sıradan yarım plaka boyutundaydı ve bir mektubun bir sayfasının biraz küçültülmüş bir kopyasını gösteriyordu.

İşlerin

bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğini.

Son konuştuğumuz plan

en iyisi gibi görünüyor.

Hassendean'a

hiyosin

kullanımı hakkında ipuçları

verdiğimde,

muhtemelen

istediğini nasıl elde edeceğini kendisi görecektir. Ondan

sonrası sadece

onları

izlemekten ibaret

ve eminim ki çok geçmeden

onu yolumuzdan çekeceğiz.

Bunu kasıtlı yapmışlar gibi göstermek çok kolay

olacak

ve kimse

bundan ötesine bakmayacaktır.

Flamborough, Emniyet Müdürü'nün mesajı okurkenki yüz ifadesini izledi ve Sir Clinton'ın mesajı incelemeyi tamamladığını görür görmez Müfettiş sözünü söyledi.

"Yazıyı kontrol ettim efendim. Hiç şüphe yok ki Silverdale'e ait."

Emniyet Müdürü dalgın dalgın başını salladı ve parmak izlerinden birini daha aldı. Bu, belgenin ilk iki satırının büyük ölçüde büyütülmüş bir kopyasını gösteriyordu; ve Sir Clinton bir dakika kadar büyüteçle baskıyı dikkatle inceledi.

Flamborough sonunda, "Orijinal olduğu doğru," diye yorum yapmaya cesaret etti. "Bay Justice çok titiz davrandı ve bize bunun sahte olmadığını kanıtlamak için yeterli bilgiyi verdi. Orijinal kağıdın üzerinde herhangi bir silinti ya da kazıntı izi olmadığını görebilirsiniz; büyütme de bu tür bir şeyi göstermeye yetecek kadar büyük."

"Bu doğru," diye itiraf etti Sör Clinton. "Ve görülebildiği kadarıyla yazının satırları normal. Bir sahtekârın bir elyazmasının izini sürerken yaptığı o yanlış yerde duraklamalardan hiçbiri yok. Büyütme bu tür bir şeyi göstermek için yeterince büyük. Sanırım haklısınız Müfettiş, bu Silverdale'in kendi el

yazısıyla yazılmış gerçek bir belgenin bir kısmının fotoğrafı."

Flamborough, "Geri kalan şeyler bunu yeterince açıklıyor," dedi ve belgenin diğer bazı ayrıntılarının mikro-fotografik reprodüksiyonlarını gösteren diğer birkaç baskıyı gösterdi. "Bunların hepsinin Silverdale'in el yazısının gerçek parçaları olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Kâğıtta herhangi bir sahtecilik ya da buna benzer bir şey söz konusu değil."

Sir Clinton fotoğrafları incelemeye devam etti, belli ki büyük bir ilgiyle; ama sonunda bütün baskıları masasının üzerine koydu ve Müfettişe döndü.

"Peki, bundan ne anlıyorsun?" diye sordu.

"Bana yeterince açık görünüyor," diye yanıtladı Flamborough. "O sayfanın içeriğine bir bütün olarak bakın. İnsanın isteyebileceği kadar açık. Silverdale ve Deepcar'lı kız yeterince beklediler. İşler bu şekilde daha fazla devam edemez. Bayan Silverdale'den kurtulmanın çeşitli yollarını tartışıyorlardı. "En son konuştuğumuz plan en iyisi gibi görünüyor. Belli ki son karar bu. O zaman planın ne olduğuna dair bir fikir edinirsiniz. Silverdale, Hassendean'a hiyosin hakkında bilgi verecek ve onu Bayan Silverdale'i uyuşturması için adeta kışkırtacaktı, böylece onu kendi gücüne alacaktı. Tuzak hazır olduğunda ise Silverdale ve Deepcar'lı kız durumdan faydalanmak için tetikte olacaklardı. Ve son cümle, cinayete kadar gitmek ve bunu genç Hassendean ile Bayan Silverdale arasında bir intihar anlaşması gibi göstererek örtbas etmek istediklerini yeterince açık bir şekilde ortaya koyuyor. Ben böyle okudum, efendim."

Sir Clinton bu görüşü hemen onaylamadı. Bunun yerine, el yazması sayfanın tam kopyasını aldı ve sanki özel bir şey arıyormuş gibi yeniden inceledi. Sonunda tatmin olmuş görünüyordu; ve fotoğrafı masanın üzerinden Müfettişe doğru kaydırdı.

"Size önyargılı davranmak istemem, Müfettiş, bu yüzden kendi gördüklerimi anlatmayacağım. Ama şu metindeki 'muhtemelen' kelimesini inceleyip size tuhaf gelen bir şey olup olmadığını söyler misiniz - her ne olursa olsun, unutmayın."

Flamborough gösterilen yeri önce çıplak gözle, sonra da büyüteçle inceledi.

"Görebildiğim kadarıyla kağıtta herhangi bir tahrifat izi yok efendim. Yüzey sağlam ve mürekkep çizgileri kesinlikle serbestçe akıyor, bir sahtecilikte beklenebilecek duraksamalar ve sallanmalar yok. Fark ettiğim tek şey, kelimelerin biraz sıkışık göründüğü."

"Ben de bunu istiyordum. Bir satırın ortasında olduğuna dikkat edin, Müfettiş. Şimdi sayfanın altından itibaren beşinci satırdaki 'shall' kelimesine bakın."

"Biraz sıkışık olduğu da söylenebilir," diye itiraf etti Flamborough.

"Peki ya ayaktan üçüncü satırdaki 'o'?"

"Aynı şeye benziyor."

Flamborough sessizliğe gömüldü ve Sir Clinton sabırla beklerken fotoğrafı kelime kelime inceledi.

"Hyoscine kullanımı hakkında" cümlesindeki "the" kelimesi de sıkışık görünüyor; ve son satırın

başındaki "to" da aynı şekilde acı çekiyor. Tüm bu durumlarda o kadar hafif ki normalde kimse fark etmez. Siz işaret edene kadar ben de fark etmemiştim. Ama eğer herhangi bir silme işlemi yapıldığını ve boşluğa yeni kelimeler yazıldığını iddia edecekseniz, size katılmıyorum efendim. Böyle bir şey olduğuna inanmıyorum."

"Bu konuda sizden farklı düKünmüyorum," dedi Sir Clinton kayıtsızca. "Şimdi değişiklik olsun diye başka bir şey düşünelim. Müfettiş, İngiliz dilinin kelimelerin göreceli konumlarına ne kadar bağlı olduğu hiç aklınıza gelmedi mi? Eğer 'Sana çarptı' dersem, bu 'Sen ona çarptın'dan oldukça farklı bir anlama gelir. Yine de her iki cümle de tamamen aynı kelimeleri içeriyor."

"Bu yeterince açık," diye kabul etti Flamborough, "ama ben hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ve" diye ekledi kuşkulu bir ses tonuyla, "bunun davayla ne ilgisi olduğunu da anlamıyorum."

"Çok yazık," dedi Sir Clinton, pek de içten olmayan bir sempatiyle. "Sanırım bunu birlikte düşünmeliyiz. İnsan yazarken genellikle kelimeleri nerede kramplara sokar?"

"Bir satırın sonunda," diye önerdi Flamborough. "Ama bu krampların hepsi mektubun satırlarının ortasında gibi görünüyor."

"Bana ilginç gelen de bu," diye açıkladı Sir Clinton sert bir sesle. "Ve her nasılsa, Bay Justice'in bize belgenin aslını vermeyip, fotoğrafını çekme zahmetine katlanmış olması da aklıma takılıyor."

"Bunu ben de merak etmiştim," diye itiraf etti Müfettiş. "Biraz beyhude gibi görünüyor, doğru."

"Yeni bir yol deneyin, Müfettiş. Bay Justice'in Bayan Deepcar'ın evinden bir dizi mektup aldığını oldukça iyi bir otoriteden öğrendik. Yine de bize sadece tek bir sayfa gönderdi. Diğerleri önemliyse neden göndermiyor? Eğer önemli değillerse, neden onları götürdü?"

"Onları daha sonra kullanmak üzere saklıyor olabilir, efendim."

Sör Clinton başını salladı.

"Benim olayı okuyuşum farklı. Bence bu Bay Justice'in son rezervi. Artık son güçlerini de savaşa sokuyor."

"Bütün bunların arkasında bir şeyler var gibi görünüyor," diye itiraf etti Flamborough, elini beynini harekete geçirmek istercesine saçlarının üzerinde gezdirerek, "ama sizin yaptığınız gibi hepsini bir araya getiremiyorum, efendim. İstediğinizi söyleyebilirsiniz, ama bu el yazısı gerçek; kağıtla oynanmamış; ve ben bunda yanlış bir şey göremiyorum."

Sör Clinton müfettişin bariz endişesine acımıştı.

"Tüm belgenin ifade tarzına bakın, Müfettiş. Eğer bunu yapmak isterseniz, şu tarzda bir dizi cümleye bölebilirsiniz: 'işler bu şekilde daha fazla devam edemez. . . . Son konuştuğumuz plan en iyisi gibi görünüyor. . . . Ben ... verdiğimde ... Hassendean'a ... hiyoskinin ... kullanımı hakkında ... ipuçları verdiğimde ... muhtemelen istediğini nasıl elde ede-

ceğini ... kendisi görecektir. . . . Bundan sonra, sadece . . onları izlemek.. .. ve eminim ki .. .. yakında .. .. onu .. .. yolumuzdan çekeceğiz. . . . Bunu kasıtlı olarak yapmışlar gibi göstermek çok kolay olacak ve kimse bundan ötesine bakmayacaktır. Şimdi, Müfettiş, bu ifadelerden herhangi biriyle tek başına karşılaşsaydınız, bundan kaçınılmaz olarak bir cinayet planlandığı sonucunu çıkarır mıydınız? "İşler bu şekilde daha fazla devam edemez. Bayan Silverdale'in genç Hassendean'a nasıl davrandığını düşünürseniz, Silverdale'in aşık olduğu kıza yazdığı bir mektupta böyle bir cümle bulmak şaşırtıcı değildir. "Son konuştuğumuz plan en iyisi gibi görünüyor. Bahsettiği şey birlikte bir günlük gezinti de olabilirdi. 'Muhtemelen karımın onunla nasıl oynadığını kendi gözleriyle görecektir. Ve bunun gibi şeyler."

"Evet, hepsi çok iyi," diye araya girdi Flamborough, "ama 'hyoscine' kelimesine ne demeli? Bu aşk mektuplarında alışılmadık bir şey."

"Bayan Deepcar, Silverdale'in talimatları doğrultusunda hiyosin üzerinde çalışıyordu, hatırlayın. Tesadüfen bundan bahsetmiş olması oldukça olası."

"Sanırım şimdi ne demek istediğinizi anlıyorum efendim. Sizce Bay Justice'in bize gönderdiği bu belge bir yamalı bohça mı - bir sürü farklı mektuptan kesilmiş ve birbirine yapıştırılmış, sonra da fotoğrafı çekilmiş?"

"Bunu bir olasılık olarak öneriyorum, Müfettiş. Gerçeklere nasıl uyduğunu görün. Burada her biri kendi içinde zararsız, ancak bu belgede olduğu gibi bir araya getirdiğinizde kümülatif bir öneri etkisi ya-

ratan bir dizi ifade var. Eğer bu şey bir yamalı bohça ise, o zaman uygun parçaları elde etmek için bir dizi gerçek harf kullanılmış olmalıdır. Yani Bay Justice, Bayan Deepcar'ın evine baskın düzenlediğinde yanında epeyce mektup götürmüştü. Dahası, bu mektupların şurasından burasından bir cümle kesip çıkarırken, bazen orijinal mektupta bir satırdan diğerine devam eden bir cümleyi de eklemek zorunda kalıyordu; ancak parçalarını yapıştırmaya geldiğinde, bir satırın sonundaki orijinal boşluk, sahte mektubun sayfasına uyacak şekilde yapılan son düzenlemede bir satırın ortasına aktarılıyordu. Başlangıçta beni etkileyen de buydu. Örneğin, orijinal mektupta şu ifadenin yer aldığını varsayalım: 'muhtemelen nasıl olduğunu kendisi görecektir'; ve orijinal satır 'muhtemelen' ile bitiyordu. Bu kelime satırın sonunda biraz sıkışık kalmış olabilir. Ancak yeniden oluştururken, 'muhtemelen' kelimesi satırın ortasına geldi ve böylece normal koşullarda sıkışık olmadan yazılabilecek kadar boşluk varken, kelimenin bu görünüşte anlamsız sıkışıklığını elde ettiniz. Kendiniz için tespit ettiğiniz diğer durumlarda da durum aynıdır. Orijinal harflerde satır sonlarını temsil etmelerine rağmen, sahte üretimde hepsi satır ortalarında yer almaktadır."

"Kulağa istediğiniz kadar makul geliyor efendim. Ama her şeyi akla yatkın hale getirmekte ustasınız. Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?" Müfettiş şüpheyle sordu. "Ayrıca, kağıtla oynandığına dair hiçbir iz olmamasına ne demeli?"

"Bize ne verdiğine bir bakın," diye önerdi Sir Clinton. "Bir cümlenin tamamının büyük ölçekli bir

kopyasını verdiği tek durum mektubun en başında yer alıyor: 'İşler bu şekilde daha fazla devam edemez. Bu cümle orijinalinde tamdır ve size kağıdın dokusunun bozulmadığını gösteren büyük ölçekli bir kopyasını verir. Tabii ki öyle, çünkü mektubun tamamını blok halinde kesmiş. Mikrofotoğraflara gelince, elbette size kelimelerin sadece küçük parçalarını gösteriyor ve bu nedenle her parçanın sonunda gerekli olan kesme işleminden hiçbir iz yok. Tam metnin fotoğrafında da ince ayrıntıları gösterme çabası yok. Sadece parçaları doğru sırayla gerçek bir nota kağıdına yapıştırmış, devamlılık çözümlerini gizlemek için ek yerlerini Çin Beyazı ile doldurmuş ve Çin Beyazı'nın nota kağıdının beyazının üzerine bindiği yerlerde beyazların tonlarındaki küçük farklılıkları göstermeyecek bir işlem plakası kullanmıştır. Eğer bir kitapta siyah-beyaz reprodüksiyonu yapılacak bir çiziminiz varsa, Çin Beyazı ile istediğiniz kadar uğraşabilirsiniz ve nihai sonuçta hiç görünmeyecektir."

Flamborough bir hareketle Sir Clinton'ın hipotezinin akla yatkınlığını kabul etti.

"Ve sizce bu bize orijinal belgeyi neden göndermediğini açıklıyor mu, efendim?"

"Gönderecek bir orijinali olmadığından emin olduğum için, bunu nasıl göndermiş olabileceğini anlamak zor, Müfettiş."

Flamborough davanın bu şekilde okunmasına itiraz etmemiştir. Bunun yerine, konunun yeni bir boyutuna geçmiştir.

"Bay Justice belli ki birinin intikamını almak

için her şeyi yapmaya hazır ve karakteri hakkında duyduklarımıza bakılırsa bu kişi genç Hassendean olamaz."

Sör Clinton Müfettiş'in teklifini reddetti.

"Sayın Yargıç çok yetenekli bir insan," diye gözlemledi, "her ne kadar bu son hamlede olduğu gibi arada bir hata yapsa da."

"Kim olduğunu bildiğinizi söylemiştiniz, efendim?" Flamborough sesinde sorgulayıcı bir tonla konuştu.

Emniyet müdürü konuşmaya istekli görünmüyordu. Konuşmadan önce bir an için astına şaşkınlıkla baktı.

"Size bu konuda aklıma gelen noktaları söyleyeyim, Müfettiş; o zaman siz de Bay Justice konusunda benim kadar iyi bir konumda olacaksınız. Her şeyden önce, sabah gazetelerinin yayınlanma saatiyle Bay Justice'in telgrafının sütun kutusundan alındığı saati karşılaştırırsanız, olayla ilgili ilk bilgileri gazetecilerden almadığını açıkça görürsünüz. Ivy Lodge haberleri bile o mesajını gönderene kadar basılmamıştı."

"Bu doğru efendim," diye itiraf etti Flamborough.

Tavırlarından bu küçük bilgiden çok daha fazlasını beklediği anlaşılıyordu.

"Bu nedenle bungalov işi hakkında doğrudan bilgi sahibi olmalıydı. Ya olay gerçekleştiğinde olay yerindeydi ya da olay yerinde bulunan biri tarafından hemen kendisine haber verildi."

"Kabul edildi," diye onayladı müfettiş.

"O zaman belli ki adam -ya da 'belli ki kadın' mı demeliydim, Müfettiş- hiyosinin ipucu olarak önemini gazetelerde çıkar çıkmaz anlamış. Derhal, bize - bence gereksiz bir şekilde - Croft-Thornton Enstitüsü'nde araştırma yapmamız için ipucu veren kod reklamı geldi."

Flamborough'nun yüzünden, Sir Clinton'ın çok açık kanıtları tekrarlamaktan başka bir şey yapmadığı anlaşılıyordu.

"Bir de gazetelere gönderdiği ilanların üzerindeki yazı vardı - hatırlarsanız Bayan Silverdale'in yazısı oldukça düzgün bir şekilde taklit edilmişti."

"Evet," dedi Müfettiş, ses tonundan bu noktada ne yapacağını bilemediği anlaşılıyordu.

"Bir de Bayan Deepcar'ın evine yaptığı baskın için en uygun zamanı seçmiş olması gerçeği var."

"Yani ziyaretini evde sadece hizmetçi varken mi yaptı, efendim?"

"Kesinlikle. Bütün bu iş boyunca onun ileri görüşlülüğüne hayran kaldım. Ama bundan daha fazlası var, eğer düşünürseniz, Müfettiş?"

"Efendim, eğer okuduğunuz doğruysa, Silverdale'in bazı mektuplarının bu fotoğraflara temel teşkil etmesini istedi."

"Bundan daha da bariz bir şey var, Müfettiş. Şimdi, önünüzdeki tüm bu kanıtlarla, Bay Adalet'in bir tür resmini oluşturamaz mısınız? Sanırım buna oldukça yaklaşmış olmalısınız."

"Her halükarda Silverdale kalabalığıyla birlikte yüzen biri var. Bunu görebiliyorum. Ve Croft-Thornton'ı kulaktan dolma bilgilerle tanıyan biri. Bunu mu demek istiyorsunuz, efendim?"

Müfettiş yüzünü dikkatle incelemesine rağmen Sir Clinton ifadesinde hiçbir şey belli etmedi; ama Flamborough'nun beklemediği bir şey ekledi.

"Son noktalar. Bayan Silverdale'in odasındaki çekmecede bulduğum zarf parçasının üzerindeki tarih 1925'ti. Parmağındaki mühür yüzüğün içindeki tarih ise 5-11-25. Ve tarihin yanında 'B' harfi kazınmıştı."

Müfettiş Flamborough'nun bu ayrıntıların konuyla ilgisini göremediği çok açıktı. Yüzü bunu en bariz şekilde gösteriyordu.

"Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum, efendim," dedi utanarak. "Bu şeyler beni hiç etkilemedi; ve şimdi bile Bay Justice ile ne ilgileri olduğunu anlamıyorum."

Bu samimi itirafla bir şey kazanacağını umduysa da hayal kırıklığına uğradı. Sir Clinton'ın astını düşünme zahmetinden kurtarmak istemediği belliydi ve bir sonraki sözleri Flamborough'yu daha da derin bir şaşkınlığa sürükledi.

"Dean Swift'ten hiç bir şey okudunuz mu, Müfettiş?"

"Çocukken Gulliver'in Seyahatleri'ni okumuştum, efendim," diye itiraf etti Flamborough, edebi zevklerinin araştırılmasını istemez bir tavırla.

"Bir ara Stella'ya günlüğünü okuyabilirsin. Ama sanırım sıkıcı bulacaksın. Esther Johnson'a yazdığı mektupların yeniden basımı. Ona 'Stella' diye hitap ediyordu ve tuhaf kısaltmalarla ve 'İyi geceler sevgili MD. Sevgiler Pdfr.' Bu tür şeylerle dolup taşıyor. Swift gibi bir adamın insani yönünü görmek ilginç, değil mi?"

"Ona aşık mı demek istiyorsunuz, efendim?"

Sör Clinton ihtiyatlı bir tavırla, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Yine de Swift için endişelenmemize gerek yok. Bakalım değişiklik olsun diye bu davada bir şeyler yapabilecek miyiz?"

Saatine baktı.

"Beş buçuk. Belki ona ulaşabiliriz."

Flamborough ilgiyle sonucu beklerken masasından telefonu aldı ve bir numara istedi.

"Orası Croft-Thornton Enstitüsü mü?" Sör Clinton uzun uzun sordu. "Sör Clinton Driffield konuşuyor. Bayan Hailsham'a telefona gelmesini söyleyebilir misiniz?"

Bir kez daha konuşmadan önce bir duraklama oldu.

"Bayan Hailsham? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Enstitü'de bir mikro fotoğraf makinesi olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Bilmek isterim."

Kulak kesilmiş olan Flamborough, kendisine ulaşan tek taraflı konuşmanın bir sonraki bölümünü bekliyordu.

"Sizde iki tane mi var? O halde, ihtiyacımız olursa bunlardan birini kullanmak için izin alabileceğimi düşünüyorum. . . . Teşekkürler, gerçekten. Bu arada, sanırım şimdi Enstitü'den ayrılıyorsunuz. . . . Ben de öyle düşünmüştüm. Sizi bir ya da iki dakika ile kaçırmadığım için çok şanslıyım. Sizi alıkoymamalıyım. Tekrar teşekkür ederim. Güle güle."

Telefonu bıraktı ve Flamborough'ya döndü.

"Bayan Morcott'tan buraya gelmesini isteyebilirsiniz, Müfettiş."

Flamborough bu hareket karşısında şaşkına dönerek bitişik odanın kapısını açtı ve Sir Clinton'ın daktilosunu çağırdı.

"Benim için telefon etmenizi istiyorum, Bayan Morcott," diye açıkladı Emniyet Müdürü. "Dr. Trevor Markfield'i evinden arayın. Bağlandığınızda hizmetçisine şöyle deyin: 'Bayan Hailsham konuşuyor. Lütfen Dr. Markfield'a bu gece onu görmek istediğimi ve saat dokuzda evine geleceğimi söyleyin. Bundan fazlasını söylemeyin ve herhangi bir açıklama yapma şansı olmadan bağlantıyı kesin."

Bayan Morcott, Sör Clinton'ın emirlerini dikkatle yerine getirdikten sonra daktilosuna geri döndü. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Müfettiş'in bastırılmış merakı onu ele geçirdi.

"Bunu tam olarak anlayamadım efendim. Sanırım fotomikrografi olayını sadece bu baskıların Croft-Thornton'da yapılıp yapılmadığını görmek için sordunuz?"

"Bu konuda pek şüphem yok. Fotomikrografik aygıtlar amatör fotoğrafçılar arasında yaygın değildir ama bilimsel enstitülerde yeterince yaygındır. Hayır, aslında bir taşla iki kuş vuruyordum: mikro-kamera hakkında bilgi edinmek ve Bayan Hailsham'ın gece için oradan ayrılacağından ve gitmeden önce Markfield ile konuşma fırsatı bulamayacağından emin olmak."

"Peki ya bu gece Markfield'i ziyaret etmesine ne demeli, efendim?"

"Korkarım bunu vekaleten yapmak zorunda kalacak. Ne kadar yetersiz olursa olsun onu biz temsil edeceğiz, Müfettiş. Mesele şu ki, aradığımızda Markfield'in evde olacağından emin olmak istedim; ve kendi adıma bir randevu vermekten kaçınmak istedim ki bu onu çok fazla tetikte tutmasın. Dr. Markfield'i şimdiye kadar olduğundan biraz daha açık sözlü olmaya ikna etmemiz gereken zaman geldi. Sanırım bildiklerinin çoğunu ondan öğrenmenin bir yolunu buldum; ve eğer bunu başarabilirsem, ihtiyacımız olan tüm kanıtı elde etmiş olacağız."

Sanki bir şeyden pek emin değilmiş gibi durakladı.

"Bugüne kadar bize hep blöf yaptı, Müfettiş. Bu iki kişinin oynayabileceği bir oyun; ve eğer doğru yoldan saparsam ara sıra beni duymazdan gelecek kadar iyi olacaksınız. Ve ne olursa olsun, söyleyebileceğim hiçbir şeye fazla şaşırmayın. Eğer iyice aptal görünmeyi başarabilirsen, bunun bir zararı olmaz."

Bölüm XVII.

Bay Adalet

Markfield'in oturduğu yola girmeden hemen önce, Sir Clinton arabasını çekti; ve o bunu yaparken, sivil giyimli bir polis memuru öne çıktı.

"Dr. Markfield evinde, efendim," diye duyurdu. "Akşam yemeğinden hemen önce eve geldi."

Sör Clinton başıyla onayladı, debriyajı bıraktı ve Markfield'in kapısına doğru sürdü. Motoru durdururken evin ön cephesine baktı.

"Garajının evin içine inşa edildiğine dikkat edin, Müfettiş," diye belirtti. "Evden doğrudan garaja açılan bir kapı varsa, bu ilgi çekici görünüyor, sanırım."

Kısa yoldan yukarı doğru yürüdüler ve zili çaldılar. Birkaç dakika içinde kapı Markfield'in hizmetçisi tarafından açıldı. Sör Clinton'ın, bakıcılığını yaptığı akrabasının sağlığı hakkında sorular sorması onu oldukça şaşırtmıştı.

"Oh, o yine iyi, efendim, teşekkür ederim. Dün döndüm."

Şüpheye düşmüş gibi bir an durakladı, sonra ekledi:

"Dr. Markfield'ın bu akşam boş olup olmadığından emin değilim efendim. Bir ziyaretçi bekliyor."

Sir Clinton, "Ziyaretçisi gelirse onu alıkoyma-

yız," diye güvence verdi, tavırları kadının aklında kendi kabulünün uygunluğu konusunda hiçbir kuşku bırakmıyordu.

Hizmetçi onları Markfield'in oturma odasına götürdü ve onu ateKin yanında bir kitaba dalmıK olarak buldular. Sör Clinton'ın adını duyunca, rahatsız edilmekten duyduğu rahatsızlığı belli eden bir bakışla başını kaldırdı.

Odaya girdiklerinde, "Bu ziyareti anlamakta güçlük çekiyorum," dedi sert bir sesle.

Sör Clinton bu karşılamadaki açıkça belli olan isteksiz tonu fark etmeyi reddetti.

"Sadece birkaç dakika konuşmak istiyoruz, Dr. Markfield," diye açıkladı hoş bir şekilde. "Elime teyit edilmesi gereken bazı bilgiler geçti ve sanırım siz bize yardımcı olabilirsiniz."

Markfield saate baktı.

"Bir deneyin ortasındayım," dedi huysuzca. "Başladığına göre bunu tamamlamam gerekiyor. Eğer uzun sürecekse. Eşyaları buraya getirsem iyi olur, sonra seninle konuşurken deneyi denetleyebilirim."

İzin almak için beklemeden odadan çıktı ve birkaç dakika sonra üzerinde bazı aletlerin durduğu bir tepsiyle geri geldi. Flamborough içinde berrak bir sıvı bulunan konik bir şişe ile tıpalı bir şişeyi fark etti. Markfield, içinde berrak bir sıvı bulunan bir damlatma hunisini, ağzı konik şişeye girecek şekilde sıkıştırdı ve huninin musluğunu hafifçe çevirerek içindekilerin bir kısmının şişeye akmasını sağladı.

"Umarım koku sizi rahatsız etmiyordur," dedi ekşi bir özür tonuyla. "Şişedeki tetranitrometanla karıştırdığım trietilamin yüzünden. Oldukça kötü bir balık kokusu var."

Aleti masanın üzerine, sandalyesinden kalkmadan musluğa rahatça ulaşabileceği şekilde yerleştirdi; sonra huniden şişeye biraz daha sıvı aldıktan sonra bir kez daha oturdu ve Sir Clinton'a dikkatini verdi.

"Bilmek istediğiniz şey nedir?" diye sordu aniden.

Sir Clinton acele etmeyi reddetti. Elini göğüs cebine sokarak birkaç daktilo kâğıdı çıkardı ve sanki ileride başvurmak üzere önündeki masanın üzerine koydu. Sonra ev sahibine döndü.

"Bir süre önce Peter Whalley adında bir adam bize geldi ve bir açıklama yaptı, Dr. Markfield."

Markfield'ın yüzü biraz şaşkınlık gösteriyordu.

"Whalley mi?" diye sordu. "Lizardbridge Yolu'nda öldürülen adamı mı kastediyorsunuz?"

"Kesinlikle öldürüldü," diye doğruladı Sir Clinton. "Ama dediğim gibi, bize bir ifade verdi. Bazı noktalar hakkında çok net değilim ve sanırım siz bir iki boşluğu doldurabilirsiniz."

Markfield'ın yüzünde hızlı bir şüphe parıltısı belirdi.

"Ne demek istediğinizden pek emin değilim," dedi kuşkuyla, "Silverdale'in aleyhine olabilecek şeyler söylemem için beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsanız, size onun aleyhinde kanıt vermek istemediğimi

söyleyebilirim. Onun masum olduğuna eminim; ve size onun aleyhinde bir koz verecek bir şey söylemek istemiyorum. Bu yeterince açık, değil mi?"

"Eğer içinizi rahatlatacaksa, bu konuda sizinle aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim, Dr. Markfield. Dolayısıyla bize yardım etmemeniz için hiçbir neden yok."

Markfield bu durum karşısında biraz şaşırmış gibiydi ama duygularını gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Devam et o zaman," dedi. "Ne istiyorsun?"

Sör Clinton masanın üzerindeki kâğıdı yarı açtı, sonra sanki şu anda not almaya ihtiyacı yokmuş gibi elini çekti.

"Görünüşe göre, bungalovda Bayan Silverdale'in ölümüyle sonuçlanan olayın yaşandığı gece, Peter Whalley Lizardbridge Yolu boyunca yürüyor ve kasabaya doğru geliyordu," diye söze başladı Sir Clinton. "Sisli bir geceydi, hatırlarsın. Bungalovun kapısını henüz geçmişti ki, önünde, yol kenarında duran bir arabanın farlarını fark etti; ve görünüşe göre sesler duydu."

Müfettiş bunları can kulağıyla dinledi. Sör Clinton çok önemli olduğu belli olan bu yeni bilgi kaynağını nereden bulmuştu? Sonra Emniyet Müdürü'nün uyarısı aklına geldi ve yüz hatlarını bir vurdumduymazlık maskesine dönüştürdü. Markfield'a bir bakış, kimyagerin dış görünüşü ilgisiz olsa da hikâyenin hiçbir ayrıntısını kaçırmadığını gösteriyordu.

"Görünüşe göre," diye devam etti Sir Clinton, "merhum Bay Whalley arabaya geldi ve ön koltukta bir adam ve bir kız buldu. Kız anormal bir durumda görünüyordu; ve Bay Whalley, sınırlı deneyiminden, kızın sarhoş olduğu sonucunu çıkardı. Whalley, adamın kızı koltuğunda düzeltmek ve daha az dikkat çekici görünmesini sağlamak için arabayı durdurduğunu düşündü; ancak Whalley gecenin içinden çıkar çıkmaz adam arabayı tekrar çalıştırdı ve yavaşça yanından geçerek bungalova doğru sürdü."

Sir Clinton mekanik bir şekilde kâğıtlarını düzeltti, onlara bir göz attı ve sonra devam etti:

"Polis her zaman araçlarını seçemez, Dr. Markfield. Bulabildiğimiz her tanığı almak zorundayız. Açıkçası, merhum Bay Whalley takdire şayan bir karakter değildi. Arabada yalnız bir adamla bir kıza rastlamıştı ve kızın kendine bakacak durumda olmadığı anlaşılıyordu. Bu tür bir olay Bay Whalley'in aklına iki fikir getirirdi. Kaba bir dille ifade edecek olursak: 'İşte biraz eğlence!' ve 'Bunda benim çıkarım ne?' Hemcinslerinin zayıflıkları üzerinden ticaret yapmak gibi bir zaafı vardı, anlıyor musunuz?"

Markfield acımasızca başını salladı ama sesli bir yorum yapmadı.

"Merhum Bay Whalley arabanın arkasından baktı ve hiç şüphesiz sevinçle arabanın bungalovun kapısından döndüğünü gördü. Bir iki dakika önce yanından geçerken içeride hiç ışık yanmadığına göre, evin boş olduğunu tahmin etmişti. Bay Whalley'nin fikirlerini ayrıntılı olarak analiz etmeye pek gerek yok, değil mi? Bu tür bir durumun, eğer Çan-

sı yaver giderse daha sonra elde edebileceği küçük maddi kazançlar bir yana, ona kendi gönlünce bir eğlence vaat ettiğine karar verdi. Bu yüzden arabanın peşinden en iyi şekilde koştu."

Sir Clinton önündeki notların bir sayfasını çevirdi ve belgeye bakarak kaşlarını hafifçe çattı.

"Merhum Bay Whalley elbette kusursuz bir tanık değildi ve bu noktada hikayedeki eksik bir ayrıntıyı tamamlayabileceğimi düşünme eğilimindeyim. Bu sıralarda olay yerine ikinci bir araba geldi - kasabaya doğru giden bir araba - ve içinde adamla kızın bulunduğu arabayla tam bu sırada karşılaşmış olmalı. Ama bu Bay Whalley'in ifadesinde yok. Bu sadece benim bir tahminim ve gerçekten gerekli değil."

Müfettiş Flamborough'nun kafası bu hikâye ortaya çıktıkça daha da karışıyordu. Emniyet Müdürünün bütün bu bilgileri nasıl topladığını bir türlü anlayamıyordu. Birden aklına bir açıklama geldi.

"Tanrım! Blöf yapıyor! Markfield'i zaten her şeyi bildiğimize ikna etmeye çalışıyor. Bunlar sadece onun çıkarımları; ve Whalley'in ifadesinin tam olmadığını ve boşluğu kendi tahminiyle doldurduğunu iddia ederek Markfield'a çifte blöf yapıyor. Bu ne yüzsüzlük!" diye yorumladı kendi kendine.

"Merhum Bay Whalley bungalovun kapısına vardığında," diye devam etti Sir Clinton, "adam kızı arabadan indirmiş ve ikisi de eve girmişlerdi. Görünüşe göre Bay Whalley yavaşça yaklaştı ve bunu yaparken bungalovun ön odalarından birinde bir ışık yandı. Perdeler çekilmişti. Müteveffa Bay Whalley, gelecekteki kârını düşünerek, ön kapıda duran moto-

run numarasını not etme tedbirini aldı."

Flamborough, Sir Clinton'ın nasıl bir etki yarattığını görmek için Markfield'a baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, kimyager hiçbir şekilde tedirgin görünmüyordu. İzin ister gibi bir hareketle eğildi ve hunideki sıvıdan bir miktar şişeye akıttı, karışımı bir iki dakika hafifçe salladı ve sonra tekrar Sir Clinton'a döndü. Dikkatle onu izleyen Müfettiş, işlemleri yaparken elinde hiçbir titreme göremedi.

"Rahmetli Bay Whalley," diye devam etti Sir Clinton, Markfield işini bitirdiğinde. "Rahmetli Bay Whalley bungalovun ön tarafında durmayı önemsemezdi. Eğer ışıklı pencerenin önünde dursaydı, yoldan geçen herkes onu parıltıdan görebilecekti ve bu da zorluklara yol açabilirdi. Bu yüzden aynı odanın, bungalovun yan tarafına bakan ve bu nedenle yoldan o kadar dikkat çekmeyen ikinci penceresine geçti. Tam binanın köşesini döndüğü sırada kapıda ikinci bir arabanın durduğunu duydu."

Sir Clinton burada durakladı, sanki anlatısının bir sonraki bölümü hakkında kararsızdı. Dikkatini verip vermediğini anlamak için Markfield'e baktı; sonra devam etti.

"Rahmetli Bay Whalley parmak uçlarında ilerleyerek ışıklı odanın bu yan penceresine gitti ve hiç kuşkum yok ki, perdelerin dikkatsizce çekilmiş olduğunu, böylece aralarında odayı gözetleyebileceği bir aralık bırakıldığını gördü. Çiçek tarhının üzerine çıktı, eğildi ve açıklıktan içeri baktı. Umarım kendimi ifade edebilmişimdir, Dr. Markfield?"

"Kesinlikle," dedi Markfield sert bir ifadeyle.

Sir Clinton onaylarcasına başını salladı, hafızasını tazelemek istercesine kâğıtlarına bir kez daha baktı ve devam etti:

"Gördüğü şey şuydu. Kız şöminenin yanında bir koltukta uzanıyordu. Rahmetli Bay Whalley, yine sınırlı deneyiminin etkisiyle kızın uyuyakaldığını düşünmüştü; sanırım alkolün etkisiyle. Kızın yanındaki genç adam -sanırım ona Hassendean diyerek zahmetten kurtulabiliriz- oldukça tedirgin görünüyordu ama Bay Whalley'in beklediği şekilde değildi. Hassendean kızla konuştu ama belli ki cevap alamadı. Kızı nazikçe sarstı ve bu şekilde devam etti; ama yanıt alamadı. Sanırım ayrıntıları atlayabiliriz. Sonuç olarak, Bay Whalley'in deneyimsiz gözüne kız çok kötü görünüyordu. Hassendean bu durum karşısında şaşkına dönmüş gibiydi ve bu durum o sırada Bay Whalley'i oldukça şaşırtmıştı."

Markfield, görünüşe göre etkilenmemişti, eğildi ve hunisinden biraz daha sıvı akıttı. Flamborough bu hareketin yüz hatlarını kolay gözlemden gizlemek için yapılmış olabileceğini tahmin etti.

"Sir Clinton sözlerine şöyle devam etti: "Olayların bir sonraki aşaması Bay Whalley'i şaşırtmışa benziyor. "Genç Hassendean kızı olduğu yerde bırakarak bir iki dakikalığına odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde bir tabanca vardı. Merhum Bay Whalley'in beklediği hiç de bu değildi. En azından genç Hassendean'ın kızın yanına gidip onu yakın mesafeden kafasından vurmasını bekliyordu. Bu aşamada merhum Bay Whalley'in duygularını anlayacağınız-

dan eminim, Dr. Markfield."

Markfield aniden, "Şaşırtıcı," diye yorum yaptı.

Sör Clinton başıyla onayladı.

"Daha da şaşırtıcı olması gereken şey, devamıydı. Ön pencerenin camı bir darbeyle kırıldı ve perdelerin arkasından Hassendean'ın üzerine atlayan bir adam belirdi. Bir boğuşma oldu, Hassendean'ın tabancasından birkaç el ateş edildi ve sonra Hassendean yere düştü - Whalley'in o sırada tahmin ettiği gibi, öldü."

Flamborough sert bir ifadeyle Markfield'e baktı, ama o anda kimyager yine sandalyesinde döndü, hunideki sıvının geri kalanını şişesine doldurdu ve sonra tepsideki şişeden huniyi yeniden doldurdu. Bu iKi bitirdikten sonra bir kez daha donuk bir yüzle Sör Clinton'a döndü.

"Bu arada, merhum Bay Whalley istediği her şeyi görmüş gibi görünüyordu. Tam pencereden uzaklaşırken, yeni gelenin yeleğinin cebinden küçük bir nesne çıkarıp yere attığını fark etti. O zaman Bay Whalley kendini gösterme zamanının geldiğini düşündü. Patikaya doğru geri adım attı, bungalovun etrafından dolaştı ve aceleyle kapıya doğru ilerledi. Orada bir arabaya rastladı - belli ki saldırganın geldiği arabaydı. Merhum Bay Whalley bu aşamada bile ikinci düşüncesinden tam olarak kurtulamamıştı: 'Bunda benim çıkarım ne?' Arabanın numarasını aldı ve sonra da ortadan kayboldu."

Sir Clinton bir iki dakika durdu ve anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle Markfield'a baktı.

"Bu arada, Dr. Markfield," diye ekledi rahat bir ses tonuyla, "Bayan Silverdale'in baş başa kaldığınızda size taktığı isim neydi, 'B' ile başlayan?"

Bu kez Müfettiş, Sir Clinton'ın Markfield'in koruması altında eve döndüğünü anladı. Kimyager yüzünde endişenin gölgesinden daha fazlasıyla başını kaldırıp baktı. Cevap vermeden önce durum hakkında zihinsel bir değerlendirme yapıyor gibiydi.

"H'm! Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi sonunda. "O zaman bunu inkâr etmenin bir yararı yok sanırım. Bana genellikle 'Ayı' derdi. Bazen bir ayının tavırlarına sahip olduğumu söylerdi; belki de bunda bir şey vardı."

Sir Clinton, Markfield'in açıklamasına önem verdiğini gösteren bir işaret vermedi.

"Onunla 1925 yılında, sanırım Silverdale'ler buraya geldikten hemen sonra yakınlaştınız?"

Markfield başıyla onayladı.

"Ve bundan çok kısa bir süre sonra, siz ve o, ilişkilerinize dikkat çekmemek için toplum içinde birbirinizi mümkün olduğunca az görerek ilişkinizi gizlemenin en iyisi olduğunu mu düşündünüz?"

"Bu doğru."

"Ve sonunda kör olarak hizmet etmesi için genç Hassendean'ı mı ele geçirdi? Siz arka planda kalırken onunla birlikte açıkça reklamını mı yaptı?"

Markfield soğuk bir ifadeyle, "Bu konuda epey şey biliyor gibisiniz," diye itiraf etti.

Emniyet Müdürü, "Sanırım önemli olan her şeyi biliyorum," diye yorum yaptı. "Oyunu kaybettiniz, Dr. Markfield."

Markfield tekrar konuşmadan önce durumu hızla değerlendiriyor gibiydi.

"Bunu kasıtsız adam öldürmeden daha kötü bir hale getiremezsiniz," dedi sonunda. "Az önce bana verdiğiniz kanıtlara bakılırsa, bundan daha fazlası değil. Onu Yvonne'u vururken gördüm, sonra da boğuşma sırasında tabancası kazayla iki kez ateş aldı ve onu vurdu. Buna cinayet diyemezsiniz. Bunun meşru müdafaa olduğunu savunacağım ve bana karşı kullanabileceğiniz bir Whalley de yok."

Sör Clinton alaycı bir gülümsemeyi gizlemek için hiç çaba göstermedi.

"Bu işe yaramaz, Dr. Markfield," diye belirtti. "Eğer suçlandığınız şey sadece bungalov işi olsaydı bu savunmayla kurtulabilirdiniz. Ama Heatherfield'daki hizmetçinin öldürülmesi de var. Bunu bir nefsi müdafaa meselesi haline getiremezsiniz. Hiçbir jüri buna bir an bile bakmaz."

Markfield düşünceli bir ifadeyle, "Bu konuda epey şey biliyor gibisiniz," diye tekrarladı.

"Sanırım Heatherfield'da gerçekten istediğiniz şey Bayan Silverdale'e yazdığınız aşk mektuplarından oluşan bir paketti?" Sir Clinton sordu.

Markfield bunu başıyla onayladı. Bir süre durakladıktan sonra, "Benimle alıp veremediğin bu mu?" diye sordu.

Sör Clinton başını salladı.

"Hayır," dedi, "bir de merhum Bay Whalley meselesi var."

Markfield'ın yüzü bu yeni suçlama karşısında ne şaşkınlık ne de üzüntü gösteriyordu.

"Hepsi bu mu yani?" diye tekrar sordu, görünürde umursamaz bir tavırla.

"Bunların hepsi önemli," diye itiraf etti Sir Clinton. "Elbette, dostumuz Bay Adalet'in kisvesi altında Silverdale'e şüphe düşürmek için elinizden geleni yaptınız. Şu anda sizi ilgilendirdiği kadarıyla bu önemsiz bir nokta. Siz katillerin nasıl olup da rahat duramadığınız çok ilginç. Eğer orada aptalı oynamamış olsaydınız, başımıza çok daha fazla bela açmış olurdunuz."

Markfield o anda hiçbir cevap vermedi. Sessizliği bozmadan önce tüm durumu zihninde gözden geçiriyor, derin derin düşünüyor gibiydi.

"Bilimsel eğitim iyi bir şey," dedi sonunda, beklenmedik bir şekilde. "İnsana yalın gerçeklerin farkına varmayı öğretiyor. Oyunum sona ermiş gibi görünüyor. Benim için fazla zekiydin."

Durakladı ve sanki bu durumda komik bir şey bulmuş gibi yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

"Jüriye bir hikâye anlatmak için yeterince malzemen var gibi görünüyor," diye devam etti, "ve sanırım yedekte daha fazlası var. Darağacına doğru sürüklenmeye hiç niyetim yok - benim zevkime göre çok onursuzca. Size gerçekleri anlatacağım."

Flamborough, işlerin düzgün bir şekilde yapılmasını isteyerek, her zamanki resmi uyarı beyanını

araya soktu. Markfield umursamaz bir tavırla, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Masamın üzerinde, daktilonun yanında bir kâğıt bulacaksın. Söylediklerimi not alabilirsin, işim bittikten sonra gerekli görürsen imzalarım."

Müfettiş odayı geçti, birkaç sayfa daktilo kâğıdı aldı ve masaya döndü. Dolmakalemini çıkardı ve not almaya hazırlandı.

"Pipomu yakabilir miyim?" Markfield sordu.

Kimyager elini cebine attığında Flamborough oturduğu yerden yarı doğruldu; ama ortaya çıkmasından korktuğu tabanca yerine bir tütün kesesi belirince tekrar sandalyesine çöktü. Markfield ona öyle bir baktı ki, Müfettiş'in çıkışının anlamını kavradığını gösterdi.

"Heyecanlanmayın," dedi küçümseyerek. "Çekim falan olmayacak. Bu bir film değil, biliyorsun."

Şömine rafına uzanıp piposunu aldı, dikkatle doldurup yaktı ve sonra Sir Clinton'a döndü.

"Tutuklama emrim var sanırım?" diye sordu neredeyse kayıtsız bir ses tonuyla.

Sir Clinton'ın olumlu cevabı onu rahatsız etmemiş gibiydi. Sandalyesine rahatça yerleşti ve esas olarak piposunun iyi yanmasıyla ilgileniyor gibiydi.

Sonunda Müfettişe dönerek, "Yavaş konuşacağım," dedi. "Eğer çok hızlı gidersem, bana haber verin."

Flamborough başını salladı ve elinde kalem, anlatının başlamasını bekleyerek oturdu.

Bölüm XVIII.

Birleştirici İplik

Markfield, "Nasıl yaptın anlamadım," diye söze başladı, "ama benimle Yvonne Silverdale arasındaki bağlantının izini sürdüğünde her şeyin köküne inmiş oldun. Bunu hiç beklemiyordum. Yıllarca ilişkilerimizi nasıl gizli tuttuğumuzu düşünürsek, her şeyin sonunda güvende olacağımı düşünmüştüm.

"Sizin de söylediğiniz gibi bu olay 1925 yılında, Silverdale Croft-Thornton'a geldikten hemen sonra başladı. O zamanlar bir tür amatör tiyatro gösterisi vardı ve Yvonne ile ben de bu gösteriye katıldık. Bizi bir araya getiren ilk şey buydu. Gerisi uzun sürmedi. Sanırım zıtların çekimi gibi bir durumdu. Bu tür şeyleri mantıklı bir şekilde açıklayamazsınız. Bir anda oluverdi."

Bir an duraksadı, sanki zihnini bu eski zamanlara geri götürüyordu; sonra devam etti:

"Olay gerçekleştikten sonra ikimiz adına düşünme işini ben yaptım. Açıkça görülüyordu ki önemli olan şüphe çekmemekti. Bu da insanların isimlerimizi tesadüfen bile bir araya getirmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunu önlemenin yolu da birbirimizi toplum içinde mümkün olduğunca az görmekti. Ben işlerden elimi eteğimi çektim, dansları kestim, tiyatro işini bıraktım ve kendimi işe vermiş gibi davrandım. O da kendini dans delisi olarak tanıttı. Bu

ona yeterince uyuyordu. Sonuç: aynı odada neredeyse hiç görülmedik. Kimse isimlerimizi en ufak bir şekilde bir araya getirmeyi düşünmedi. Ona hiç hediye vermedim. . . ."

"Tekrar düşün," diye araya girdi Sör Clinton. "Ona en azından bir hediye verdiniz."

Markfield birkaç dakika düşündü; sonra yüzünde rahatsızlıktan daha fazlası belirdi.

"Mühür yüzüğü mü demek istiyorsun? Yüce Tanrım! O gece bungalovda bunu tamamen unutmuştum! Demek baş harfi 'B.' ile ilgili hikayeni buradan aldın? Bunu hiç düşünmemiştim."

Sir Clinton hiçbir yorum yapmadı ve birkaç saniye sonra Markfield devam etti.

"İlk günlerde birbirimize mektup yazardık, sadece birkaç tane. Daha sonra, güvenlik açısından onları yakması için ısrar ettim. Ama görünüşe göre onlara çok değer veriyordu ve bunu yapmadı. Yatak odasındaki kilitli bir çekmecede güvende olduklarını söyledi. Silverdale onun odasına hiç girmezdi, bilirsiniz. Yeterince güvenli görünüyordu. Sonunda başıma gelen bu lanet mektuplar oldu.

"Yvonne ve benim Silverdale hakkında endişelenmemiz için hiçbir neden yoktu. Ona olan tüm ilgisini kaybetmiş ve Avice Deepcar'ın peşinden gitmişti. Bunların hepsi oldukça saygıdeğer ve kurallara uygun şeylerdi. O iyi bir kız, ona karşı bir şeyim yok. Onunla evlendiğini görmekten çok memnun olurduk ama bu bizim kitabımıza uymazdı. Benim vidam bekar bir adam için yeterince iyiydi. İkimi-

zi bir arada tutamazdı, en azından ihtiyacımız olan temelde. Ve bir boşanma davası beni Croft-Thornton'dan attırabilirdi. O zaman nerede olurduk? Gördüğünüz gibi o sokak kapalıydı.

"Zamanla genç Hassendean ortaya çıktı. Yvonne'dan hoşlanmaya başladığını görünce, onu kendi ipinde tutması için cesaretlendirdim. Yvonne'un dans partneri olmak dışında çocuğa ihtiyacı yoktu; ama biz onu gerçek durumu gizlemek için bir perde olarak kullandık. İnsanlar o ve kız hakkında konuşabildikleri sürece, o ve beni düşünmeleri pek mümkün değildi. Böylece kadın, velet kendisini vazgeçilmez sanana kadar onu yönlendirdi. Sanırım bir bakıma ona aşık oldu. Tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemiştik.

"Bungalovdaki olaydan on gün öncesine kadar durum böyleydi. Yıllarca sürmemesi için hiçbir neden yokmuş gibi görünüyordu. Ama tam o sırada Yvonne kendisine bırakılan paranın haberini aldı - yaklaşık 12.000 sterlin. Bu olaya yeni bir ışık tuttu. Ona kendine ait bir gelir sağladı. Silverdale'in onu boşamasına izin verebilirdik; o zaman Croft-Thornton'dan kurtulabilir, onunla evlenebilir ve bir yerde özel muayenehane açabilirdim. Onun parası, ben bir iş kurana kadar bizi idare ederdi; ve özel muayenehanesi olan bir kimya uzmanının evlilik meseleleri kimsenin umurunda olmazdı.

"Bunu konuştuk ve neredeyse o kursa gitmeye karar verdik. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Nasıl olsa bizi tüm bu delik-köşe işlerinden kurtaracaktı. Üç yıldan sonra bu işten biraz sıkılmaya başlamıştık. Bir ya da iki hafta sonra Westerha-

ven ihtiyacı olan tüm skandala sahip olacaktı, eğer bu yönde bir eğilimi olsaydı. Birbirimize sahip olurduk. Silverdale de kasabanın tüm sempatisiyle kızıyla evlenebilirdi. İdeal, değil mi?"

Tekrar konuşmadan önce bir iki dakika boyunca piposunu vahşice üfledi.

"Sonra o genç kokarca Hassendean. . . . Kendini aşmalı ve tüm planı mahvetmeli, lanet olsun ona! Ne olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Hyoscine'in özelliklerini öğrenmiş. Croft-Thornton'da ondan bolca vardı. Bir kısmını çalmış ve o gece Yvonne'u uyuşturmak için kullanmış olmalı. Ancak, bu biraz hızlı oldu. Bana göründüğü kadarıyla size neler olduğunu anlatacağım."

Markfield durakladı ve Müfettişe soran gözlerle baktı.

"Sorun yok," diye onu rahatlattı Flamborough. "Eğer bundan daha hızlı konuşmazsan, onu kolayca indirebilirim."

Markfield eğildi ve anlatısına devam etmeden önce matarasının içindekileri hafifçe salladı.

"O gece bir iş için Araştırma İstasyonu'nda geç saatlere kadar kalmıştım. Yani akşam yemeğinden sonra birkaç dakikalığına oraya gitmiştim. İşim bittiğinde arabamla Lizardbridge Yolu'ndan geldim. Hava biraz sisliydi ve yavaş sürüyordum. Bungalovu geçtikten hemen sonra açık bir arabayla karşılaştım. Sis nedeniyle ikimiz de sürünüyorduk; ve diğer arabadaki insanlara iyice baktım. Biri genç Hassendean'dı. Diğeri Yvonne'du; yanlarından geçerken bile

bu işte bir tuhaflık olduğunu görebiliyordum. Ayrıca, o genç yavruyla şehir dışında ne işi olabilirdi ki? Onu çok iyi tanıyordum ve onunla bir şeyler yapabileceğini düşünmüyordum.

"Garip görünüyordu. Onları geçer geçmez arabamı çevirdim, onları takip edip beklemek niyetindeydim. Ne yazık ki sisten dolayı dönerken az kalsın arabamdan düşüyordum; dönerken de biraz zorlandım, bir tekerleğim yolun kenarındaki çukura girdi. Tekrar temizlenene kadar bir dakika kadar geçti. Sonra peşlerinden gittim.

"Arabayı bungalovun kapısında gördüm ve aşağı inerken geçtiğim yerde olmayan bazı ışıkların yandığını gördüm. Ben de arabamı kapıda durdurdum ve bungalovun kapısına doğru yürüdüm. Kapı kilitliydi.

"Kapıya vurmak umurumda değildi. Bu sadece Hassendean'ı alarma geçirir ve beni hala kapının yanlış tarafında bırakırdı. Bu yüzden ışıklı pencereye doğru yürüdüm ve perdelerin arasından odaya bir göz atmayı başardım. Yvonne bir koltukta sırtüstü uzanmış, bana bakıyordu. Bayıldığını ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm. Bütün bu olanlar beni biraz şaşırtmıştı. O genç kokarca Hassendean odada dolaşıp duruyordu, belli ki bir şeylerden dolayı çok sinirliydi.

"Tam pencereyi kırmaya karar vermiştim ki, odadan fırladı; Yvonne'u orada bırakarak evden uzaklaşmak istediğini düşündüm - belki de hastaydı. Bu beni oldukça kızdırdı; ve ben onu yakalamadan kaçmasın diye gözümü ön kapıdan ayırmadım. Bu, pencereyi kırıp odaya girmemi engelledi.

"Sonra, beni biraz şaşırtan bir şekilde, genç domuz elinde bir şeyle tekrar geri geldi - o zaman ne olduğunu göremedim. Yvonne'un sandalyede oturduğu yere doğru yürüdü, kolunu kaldırdı ve onu başından vurdu. Kasten. Kaza gibi bir şey değil, hatırlayın. Ve orada, gözlerimin önünde, tam da gerçekleşeceğini düşündüğümüz anda tüm hayallerimizin yıkıldığını gördüm. Çok sertti, değil mi?"

Öne doğru eğildi ve piposundaki külleri savuruyormuş gibi yaptı. Tekrar başını kaldırdığında, yüzü bir kez daha dikleşmişti.

"O anda neler hissettiğimi size anlatacak bir psikolog değilim," diye devam etti. "Aslında, o genç köpeği yere sermek istemem dışında bir şey hissettiğimden şüpheliyim. Her neyse, camı kırdım, elimi içeri soktum, mandalı açtım ve o daha ne olduğunu anlamadan perdenin arkasına geçtim. Beni gördüğünde ne düşündü bilmiyorum. Yüzü neredeyse her şeye değerdi; sırf şaşkınlık ve dehşet. Tam tabancasını kaldırıyordu ki üzerine atılıp bileğini yakaladım. Sonra biraz boğuşma oldu; ama bana karşı hiç şansı yoktu. Vücuduna iki el ateş ettim ve ağzından kan gelerek yere düştüğünde onu ciğerinden vurduğumu anladım ve daha fazla uğraşmadım. İşi bitmiş gibiydi. Öyle olmasını umuyordum."

Markfield'in sesi son birkaç cümlede duygularının acılığını yansıtmıştı; ama devam ederken sesini düz tutmak için başarılı bir çaba gösterdi.

"İnsan dar bir köşede yeterince hızlı düşünür. İlk yaptığım şey Yvonne'a bakmak oldu."

Kelimelerle ifade edemediği şeyi ifade etmek için omuzlarını silkti.

"O rüya sona ermişti. Yapılacak tek şey kendimi temize çıkarmaktı. Hassendean'a bir kez daha baktım. Yulaf ezmesini yemiş gibiydi. Emin olmak için onu tekrar vurmayı düşündüm ama buna değmezdi. Ayrıca, zaten yeterince sıra vardı. Dördüncü bir atış yoldan geçenlerin dikkatini çekebilirdi. Bu yüzden onu bıraktım. Tabancayı aldım ve tekrar yere koymadan önce üzerindeki parmak izlerimi temizledim. Sonra aynısını pencere tokmağı için yaptım. Bunlar dokunduğum tek iki şeydi, yani iz bırakmıyordum.

"Sonra bir şey hatırladım. Silverdale sigara ağızlığını her zaman laboratuarda bırakırdı. Onu bir bankın ya da masanın üzerine bırakıyor ve sigarasını tüttürerek uzaklaşıyordu. Bu sürekli oluyordu. O gün öğleden sonra sigaralığı odamda bırakmıştı ve ben de onu tekrar gördüğümde geri vermek üzere cebime koymuştum. İşte oradaydı, yeleğimin cebinde.

"Bu dünyada her koyun kendi bacağından asılır. Benim işim girdiğim delikten çıkmaktı. Silverdale kendisi bir deliğe girdiyse, oradan çıkmak onun işiydi. Ayrıca, onun muhtemelen bir mazereti olurdu, oysa benim yoktu. Her halükarda, iş ne kadar karışık olursa, sizlerin izimi kaybettirme şansınız o kadar artardı. Tüm hikâye ortaya çıkarsa, aslında öyle olmadığını kendim de bilirken, jüriyi bunun tamamen nefsi müdafaa olduğuna nasıl ikna edeceğimi bilemiyordum. Ayrıca, Yvonne'un evinde bekleyen, hepsi de polis için hazır olan ve ilişkide bir faktör olarak doğrudan beni işaret eden o iğrenç aşk mektupları

vardı. İçindekiler hakkında cevaplamam gereken garip sorular olacaktı.

"Sonuç olarak Silverdale'in sigara tabancasını parmak izi kalmasın diye mendilimle temizledim ve sizi eğlendirmek için yere attım. Kehribarın içinde o sinek vardı - kesinlikle eşsiz ve kolayca tanımlanabilir.

"Sonra ışıkları kapattım, tekrar pencereden çıktım ve yoldan geçenlerin dikkatini çekme ihtimaline karşı kapıyı arkamdan kapattım. Kapatırken parmak izi bırakmamak için mendilimle mandalı kavradım. Aslında, arabama doğru yürürken, o an için oldukça iyi bir iş çıkardığımı hissettim.

"Westerhaven'a doğru ilerlerken bir şeyler düşündüm ve bir an önce biriyle görüşürsem daha iyi olacağımı fark ettim. Hizmetçim hasta bir akrabasına bakmaya gitmişti, bu yüzden akşam evde olup olmadığıma kimse yemin edemezdi. Eğer birine uğrayabilirsem, her zaman bir tür mazeret yaratma şansım vardı. Sorun şu ki, pek de normal olmadığımı biliyordum. Bu çok doğaldı. Ama beni her gün gören birini ararsam, biraz gergin olduğumu fark edebilirlerdi ve bu da her şeye yol açabilirdi, bilirsiniz. Sonra Ringwood'un son zamanlarda buraya geldiği aklıma geldi. Onu yıllardır görmemiştim. Biraz anormal olsam bile davranışlarımda tuhaf bir şey görmezdi.

"Arabayla evine gittim ve orada biraz şansım yaver gitti - tanrıların mükemmel bir hediyesi. Ben onunla odadayken aldığı bir telefon mesajından Silverdale'in o gece dışarıda olduğunu, hizmetçilerinden birinin yatakta olduğunu ve hizmetçinin Ringwood'un hemen aramasını istediğini öğrendim. Size söyledi-

ğim gibi, insanın aklı çabuk çalışıyor ve beş saniye içinde ne kadar büyük bir şans yakaladığımı gördüm. Ringwood'u Heatherfield'a götürmeyi teklif ettim. Bu, evin yakınlarında görüldüğüm takdirde geçerli bir mazeretim olacağı anlamına geliyordu.

"Size söylediğini tahmin ettiğim gibi onu Lauderdale Caddesi'nin sonunda bıraktım. Koşu sırasında, bazı şeyleri düşünmek için zamanım oldu. Görebildiğim tek bir çözüm vardı. Ne pahasına olursa olsun bu mektupları ele geçirmeliydim. Ringwood'un ziyaretinin uzun sürmeyeceğini hesaplamıştım; o gider gitmez Heatherfield'a uğrayıp hizmetçiyi susturmak ve mektup paketini almak niyetindeydim.

"Planladığımdan daha büyük bir risk almış olmalıyım; çünkü Ringwood'un ziyaretiyle sizin ziyaretiniz arasında Heatherfield'a girmişim. Her şey ortaya çıktığında şansımdan biraz memnun olduğuma şaşabilir misiniz? Beklerken turnikeyi yaptım. Sonra Silverdale'in evine gittim, zili çaldım ve Silverdale'i sordum. Tabii ki orada değildi; ama hizmetçi beni tanıyordu ve ona bir not yazmam için beni içeri aldı. Yüzümü görüp beni tanıdıktan sonra, her şey onun için bitmişti. İnsanın kendi derisi önce gelir. Eğer çekmece kilitli olmasaydı ve onu kırıp açmak zorunda kalmasaydım riske girebilirdim. Bu da iz bırakmak demekti. Ve beni tanıdığı için, bu oyunu kaybetmek anlamına geliyordu. Yani ..."

Sanki turnike kullanıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Daha sonra eve gittim ve bu mektupları yok ettim. Sonra oturup hayatımda yaptığım en zor dü-

şünme işini yaptım. O anda zaman benim için çok önemliydi, çünkü herhangi bir soru sorulmadan önce her şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

"Sonra aklıma ikili bir oyun fikri geldi. Neden sigara tutucu hamlesini takip edip Silverdale'in itibarını zedelemek için elimden geleni yapmayayım? Kendini temize çıkarmak ona kalmıştı. Bu bana isimsiz mektup fikrini verdi. Ve tabii ki onlara dikkat edilmesini istiyorsam, iyi bir başlangıç yapmalıydım. Bu da polise bungalov olayıyla ilgili en erken bilgiyi vermemi gerektiriyordu. Eğer bunu 'Adalet'ten alırlarsa, kendilerine göndermeyi sevdiği diğer her şeye gerçekten dikkat edeceklerdi. Ben de en güvenli ve en hızlı yol olarak telgraf fikrini buldum. Ve bunun devamı olarak da, isimsiz mektuplarla herhangi bir bağlantım olduğundan şüphelenmemeniz için, Silverdale'in tarafında olduğumu herkesin önünde göstermem gerekiyordu."

Sör Clinton kuru bir ses tonuyla, "Biraz abarttınız," dedi.

Markfield onaylamayan bir hareket yaptı ama konuyu tartışmadı.

"Sonra," diye devam etti, "tam her şeyi yoluna koyduğumu düşünürken, bu Whalley denen yaratık üzerime çullandı. Kapıdaki arabamın numarasını almış ve bir kaza olduğu yalanını uydurmuş, böylece kimliğimi tespit ettirebilecekmiş. Beni aradı ve şantaja başladı. Elbette sessiz kalması için ona para ödedim. Ama doğal olarak, sağ salim atlattığım onca şeyden sonra yoluma çıkmasına izin veremezdim. Anladığım kadarıyla çok değerli bir hayatı yoktu.

"Her neyse, onu bir gece buraya getirdim - hizmetçim hala evde değildi - ve çok fazla sorun yaşamadan boğazını kestim. Sonra cesedi garaja indirdim, arabama koydum ve Lizardbridge Yolu'nda biraz ilerledikten sonra hendeğe attım. Turnikeyi cesedin yanında bıraktım. Silverdale'in üzerine biraz daha şüphe çekmek için özel olarak hazırlanmış bir turnikeydi. Söylemeyi unuttum, operasyon sırasında giymek için Silverdale'in laboratuvar önlüğünü ödünç aldım, kan olması ihtimaline karşı. Bir düğmesini kopardım ve Whalley'in eline bıraktım. Sonra yırtık ceketi Silverdale'in askısına geri koydum, polis için hazırdı.

"Silverdale'in tutuklandığını duyunca doğal olarak çok sevindim. Ne de olsa onun gözcüsüydü. Bir mazeret yüzünden başı dertte gibi görünüyordu, bu da daha iyi bir haberdi. Bundan sonra yapılacak şey, mümkünse işi kesinleştirmekti.

"Size bir zamanlar amatör bir tiyatro gösterisinde bazı roller oynadığımı söylemiştim. Gerçekten fena değildim. Ve sizi bir iki kez gördükten sonra, Sör Clinton, kendimi sizin çok iyi bir kopyanız haline getirebileceğimi düşündüm. Başlangıçta boylarımız hemen hemen aynı. İkimizi de tanıyan biriyle bu riske girmezdim; ama Avice Deepcar'ın şehir dışında olduğunu öğrenmiştim ve onun hizmetçisini kolayca yanıma alabileceğimi düşündüm.

"Ben de Sir Clinton Driffield kılığına girerek onun evine baskın yaptım - bir süredir aklımda böyle bir fikir vardı ve Londra'da bastırdığım kartları hazırlamıştım: şu beklerken basılan ve geride adres

ya da hesap gibi hiçbir iz bırakmayan yerlerden biri. Yaptığım baskında değerli bir belge ele geçirdim."

"Yeterince zekice bir sahtekârlıktı, Dr. Markfield," dedi Sir Clinton düşünceli bir ifadeyle. "Ama içinde kolayca ele geçirebileceğimiz bir iki şey bırakmışsınız. Bu arada, sanırım gazetelere gönderdiğiniz şifreli ilanlara sahte adresi koyarken Bayan Silverdale'in yazısını bazı eski mektuplardan takip ettiniz?"

Markfield başını salladı.

"Pek bir şey kaçırmışa benzemiyorsun," diye itiraf etti.

Yavaşça ayağa kalktı ve piposunu yere bıraktı.

"Sanırım bütün hikaye bu," dedi kayıtsızca. "Eğer her şeyi yazdıysanız, Müfettiş, sizin için imzalayıp paraflayacağım. O zaman sanırım Black Maria'yı ya da onun gibi bir şeyi aramak gerekecek."

Sör Clinton'a baktı.

"Bu şeyi nasıl çıkardığınızı bana anlatmak istemezsiniz sanırım?"

"Hayır," dedi Emniyet Müdürü açıkça. "Kendimi buna meyilli hissetmiyorum."

Markfield bu kararından pişmanlık duyuyormuş gibi bir hareket yaptı. Cebinden dolmakalemini çıkardı, kapağını kasıtlı olarak açtı ve masanın etrafında dönerek Müfettişin imza için yaydığı kâğıtlara doğru ilerledi. Bunu yaparken aklına bir düşünce gelmiş gibi oldu ve tepsinin üzerindeki aparata doğru eğildi. Tavırları o kadar ilgisiz ve hareketleri o

kadar doğaldı ki ne Sir Clinton ne de Müfettiş çok geç olmadan müdahale etmeyi düşündüler. Markfield elini huninin musluğuna koydu ve bunu yaparken yüzü kötü niyetli bir neşeyle aydınlandı.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Musluğu çevirdi ve o anda bütün ev müthiş bir patlamayla sarsıldı.

Bölüm XIX.

Sir Clinton'ın Not Defterinden Alıntılar

Heatherfield'daki cinayetten sonra yazıldı. . . . Aşağıdaki şeyler düşündürücü görünüyor. (1) Silverdale çiftinin dağılması, Silverdale'in Avice Deepcar'a yönelmesi, Bayan Silverdale'in ise Hassendean'ın kendisini sık sık ziyaret etmesine izin vermesi. (2) Hassendean'ın Heatherfield'da akşam yemeğinden sonra yapılan kahve servisi rutinine müdahale etmesi. (3) Bayan Silverdale'in kahveden sonra evden çıkarkenki "şaşkın" görünümü. (4) Hassendean'ı yakın mesafeden yaralayan iki el ateşin Ivy Lodge'da edilmemiş olması. (Bu durum, aksi takdirde zan altında kalabilecek olan Dr. Ringwood'u temize çıkarmaktadır). (5) En son Hassendean'ın yanında görülen Bayan Silverdale'in ortadan kaybolması. (6) Şu sözler: "Beni yakaladı . . . Her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. . . Hiç tahmin etmemiştim." Hassendean'ın ölmeden önce söylediği sözler. (7) Heatherfield'daki hizmetçinin öldürülmesi, ki bu cinayetin kadının iyi tanıdığı biri tarafından işlendiği açıktır, yoksa gecenin o saatinde onu kabul etmezdi. (8) Bayan Silverdale'in yatak odasındaki belirli bir çekmecenin yağmalanması, katilin onun özel işleri hakkında tam bilgi sahibi olduğunu göstermektedir. (9) Üzerinde 1925 tarihi damgası bulunan zarf parçası, çekmecede katil için tehlike arz eden mektupların bulunduğunu gösteriyor olabilir. (10) Üzerinde yıldız işaretleri bu-

lunan eski dans programları, o dönemde kendisiyle yakın ilişki içinde olan bir partnerin adını temsil etmektedir.

Bu ilişki alışılagelmiş bir sosyal üçgen trajedisi olamaz: Silverdale karısını Hassendean ile şaşırtmıştır. Bu hipotez (a) Bayan Silverdale'in uyuşturucu aldığını düşündüren sersemlemiş görüntüsünü; (b) Silverdale'in bu tür aşırılıklara başvurmadan rahatça girip çıkabildiği kendi evi olan Heatherfield'daki cinayet ve soygunu; ve (c) Hassendean'ın son sözlerindeki "Beni yakaladı ..." ifadesini açıklayamamaktadır, çünkü üçgen-drama durumunda "Bizi yakaladı ..." doğal bir ifade olurdu.

Dr. Markfield'in Ringwood'u şehrin bir ucundan diğer ucuna götürmesi ve yüz metre kadar ileriye, evin kapısına kadar gitmek yerine caddenin sonunda bırakması ilginçtir. Dr. Markfield'in Bayan Silverdale'i bir zamanlar iyi tanıdığını, ancak daha sonra soğuduğunu akılda tutmakta fayda var (Ringwood'un kanıtı). Eski dans programlarını karşılaştıralım mı?

Bungalov trajedisinin ortaya çıkmasından sonra yazılmıştır.

Bu açıkça Hassendean işinin ikinci yarısı. Belli ki Hassendean bungalovu Bayan Silverdale'in kabulü için önceden hazırlamış. Ya oraya kendi rızasıyla gitmiştir ya da daha muhtemel göründüğü üzere, yemekten sonra onu uyuşturmuş ve rızası olmadan oraya götürmüştür. Her halükarda, bu onun tarafından önceden planlanmıştı. Belli ki ilacın dozunu fazla kaçırmış ve onu öldürmüş. Cesedi daha sonra vurması, dikkatleri zehirden tamamen uzaklaştıra-

bilecek ve adli tıp incelemesinde gözden kaçmasına neden olabilecek bariz bir ölüm nedeni bırakmayı amaçladığını düşündürmektedir. Bu durumda, cesedi arabasıyla başka bir yere götürüp bırakmak istemiş olması muhtemeldir; bu da kadının intihar ettiği anlamına gelir. Elbette ateş etme işlemi kazara ya da kadının zaten ölü olduğunu bilmeyen üçüncü bir şahıs tarafından yapılmış olabilir. Ancak bu pek olası görünmüyor.

O gece bungalovda en az dört kişi vardı: Bayan Silverdale, Hassendean ve penceredeki iki gözcü. Gözcülerden biri, olaydan ilk haberi alan şu "Adalet" denen adam olmalı. Gözcülerden biri muhtemelen Hassendean'ın katiliydi, çünkü odaya o girmişti. İkinci gözcü cinayetin işlendiğini görmüş olabilir, ancak bu kesin değildir.

Bungalovun genel durumu dışında, ilgi çekici tek ipucu sigara tabancası ve Bayan Silverdale'in parmağındaki mühür yüzüğüdür.

Silverdale yüzüğü ona kendisinin verdiğini inkâr etmektedir; yüzükteki 1925 tarihi Silverdale çiftinin ayrıldığı döneme ait olduğundan, doğruyu söylüyor olması muhtemel görünmektedir. Yüzüğe kazınmış olan "B" harfi açıkça bağışçıyı göstermektedir ve gerçek bir baş harfi ya da bir evcil hayvan isminin baş harfi olabilir. Muhtemelen bağışçı, dans programlarında yıldız işaretiyle gösterilen kişi ve (ya da) Heatherfield'i soyarak belki de kendisini ele veren mektupları ele geçiren kişidir.

Bungalovda bulunan sigara tabancasının Silverdale'e ait olduğu şüphesizdir, ancak bu Silverdale'in

orada olduğunu kanıtlamaz. Sigara tabancasını eline geçirme şansı olan başka biri, bizi yanıltmak için bırakmış olabilir. Tek söylediği Silverdale ile bağlantılı birinin bungalovda olduğudur. Hem Hassendean hem de Bayan Silverdale bu tanıma uyuyor.

Silverdale'e gelince, karısından kurtulmak ve Bayan Deepcar ile evlenmek istediği açıktır. Ama bu, amacına ulaşmak için cinayete kadar gitmeye hazır olduğunu kanıtlamaz. Bungalov olayının yaşandığı dönem için bir mazereti yok; ancak çok azımız bir anda belirli bir zaman için mazeret üretebiliriz.

Bayan Hailsham'ın Hassendean'a karşı bir kini vardı ama onu bungalov olayıyla ilişkilendiren hiçbir kanıt yok.

Heatherfield'daki hizmetçi oyunda sadece bir piyon gibi görünüyor. Silverdale onu kahveyi uyuşturmak için kullanmış olabilir; ancak Hassendean'ın kahvenin normal servisine olağandışı müdahalesi (bungalovda önceden yaptığı hazırlıklarla birlikte) uyuşturucunun yöneticisi olarak onu işaret etmektedir.

İlaca gelince, Hassendean ona kolayca ulaşmış olmalı. Göz bebekleri büyüdüğü için midriyatik bir ilaç. Bayan Deepcar Croft-Thornton Enstitüsü'ndeki odaya geldiğinde hiyosinden bahsetmişti, demek ki orada da varmış. Hiyosin narkozunun özel bir özelliği vardır: hastanın hafızasından, ilaç etki ederken neler olmuş olabileceğine dair tüm hatıraları siler. En azından "Alacakaranlık Uykusu" tedavisi hakkında söylenen bu. Bu, Hassendean'ın amacı için ihtiyaç duyacağı ilaç olabilir. Bayan Silverdale narkozdan

uyandığında olanları çok az hatırlıyor olacaktı.

Bir ön hipotez mümkün görünüyor. Hassendean Bayan Silverdale'e hiyosin vermeye ve onu uyuşturucunun etkisi altındayken bungalova götürmeye karar verdi. Yeri önceden hazırladı ve onu oraya başarıyla götürdü. Ancak ona verdiği dozu fazla kaçırdı ve kadın bungalovda onun ellerinde öldü. Daha sonra onu başından vurdu, arabasıyla götürmek ve cesedi bir yere bırakmak niyetindeydi, sanki bir intihar vakası gibi ayarlanmıştı. Bu koşullar altında uyuşturucunun fark edilmeyeceğini ve böylece tamamen aklanacağını umabilirdi. Ancak vurulma olayını gören ve Bayan Silverdale ile yakından ilgilenen bir başkası intikam almak için Hassendean'ı vurmuştur. Görünüşe göre bu üçüncü kişi ya "Adalet" ya da ikinci gözcü olmalı. O halde, eğer bu üçüncü şahıs Bayan Silverdale'le samimi idiyse, onun elinde aralarındaki ilişkiyi ortaya çıkaracak mektuplar olabilirdi; ve bu mektupların ele geçirilmesi elzem olabilirdi. Hizmetçinin öldürülmesi ve Heatherfield'daki hırsızlık bu yüzden. Elbette çok kabataslak, ama düşündürücü görünüyor.

Eğer bu doğruysa ya da doğruya yakınsa, katil Heatherfield'a ne zaman saldıracağını biliyor olmalıydı, çünkü genellikle evde iki hizmetçi olurdu ve bu da tek bir saldırgan için çok büyük bir iş olurdu. Ama Ringwood'un ifadesine göre, Markfield o gece Heatherfield'daki durumu Ringwood'un evindeyken gelen bir telefondan öğrenmişti. Ve hemen Ringwood'a siste kılavuzluk etmeyi teklif etmiştir; bu da onu tanıyan biri çıkarsa Heatherfield civarında ol-

ması için mükemmel bir mazeret olmuştur. Dahası, Ringwood'u Heatherfield kapısına kadar götürmekten kasıtlı olarak kaçındı, ama onu Lauderdale Caddesi'nin sonunda bıraktı. Böylece o gece Heatherfield'la doğrudan bir bağlantısı olma ihtimalini ortadan kaldıracaktı; Ringwood'dan ayrıldıktan sonra da Heatherfield'ın arka tarafına gidip eve girmek için fırsat kollayabilirdi.

Hassendean'ın Günlüğü'nü okuduktan sonra yazılmıştır.

Hassendean'ın M.S.'sinden üç şey ortaya çıkıyor (1) Bayan Hailsham'ı terk ettiğinde onu kontrolünü kaybedecek kadar heyecanlandırmış gibi görünüyor; ancak bu kendi başına bir şey kanıtlamaz. (2) Bayan Silverdale açıkça onu yönlendirmiş ve sürekli hayal kırıklığına uğratmıştır. Bu da benim öne sürdüğüm hipoteze uymaktadır. (3) Onun sözleri: "Zaferimi sadece ben bileceğim" sözü, hiyosinin hafızayı silme özelliğine çok uygun düşmektedir. O halde, bir bütün olarak, hipotez haklı görünmektedir.

Markfield'e gelince, Silverdale ile ilgili ifade vermesi istendiğinde yoğun bir isteksizlik gösterisi yaptığını fark ettim; ancak gerçekten konuşmaya teşvik edildiğinde, meslektaşının aleyhine ağır şeyler söylüyor. Hiçbir şekilde aptal olmadığı için, bu dikkate değer görünüyor.

Tefecinin, genç Hassendean'ın ölümünün cinayetten kaynaklandığının kanıtlanmasını istemiş olması mümkündür; ancak bu kadar iyi durumda olan bir şirketin (Flamborough'nun zengin olarak tanımladığı ofislerinden anlaşıldığı üzere) sadece beş bin

sterlin uğruna cinayete kadar gidebileceğinden şüpheliyim. Ve eğer Spratton'ın cinayette parmağı yoksa, ilk haberi nasıl aldığını anlamak zor. Görünüşe bakılırsa, onun "Adalet" olması pek olası değil. Ve onu, bungalov trajedisiyle iç içe geçmiş olan Heatherfield olayına dahil etmek neredeyse imkansızdır. Renard'ın Bayan Silverdale'in mirasıyla ilgili hikayesinin olayla bir ilgisi olabilir ama bu ancak Silverdale'in katil olması durumunda söz konusu olabilir ve bu da hiçbir makul varsayımla Heatherfield olayına uymayacaktır.

Bir nokta Silverdale'in güvenilirliğine kesinlikle gölge düşürüyor. Bungalov cinayetinin işlendiği gece Croft-Thornton Enstitüsü'nde geç saatlere kadar çalıştığını söylerken kasıtlı bir yalan söylemiş olmalıdır. Bu hikaye Flamborough'nun ortaya çıkardığı kanıtlarla tamamen çürümüş görünüyor.

Ancak Silverdale'in bir yalanın tuzağına düştüğü için katil olması gerekmez. Yalanını cinayetten başka bir şeyi örtbas etmek için kullanmış olabilir; ve açıkça cinayetten şüphelenildiği için, yalan söyleme nedeni güçlü bir neden olmalıdır, aksi takdirde olayı açıklığa kavuştururdu. Yeterli öneme sahip tek faktör, yalanıyla korumayı umduğu bir kadın gibi görünmektedir; ve şu ana kadar davada açıkça ilgi duyduğu tek kadın Bayan Deepcar'dır. Yalan söylemeyi politik bulabileceği koşullar kolayca hayal edilebilir.

Vücutta hiyosinin tespit edilmesinden sonra yazılmıştır.

Beklediğim gibi, zehir hyoscine idi. Bu Hassendean'ın günlük kaydına ve daha önce yaptığım hi-

poteze uyuyor. Croft-Thornton'daki çoğu insan gibi Hassendean'ın da dükkandaki hiyosine erişimi vardı. Kullandığı aşırı doz ilk başta bana biraz sorun yaratmıştı ama sanırım bu sorun ortadan kalktı. Eldeki tüm kanıtlar Hassendean'ın dikkatsiz ve hatalı bir çalışan olduğunu gösteriyor. Defterinden, "gramme" için gr. kısaltmasını kullandığını, oysa Markfield'in gm. kullandığını buldum. Hassendean'ın bir referans kitabında normal hiyosin dozuna bakması, eczacıların tartılarında "1/100 gr." olarak verildiğini görmesi ve bunu olduğu gibi kopyalaması, burada gr. kelimesinin "gramme" değil "grain" anlamına geldiğini hatırlatacak bir not almaması muhtemel görünüyor. Bayan Silverdale'e vereceği dozu tartmaya geldiğinde, "1/100 gr. "ı bir gramın yüzde biri olarak okuyacaktı, çünkü laboratuvar çalışmalarında her zaman metrik sistem kullanılır ve kimyagerler asla tane cinsinden düşünmezler. Böylece Hassendean, dikkatsizliği yüzünden normal bir doz zannettiği şeyi tartarak 0,01 gram hiyosin alırdı. (Referans kitapları 0.0002 gram kadar az bir hiyosinin ciddi zehirlenmelere yol açtığını belirtmektedir). Bir gramda on beş tane olduğuna göre, aldığı miktar normal dozun on beş katıdır ve bu da vücutta bulunan miktarla oldukça uyumludur. Bayan Silverdale'i öldürmek için hiçbir nedeni yoktu, tabii hiyosin o akşamki olaylara dair hafızasını silmişse; ve kasıtlı olarak onun ölümüne neden olmayı planlamış olması da pek olası görünmemektedir.

Bayan Hailsham'ın Hassendean'ın katilinin yakalandığını görmek istemediği açıktır; bu nedenle "Adalet" ile özdeşleşmesi sorunlu olmanın ötesin-

dedir. Bungalov olayının yaşandığı zaman için bir mazereti olabilir de olmayabilir de, çünkü arabasıyla dansa gittiğini ve hemen oradan ayrıldığını itiraf ediyor. Şimdilik onun durumunu bir kenarda tutabiliriz.

Markfield'ın arabası GX.9074'ün o gece bir kaza geçirdiği iddia ediliyor. Bu konuda şikayette bulunan adam, eğer onu ele geçirebilirsek, Markfield'ın hareketleri hakkında bir ipucu sağlayabilir.

Fountain Street Polis Karakolu'nda ortaya çıkan ve bungalov olayıyla ilgili olarak ödül isteyen adam, penceredeki iki gözcüden başkası olamaz. Ne yazık ki, konuşmayı tercih etmediği sürece, ondan bilgi alma gücümüz yok. Flamborough, adamlarımız tarafından iyi tanındığı için onu her an yakalayabileceğini belirtiyor.

Kod ilanının alınmasından sonra yazılmıştır.

Bu "Adalet" zeki bir adam. Önce telgraf formlarından kırpılmış mektupları kullanarak izini kaybettirdi; şimdi ise reklamlara başvuruyor, böylece el yazısını göremiyoruz. Bununla birlikte, Croft-Thornton'ın iç işleri hakkındaki bilgisine ihanet ediyor ki bu da soruşturma çemberini sınırlandırdığı için kötü bir hata.

Renard ile yapılan röportajdan sonra yazılmıştır.

Bay Renard'ı pek umursamıyorum. Olayların gidişatı karşısında kafası karışmış dürüst bir adam rolünü çok fazla oynuyor. Verdiği kanıtlar Silverdale'in katil rolünü üstlenmesi için yeni bir neden oluşturdu. Ancak Silverdale, Heatherfield olayına hiçbir makul temelde uymayacaktır; ve Heatherfield'daki

ve bungalovdaki trajediler açıkça birbiriyle bağlantılıdır. Silverdale'in cinayetlerin işlendiği geceyi nerede geçirdiğini söylememesi çok can sıkıcı. Söylese beladan kurtulabilirdik.

"Adalet" kendini aptal yerine koyuyor gibi görünüyor. İlan adreslerinde Bayan Silverdale'in yazısını taklit ettiği gerçeği çemberi daha da daraltmaktadır. Artık biliyoruz ki: (a) "Adalet" bungalovdaki vurulma olayını neredeyse gerçekleşir gerçekleşmez öğrenmiş olmalı; (b) Croft-Thornton mağazalarında hiyosin olduğunu biliyor; (c) Bayan Silverdale'in yazısının örneklerine sahip.

Markfield faturayı doldurabilir.

Diğer olasılıklar: Bayan Hailsham, Bayan Deepcar ve Silverdale'in kendisi.

Whalley cinayetinden sonra yazılmış.

Yani Flamborough, Whalley'in parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin verdi!

Benim izlenimim Whalley'in başka bir yerde öldürüldüğü ve bulunduğu hendeğe atılmak üzere bir arabayla götürüldüğü yönünde. Tüm bunların arkasındaki adam zeki biri ve köşeden dönen bir sürücü tarafından yarıda kesilebileceği bir açık yol cinayetine girişmez.

Turnike belli ki bizi yanıltmak için yapılmış, yoksa asla cesedin yanına bırakılmazdı. Heatherfield turnikesi belli bir şeyi işaret etmeyen derme çatma bir şeydi; bu yeni turnike, basınçlı tüpü ve banjo ipiyle, kanıt olarak özel olarak yapılmış gibi görünü-

yor. Boru Croft-Thornton'ın kimyasal çalışmalarını akla getiriyor; banjo ipi Silverdale'i işaret ediyor, çünkü Ringwood'dan Silverdale'in banjo çalan biri olduğunu öğrendim. Bu iki nokta da Markfield'a tanıdık gelecektir.

Görünüşe göre laboratuvar önlüğü her gece iş bittikten sonra askıda bırakılıyordu. Bu nedenle Silverdale'in gitmesinden sonra Croft-Thornton'daki herkes tarafından erişilebilir durumdaydı. Markfield gerekirse onu alabilir ve işi bittiğinde geri verebilirdi. Whalley cinayeti tenha bir yerde, örneğin bir evin içinde işlenmiş olsaydı, katil cesedi boş zamanlarında aramak için bol bol vakti olacağından, kurbanının elinde bu düğme ve kumaş parçası gibi bir ipucu bırakmazdı. Bu haliyle, özellikle de kumaş parçası çok karakteristik olduğu için, üretilmiş bir ipucu gibi görünüyor.

Silverdale'in yine mazereti yok; ama Markfield'in de yok, çünkü hizmetçisi bir akrabasına bakmaya gitmişti. Daha fazla kanıt için beklememiz gerekecek.

Avice Deepcar'ın evine yapılan baskından sonra yazılmıştır.

Flamborough Silverdale'i tutukladı. Belki de onun bakış açısından olmasa da yerinde bir hamle. Umarım bu durum işleri bir krize sürükler ve karışık sulardan bir şeyler çıkarabiliriz.

Bir nokta çoktan belirlendi: Silverdale'in Bayan Deepcar'ın evine yapılan bu baskınla hiçbir ilgisi yoktur.

Yağmacı bir erkek olmalı. Bayan Deepcar kendi hizmetçisini kandıracak kadar iyi taklit edemezdi beni. Bayan Hailsham'ın vücudu bir kızınkine benziyor ve benim gibi davranması çok zor. Yüzünün şekli ve özellikle de ağzı bunu imkansız kılıyor. Bildiğimiz kadarıyla başka hiçbir kadın böyle bir riske girmeye değecek kadar bu işe bulaşmış değil.

Ringwood'un ifadesine göre Markfield amatör tiyatrolara giderdi. Ayrıca Markfield, Croft-Thornton'da bana söylediği gibi, Bayan Deepcar'ın evine baskın yapıldığı gece şehir dışında olduğunu biliyordu; dolayısıyla eğer baskıncı oysa, onunla buluşmak zorunda kalmayacağından ve (a) kendisini gizlenmediği zamanlarda tanıyan biriyle ve (b) benim görünüşümü yeterince iyi bilen biriyle karşılaşma riskini göze almayacağından emin olabilirdi.

Neyin peşindeydi? Belli ki mektupların. Ve yine bu da çemberi daraltıyor, çünkü yağmacı Silverdale ile Bayan Deepcar arasındaki ilişkiler hakkında bilgisi olan biri olmalı.

Bayan Deepcar'ın ifadeleri Silverdale'e bungalov cinayetinin işlendiği zaman için tam bir mazeret sağlamaktadır. Öte yandan, her ikisi de bu işe karışmış olabilir; bu durumda Bayan Deepcar'ın ifadesinin hiçbir önemi kalmaz. Ancak Heatherfield olayı tüm işin anahtarı gibi görünmektedir ve Silverdale'in, karısının yeni vasiyet taslağını yok etmek istediğini varsaysak bile, bu cinayet için hiçbir nedeni yoktur. Görünüşe bakılırsa, Bayan Deepcar'ın kanıtları sağlam görünüyor ve Silverdale'i temize çıkarıyor.

Fotoğrafların alınmasından sonra yazılmıştır.

İnsanların asla rahat bırakmamaları ne kadar ilginç. Eğer bu "Yargıç" dostumuz davanın dışında kalmakla yetinseydi, işimiz çok daha zor olacaktı. Şimdi nihayet hangi tarafta olduğunu görmemize izin verdi, kesinlikle Silverdale karşıtı.

Fotoğraflar dikkatle incelendiğinde sahte oldukları açıkça görülmektedir. Tek önemleri "Adalet "in kimliğine dair bir rehber olmalarıdır.

Bunların üretimi iyi bir mikro fotoğraf makinesinin kullanımını gerektirdiğinden ve Croft-Thornton Enstitüsü'nde bunlardan birden fazla bulunduğundan, çemberi daha da daraltmaktadırlar.

Markfield'ın aleyhine görünen noktalar:

(1) Bayan Silverdale buraya geldikten kısa bir süre sonra onunla yakınlaştı.

(2) Cinayet gecesi Heatherfield yakınlarındaydı.

(3) Hizmetçinin Heatherfield'da hasta arkadaşı dışında yalnız olduğunu biliyordu.

(4) Silverdale'in sigara tablasını kolaylıkla ele geçirebilirdi.

(5) Hizmetçisinin yokluğu nedeniyle, evinden ayrıldığı veya evine döndüğü zamanlar kontrol edilmeden serbestçe dolaşabiliyordu.

(6) Bungalov olayının yaşandığı gece, akşamın erken saatlerinde Lizardbridge Yolu üzerindeki Araştırma İstasyonu'ndaydı.

(7) Bize verdiği kanıtlar, tüm isteksizliğine rağmen, Silverdale'e yönelikti.

(8) Croft-Thornton Enstitüsü'nün tüm düzenlemelerini çok iyi biliyordu.

(9) Bayan Silverdale ile daha önceki birlikteliği sayesinde, onun yazılarından örneklere erişebilmiştir.

(10) Arabasının numarası olan GX.9074, Whalley tarafından biliniyordu ve cinayetlerin işlendiği geceyle ilgili olarak bu araba hakkında soruşturma yapmıştı.

(11) Silverdale'in bir bançosu olduğunu biliyordu.

(12) Silverdale'in laboratuvar önlüğüne erişimi vardı.

(13) Silverdale ile Bayan Deepcar arasındaki ilişkiyi biliyordu.

(14) Bayan Deepcar'ın evine baskın yapıldığı gece şehir dışında olacağını biliyordu.

(15) İyi bir amatör oyuncuydu.

(16) Mikrofotografik bir fotoğraf makinesine erişimi vardı.

Bunlar kanıtlanmış gerçekler. Bayan Silverdale ile daha önceki ilişkisinin masum değil suçlu olduğu varsayımını yapın ve bunun nereye varacağını görün. Bu şunu gösteriyor:

(a) Silverdale boşanmaktan memnun olacağından, yakınlıklarını gizlemek için özel bir özen göstermişlerdir.

(b) Muhtemelen mali nedenlerle boşanmayı ken-

dilerinin istememesi.

(c) Hassendean'ın, bu amaca hizmet ettiğinin farkında olmadan, asıl entrika için bir kalkan olarak kullanılmış olması.

(d) Amacına ulaşmak için dişlerini sıkmış ve hiyosine başvurmuştur.

(e) Markfield, o gece Araştırma İstasyonu'ndan eve dönerken Hassendean'ın Bayan Silverdale'i bungalova götürdüğünü görmüş ve şüphelenmiştir.

(f) Onları takip ettiğini ve trajedinin meydana geldiğini.

(g) Trajediden sonra Markfield, Heatherfield'daki odasında bulunan Bayan Silverdale'e yazdığı aşk mektuplarının tehlikesinin farkına varmıştır.

(h) Heatherfield cinayeti bunun devamı niteliğindedir.

Son olarak, Bayan Silverdale'in taktığı yüzükteki yazı var. Markfield'ın adında "B" harfi yoktur; ancak "B" harfi Bayan Silverdale'in onun için kullandığı evcil bir ismi temsil ediyor olabilir.

Tüm bunların net sonucu, kendisine karşı şüphe duyulması için güçlü gerekçeler olduğu, ancak jürinin önüne güvenle konulabilecek gerçek bir kanıt olmadığıdır.

Muhtemelen blöf yapmış olabilir. Ben deneyeceğim.

Markfield'in evindeki patlamadan bir süre sonra yazılmış.

Berabere biten bir oyun diyebiliriz. Markfield'ı asmayı başaramadık, çünkü patlama onu oracıkta öldürdü. Neyse ki etkileri olağanüstü derecede bölgesel oldu ve Flamborough ile ben geçici olarak ağır hasar görsek de sağ kurtulduk.

Markfield, kabul etmek gerekir ki, en sonunda bizim için fazla zekiydi. Bir kimyagerin bana söylediğine göre, tetranitrometan trietilamin varlığında olağanüstü bir şiddetle patlar, ancak normal koşullar altında kullanımı tamamen güvenlidir. Markfield'in konik şişesinde yaklaşık yarım pound ya da daha fazla tetranitrometan vardı; damlatma hunisinde alkol ya da trietilamin gibi renksiz, zararsız başka bir sıvı vardı; ve tıpalı şişesinde trietilaminin kendisi vardı. Bizimle konuşurken alkolü tetranitrometanın içine akıttı - tamamen zararsız bir işlem. Sonra oyunun bittiğini anlayınca huniyi boşalttı ve şişeden yeniden doldurdu. Bizim gördüğümüz kadarıyla bu, daha önce zararsız olduğunu tespit ettiğimiz deneye devam etmek için bir hazırlıktı; ancak pratikte bu, patlamayı elde etmek için sadece musluğu çevirmesi ve iki sıvıyı karıştırması gerektiği anlamına geliyordu. Bunu o kadar iyi sahneledi ki ne Flamborough ne de ben neyin peşinde olduğunu fark ettik.

Bana evin tam bir enkaz olduğunu söylediler: kapılar ve pencereler patlamış, tavanlar çökmüş, duvarlar çatlamıştı. İçinde bulunduğumuz oda patlamayla tamamen yerle bir olmuş; Markfield ise paramparça olmuş. Ben görmedim tabii ki. Hatırladığım bir sonraki şey bir huzurevinde uyandığımdı. Muhtemelen Markfield'dan kurtulmanın bedeli

ucuzdu. Duygusuz katillerin iyi bir örneğiydi. İçindeki tek yumuşak nokta Yvonne Silverdale'e olan tutkusu gibi görünüyor.

Dokuzun Sırrı," J. J. Connington'ın kaleminden çıkan, zihni zorlayan bir bulmacanın içine çekiyor okuyucuyu; bu, sadece bir cinayet davası değil, aynı zamanda insan aklının labirentlerinde dolaşan bir yolculuktur. Bir doktorun gizemli ölümüyle başlayan hikaye, adeta bir akıl oyununa dönüşür; çünkü her bir tanık, her bir şüpheli, olayın farklı bir yorumunu sunar. Dokuz farklı çözüm, dokuz farklı gerçeklik önerir, ancak gerçek yalnızca bir tanedir. Dedektif Sir Clinton Driffield, bu karmaşık davayı çözmekle görevlendirilir. Driffield, her bir çözümü titizlikle inceleyerek, yalnızca zekâsını değil, insan doğasına olan derin anlayışını da kullanır. "Dokuzun Sırrı", okuyucuları, her bir dönemeçte yeni bir sır, her bir sırrın arkasında ise beklenmedik bir gerçekle karşı karşıya bırakır.Connington, bu eserinde, sadece bir cinayet davasından çok daha fazlasını sunuyor; bir insanın, gerçeğe ulaşma arzusunun, nasıl beklenmedik yollar açabileceğinin hikâyesini anlatıyor. "Dokuzun Sırrı", her bir çözümün, bir diğerinin kapısını araladığı, ancak son kapının ardında neyin beklediğinin hiçbir zaman önceden tahmin edilemeyeceği bir dünya sunuyor.

Bu, sadece cinayeti çözmekle kalmayıp, aynı zamanda gerçekle yüzleşmenin ne anlama geldiğini keşfetmek isteyenler için bir davet. "Dokuzun Sırrı", zihninizi sınayacak, kalbinizi hızlandıracak ve son sayfaya kadar sizi serbest bırakmayacak bir macera. Ancak unutmayın, bazı kapılar bir kez açıldığında, geriye dönüş olmayabilir.

gece kitaplığı
www.gecekitapligi.com
0312 384 80 40
gecekitapligi@gmail.com
gecekitapligi

9 786254 256431